

Kun. Dr. Juozas Prunskis

MILITE
IR
LAIMIE

KUN. JUOZAS PRUNSKIS

MEIL IR LAIM

*Kazys Pemkus, M. D.
1022 Beau Brummel Drive
Sleepy Hollow, Dundee, Ill. 60118*

IMMACULATA PRESS, PUTNAM, CONNECTICUT

NIHIL OBSTAT:

Zenon Smilga, Censor Deputatus.

IMPRIMATUR:

† *Bernardus J. Flanagan,*

Episcopus Norvicensis.

die 18 Aprilis, 1958

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

ŽANGOS ŽODIS

Šv. Augustinas yra pasakęs gilios prasmės mintį: myli ir daryti nori. Tas amžiasis neužmirštamas mintytojas buvo gilus psichologas. Jis žinojo, kad jeigu mes tikrai mylim Dievą, tikrai mylim žmogų, mes niekada nepadarysime to, kas būtų neleistina.

Palaiapsniui meilės sėkla daugelyje yra išblususi. Kasdien į kalbą ji ima reikšti daugiau vyro ir moters kūnišką ryšį, taigi — tik vieną, ir tai ne svarbiausią, atžvilgą. Tai meilės susiaurinimas ir nuskurdinimas. Pilnutinei žmogaus laimei būtina ta meilės sėkla atgaivinti ir praplusti, kad ji apimtų ne vien kūninius, bet ir Kriją, kad tai būtų ne vien kūniška trauka, bet ir sielos ryšys su gyvybe. Tuo būdu atsiveria nauji meilės horizontai: meilė Dievui, žmogui, tėvams, vaikams, artimiesiems, meilė tiesos, grožio, gerumo, meilė idealui, meilė savosios tautos, meilė kultūrinėms vertybėms.

Tas visas taip labai siejasi su žmogaus ir žmonijos laime, ir tiems idealams šis leidinys skiriamas. Meilė yra jausmas, ne logika, dėl to leidinyje kiek galima buvo vengti sausų išvedžiojimų ir kiek galima buvo stengiamasi gyvenimo pavyzdžiais skaitytojo nuotaikas vesti to tauraus meilės jausmo pergyvenimui. Iš dalies šis leidinys yra tas anksčiau pasirodžiusio „Augštin širdis“. Ten buvo lyg daugiau bendrasis didžiojo principo išryškėjimas, iaigi daugiau metamas žvilgsnis asmeniškai tų principų taikymui kasdieniame gyvenime.

Jeigu šis leidinys pasirodo, tai didelis nuopelnas yra Amerikos lietuvių, lietuviškos spaudoje mylėtojų, Los Angeles mieste gyvenančios Agnietės Gilienės, kuri savo lėšomis pakėlė didžiojo knygos išleidimo naštos dalį, tuo norėdama pagerbti atminimą savo brolio Pranciškaus Girskio, kilusio iš Vytogalos, darbo žmogaus, bet mėgusio muziką, 1906 m. atitraukusio

Ameriką savo seserį Agnietę, kuri įvyliu globojo iki jos mirties 1942 metais, Chicagoje.

Šios knygos mecenatės bus dkinga, jei skaitytojas jos brolio prisiminimams maldoje.

Autorius.

1. T vai ir vaikai

APIE VEDYBAS IR LAIM

Pranc z rašytojas, steig jas šv. Vincento a Paulo draugijos, Fr. Ozanam, kai dar buvo neved s, paraš vien nuostab , platesnio d mesio vert laišk . Jis raš :

— Savyje aš jau iu ilges ir tuštum , kurio neužpildo nei draugyst , nei mokslas. Aš nežinau, kas ateis užpildyti: Dievas ar Jo tvarinys. Jeigu tai bus tvarinys (—moteris), aš meldžiuosi, kad ji rast si v liau, kada aš pasidarysiu vertingesis. Aš trokštu, kad ji atsinešt pakankamai išorinio patrauklumo, žavumo, kad aš v liau nesigail iau, ta iau labiausiai aš meldžiu, kad ji tur t kilni siel , doryb mis papuošt , kilnesn už mano, kad ji mane kelt augštyn, o ne traukt žemyn, kad ji b t tauri, nes dažnai aš esu silpnas, kad ji b t uoli, nes aš kartais b nu šaltokas Dievo reikaluose, kad ji b t atjau ianti ir man nereik t prieš j raudonuoti d l to, kad esu už j mažiau vertas. Štai mano svajon s...

Ozanas buvo vienas iš tauriausi žmoni , kokie tik yra pasaulyje gyven , o su koku rimtumu bei nusižeminimu jis ruoš si sukurti šeimos gyvenim , kaip giliai apsvarstydamas ir augštai vertindamas b do savybes jis jieškojo sau mergait s.

Labai svarbu pasirinkti rimt savo gyvenimo draug (draug) ir daryti visas pastangas, kad sugyvenimas abiem b t kuo maloniausias. Dažnai tas reikalauja nemažai atsižad jimo ir tik jimas suteikia nemažai j g moteryst s sunkumuose.

Vienas augštos pad ties vyras kart susijaudin s pasipasakoj vienam dvasininkui:

— Vakar aš tikrai buvau gyvuliškai žiaurus savo žmonai, kuri, lyg tas dievotas angelas, surišta su mano likimu. Ji man nieko neatsakė. Iš tolo ji stebėjau ir pro atviras jos kambario duris pamaniau ją klampini prieš kryžį, verkiančią ir besimeldžiančią už mane.

Stebėjau tai ir taip gyvai jaučiau didelį skirtumą tarp mūsų: ji taip gera, o aš toks mus; ji teisinga, aš — apgavikas; ji taip skaidri, o aš purvais apskretęs. Aš nebenoriu, kad mūsų šeimos gyvenime būtų vienas budelis, kitas — keniantis auka. Aš ateinu prašyti jos pagalbos prieš mano paties blogybes. Mano tėve, — tvirtai kalbėjo susigraudinęs vyras, — palaimink mane, nes aš nusidėjau. —

Galima suprasti, kad tos gailios ašaros nuplovę daug bjaurių dulkių nuo ano vyro, ir jo šeimos sugyvenimas pasidarė daug skaidresnis, ir to atsiekė moteris, kuri ne puolė priekaištingai prieš vyro grubumą, bet kuri šventa kantrybe laimėjo jį Dievui ir savo šeimai.

Prancijos karalius Liudvikas Šventasis savo vedybiniam žiede turėjo išgraviruotą Nukryžiuotąjį, apsuptą lelijų ir brangakmenių vainiku. Lelijos buvo ženklas Prancijos, o perlai (kurie prancūzškai vadinasi "marguerite") reiškė jo žmoną Margaritą. Po šiuo ženklu buvo žodžiai, kurie nusakė viską, ką jis myli:

— Dievas, Pranciją ir Margaritą.

Tai gražus pavyzdys kiekvienam vedusiam, ištekėjusiai: mylėti visą pirmą Dievą, toliau — savo tėvą, savo moterį su draugu ().

Rašytojas Saphir juokais sako:

— Pirmasis Adomo miegas rojuje buvo ir paskutinis toks ramus: kai jis nubudo, jau turėjo žmoną. —

Jei tuo posakiu pajuokiamos blogos žmonos, tai reikia pripažinti, kad daugumas žmonių yra geros, savo vyrams atneša daug džiaugsmo ir laimės.

Vedybų apeigos — yra Dievo malonūs perteikimas; vedusieji turi pasinaudoti Dangaus palaima ir daryti visas pastangas, kad jų tarpusavio sugyvenimas būtų mielas.

VEDUSIEMS

Ispanijos pilietinio karo metu raudonj tiron kariai sugavo kart patriotiško nusiteikimo vyr . Nebrangindami žmogaus gyvyb s, nusistat j nužudyti. Išgird s apie t sprendim nelaimingasis jautriai prabilo:

— Galite mane sušaudyti, bet leiskite pirma man pabuoti savo motin . —

Kaip gili ir didel meil gl di tame posakyje! Paskutinjo mintis — apie motin . Kaip gilus ir reikšmingas šeimos gyvenimas, kaip tampr sjo ryšiai!

Šventame Rašte skaitome, kad vesdamas (ištek dama) paliks savo t v , motin ir bus du viename k ne.

Moteryst s ryšys du asmeniu sujungia bendram, taip artimam gyvenimui.

Kad tas gyvenimas b t laimingas, vis pirma, abudu turi vadovautis meil s dvasia. Gal tos meil s jausmas, kuris iš pradži juodu sutrauk moteryst n, met b gyje išbl s, bet vedusi j prote turi pasilikti meil s nusiteikimas, o j valia turi vesti meil s ir gražaus sugyvenimo vieškeliais.

Gr ždamas iš darbo vyras tegu jau ia, kad jis yra namie laukiamas, kad jam stengiamasi paruošti pagal išgales skan ir sveik valg , kad namai stengiamasi užlaikyti švariai ir jaukiai.

Moteris turi patirti, kad j kreipiamas vyro d mesis. Toks mažas dalykas, kaip rožel vardin se, dovan l šven-i proga, parodys, kad yra nuoširdumas ir pad s bendram sugyvenimui.

Meil turi apimti ir vaikus. Mylintieji vaikus t vai vengs keiksmazodži , nešvari istorij li , vengs tarpusavio barni , kad nepapiktint mažut li . Vaikus myl t vai parinks jiems katalikišk mokykl , pratins prie bendros maldos prieš ir po valgio, o taipgi vakarais.

Sakoma — n ra nam be d m . Ta iau, atsižad jimo v jelis juos labai greit išblaško.

Sunku laukti, kad žygiuojant gyvenimo vieškeliais, neužkrist kokia dulkel, ta iau atsižad jimo dvasia jas greit sutirpdo.

Gal vyrui kit vakar atrodys — labai b t miela su draugais praleisti laik sali ne, bet jis atmins, kad tai nepadarys laiming nei jo žmon , nei jo vaikus. Per dien jo nematydami, jie bent vakarais j nori tur ti šeimoje. Ir geras vyras mok s atsižad ti.

Gal kartais žmonai labai nor sis nusipirkti nauj skryb b lait , bet jei ji matys, kad vaikui reikia knygos mokykloje ar laikrašt lio. Ji atid s pirkim patogesnei progai.

Atsižad jimo dvasia išmokys, matant, kad gyvenimo draugas susierzin s, valand l kit patyl ti, gal net lyg pab ti mažesniu, bet juk iš to išplaukia sugyvenimas, o tai jau didelis dalykas ir dideli yra žmon s, kurie to moka pasiekti ir išlaikyti.

Mes nerandame pakankamai aštri žodži , kuriais pasmerktume diktatori , bet argi vyras ir žmona, kurie nori kad šeimoje viskas tik pagal j žod daryt si, ar jie n ra šeimos diktatoriai, verti pasmerkimo?

Mes smerkiame komunistus. Jie nesilaiko joki sutar i , joki pasižad jim . Bet argi nesielgia kaip jie tasai, kuris prieš altori , prieš Diev ir savo pasirinkt mylim asmen padar s ištikimyb s pasižad jim , j laužo.

JAV Augš iausiojo teismo teis jas Romson paskelb , kad pus nepilname i nusikalt li vykdo savo kriminalinius veiksmus d l suirusi šeim , d l divors .

Vaikui išaukl ti reikalinga švelni motinos ranka ir griežtas t vo žodis.

Niekšas tas, kuris bandydamas jieškoti sau malonum , nesivaržo juos apmok ti savo tikr j vaik ateitimis ir likimu.

Mes smerkiame maskolius, kad jie tremdami atskiria t -vus nuo vaik . Bolševikišku keliu eina ir tas, kuris sava valia palieka žmon ir vaikus.

Ištikimumas turi b ti ir prieš Diev bei sav j taut . Dievas dav t vams didel garb — dalyvauti tv rime nauj gy-

vybi, nauji žmoniai. Tavo neturi vien moterystės malonumais naudotis, užmiršęs pareigas.

Benj. Franklinas buvo aštuntas vaikas šeimoje. Šv. Ignacas Loyola buvo 13-tas vaikas tuose namuose. Jei jį tavo nebūtų buvę ištikimi šeimos pareigoms, mes nebūtume turę jį ši vyrų, kurie pajudino pasaulį. Jei mūsų tavo nebūtų buvę geri krikščionys, gal ir mūsų nebūtų pasaulyje.

Mes smerkiame bolševikus ir genocido nusikaltimus, žudymų tautas. Bet lygiai nusipelno pasmerkimo ir tie tavo, kurie neatlikdami savo pareigos, pasuka visų tautų saužudybės vieškeliais.

Kaip atskirti šeimą, taip ir tautas laimėti pareina nuo meilės, atsidavimo jimo ir ištikimumo šeimos gyvenime.

NAMAI — ŠEIMOS ŠVENTOV

Pagarbą jėgų kultūrininkas C. Morgan pasakojosi:

— Kai tik aš vedžiau, neužilgo namus atsilankė mano tėvas. Apjau visus kambarius ir tada tarė: "Taip, labai gražu, tačiau tuos vaikščioidamas niekas nežinos, ar tu priklausai Dievui, ar kipsui!" Aš pats perėjau kambarius, peržiūrėjau — tikrai, tėvas buvo teisus. Ir mudu su žmona greit susitarėme, kad kiekviename mūsų namų kambaryje turės nuo dabar būti kokio nors žymens — ar tai šventas paveikslas, ar gražiai išrašyti žodžiai — kurie parodys, kad mes tarnaujame Karali Karaliui. —

Tai gera mintis. Verta ir mums paegzaminuoti savo butą, savo kambarius. Ar juose yra kryžius, ar yra kitos šventenybės, kurios parodytų, kad mes esame krikščionys, Kristaus mokiniai ir sekėjai. Ir tai Kristaus kančias ar atvaizdus skirtina ne kokio miegamojo siena, kur jisai būtų tik lyg mūsų sargas, kai mes ilsimės, bet tam skirtina pati gražiausia vieta mūsų kambariuose, kas liudytų, kad Jis yra tuose namuose

Valdovas, kad Jam yra skiriama pirmoji vieta, kaip tai ir priklauso Pasaulio Tvirtinimui ir busimajam Teisėjui, prieš kurstosim amžį pabaigoje.

Vienas Paryžiaus dailininkas kartą sugalvojo tokį pokštą: jisai savo automobilyje sitais lyg mažytį piešimo studiją. Važinjo toje mašinoje po didmiestį, sustodamas ties skersgatviais ir paslapčia greitomis atžymavo vaizdą, kur mato. Paskiau tas vaizdą pagrindinai išpiešė ir kiekvieną paveikslą dėjo Kristui, stebint žmones. Paryžiečiai, tai pamatę, labai nustebė; jie matė save, ir tai tokiose pozose, dėl kurių Kristus nesidžiaugtų. Ar mes savo namuose, gatvėje ir kitur su žmonėmis elgiamės taip, kad būtų galima slaptomis, kaip tas dailininkas, mūsų paveikslus daryti? Ar mes jaučiame, kad kur mes bebūtume, kaip besielgtume, pats Dievas mus mato, mūsų tarpe yra? Tas jausmas labai padėtų mums padaryti nuoširdesnį sugyvenimą su namiškiais ir su visais žmonėmis, o taipgi — mus gražiai priartint prie Kristaus.

Kalbant apie namą meilę, galime prisiminti istoriją vienos darbininkų šeimos. Žmona, kuri siuvė jos amatą padavė vyrui, kad šeima būtų tinkamai užlaikoma, kartą pasakojo:

— Mano vyras jaunas liko našlaičiu. Niekada jis neturėjo progos eiti mokyklą ar išmokti amato. Jis mažai teūždirba, bet mane tiek myli, kad manimi pasitiki, savo algą man parneša. Mes neturime tos turtuolių prabangos. Gyvename nuomojamame bute, kol gal sime nuosavą namuką sigyti. Mano vyras niekada neina sėdėti nusėdėti ar panašias vietas ir neina jokių kitų pramogų be manęs. Ar manote, kad aš liūdžiu, jog jis ne stengia parpinti gražią drabužių? Man daug daugiau laimės iš to, kai jis kasdien sako, kad aš esu jam geriausia žmona, kokią tik Dievas jam galėjo parpinti. Kas vakar jis pabučiuoja mano tas rankas, kurios po daug, daug valandų dirba visai šeimai. Mes jau gerokai išgyvenome vedę, ir niekad kits kitam nepasisakėme blogo žodžio. Ir aš nežinau laimingesni žmonių už mus. Ar manote, kad man sunku dirbti turint tokį vyrą, kaip šis? Jo meilė suteikia man jėgą viską pakelti. —

Štai pavyzdys žmoni, kurie neturi mokslo, neturi turt, bet turi geras širdis, kits kit atjau ia, nuoširdžiai stengiasi suprasti, vertinti, atjausti, ir tai atneša daug daugiau laim s, negu kas kita.

Augš iau pamin tas pavyzdys yra sutarian ios, bendr gyvenim gyvenan ios šeimos pavyzdys. Deja, yra ir kitaip. Pasakojama, kad kart viena žmona paskatinusi savo vyr — nusipirkti nuosavus namukus. Jis atsak s:

— Kam gi reikia pirkti namus? Kam jie reikalingi? Aš gi miau liginin je, išaugau mokyklos bendrabuty, moksl jau gyvendamas universiteto par pintose studentams patalpose, su sužieduotine palaikiau pažint važin damas automobily, vedžiau bažny ioje, valgau dažniausia restorane, rytus praleidžiu darbe, laisvalaiki — prie golfo ar bridžio, vakarais einu ži r ti film , kai susirgsiu — eisiu liginin , o kai mirsiu — palaidos mane iš laidotuvi direktoriaus koply ios. Kam man reikalingi namai? Man tereikia tik garažo ir vietos pernaktoti. —

Daugelio moderniškasis gyvenimas virsta panašiu normalumu, kad ir ne tokiam laipsnyje. O reikia, kad žyd t namuose jauki šeimos nuotaika, kad ia žmon s rast nuošird bendr gyvenim , mylin ias širdis, kurios kits kit atjau ia, kur gyvenama kits kito džiaugsmiais ir li desiais. Butas ir m s namai teneb nie tik nakvyn s vieta, o jauki, miela šventov , kur Kristaus meil jungia visus mylin ion šeimon.

ŠVENTOJI ŠEIMA IR MES

Vienas garsiausi Europos kalb toj ir rašto žmoni , dabar jau mir s, kardinolas Faulhaberis yra pasak s:

— Tai didelio d mesio vertas faktas: kai Kristus panor jo išgelb ti pasaul . Jis prad jo nuo vienos šeimos pašventinimo. —

Tai svarbi tiesa krikščionybėje, ir ji labiau nori dama pabrėžti, Bažnyčia specialiai mini Šventosios Šeimos dieną, antroje sausio sekmadienyje.

Labai gražiai bažnyčios mokytojai raštuose skaitome tokią lyg maldą ryšiumi su ta diena:

— Viešpatie, savo šeimos pavyzdžiu mus apšvieski ir mūsų žingsnius nukreipki išganymo keliu. —

Didysis popiežius Leonas XIII, prieš 60 metų rašytame viename laiške (braiškelyje), gražiai priminė:

— Kai savo galeistingume Dievas nutarė vykdyti savo atpirkimo darbą, kurio žmonija ilgus šimtmečius laukė, tada Jis taip patvarkė, kad iš pat pradžių panorėję parodyti augštesnę šeimos idealą, šeimos, kuri buvo vedama paties Dievo. —

Juozapas, Marija ir Dieviškasai Vaikelis — tai šeima, kuri mus moko eiti Viešpaties paklusnumo keliu, gyventi darniame sutarime ir tarpusavyje meilėje, ugdant dorybes.

Ne veltui ir Šventajai Šeimai skirtose Mišiose skaitome:

— Viešpatie, mes tau nuolankiai aukojame Susitaikymo auką; kad Tu, užtariant Dievo Motinai ir šv. Juozapui, teiktumei mūsų šeimas tvirtai išlaikyti savo ramybėje ir maloniame.

Rašytojas Meschleris, parašęs plačią žinomą Kristaus gyvenimo primena mums:

— Niekas geriau nežino šeimos svarbos, kaip Viešpats. Iš šeimos Jis kyla Jo šventieji ir persekiojami bei Jo Bažnyčios naikintojai, iš šeimos išauga geradariai ir žmonės visuomenės gadintojai. Dėl to Jis taip ilgai ir gyveno šeimoje. Jis norėjo tuo visų žmonių iš pagrindų atkurti. —

Ir kaip nuoširdžiai norėjo. Jeigu Jo viešasis gyvenimas užsitęs trejetą metų, tai šeimoje Jis išgyveno 30 metų, ir tai nėra be reikšmės.

Tas pats Meschleris, pabrėždamas, kokią palaimą atnešė Kristaus buvimas Šventajai Šeimai, rašo:

— Iš Dieviškojo Krikščionių sruveno meilės srovė. Ji persunkė ir suvienijo laimingus tautos, ir tikėjančius bėdota meilė visų gražios Jėzui. Nazareto nameliuose viešpataujanti dva-

sia buvo meil . Šventoji Dvasia tikrai buvo karaliaujanti šioje mažoje karalystėje. —

Štai d l ko Bažnyčia mums primena tiesias, nes jeigu ir m s šeimose gyvens Kristus, tai jose vyraus meilės, supratimo, atjautimo, pasiaukojimo ir sutarimo dvasia, kuri m s šeimas padarys jau žemėje laimingas ir sudarys pagrindus Amžinajai laimei.

Šventosios šeimos vaizdas daugeliui dailininko buvo kvipimas nuostabiems k riniams. Visam pasaulyje yra garss *Duererio, Murillo, Rafaelio* ir eil s kit paveikslai. Vokietijoje, Vogelsberge, yra Šventosios Šeimos paveikslas, po kurio pad tas toksai reikšmingas parašas:

— Kur kiekvienas vyras yra kaip šv. Juozapas, kur kiekviena žmona yra kaip Marija ir kur kiekvienas vaikutis auga k nu ir siela kaip Šventasis Vaikelis, ten, tik ki, mano krikšionie, kiekvienas namas yra rojus. —

Tai šventi žodžiai. Jus tur dami galvoje, galime maldingai kartoti Šv. Šeimos mišią mald :

— Viešpatie, leisk mums gyventi pagal Tavo Šventosios Šeimos pavyzdį, kad m s mirties valand Tavo garbinga Motina su šv. Juozapu mus sutikt ir mes b tume Tavo maloniai priimti Amžin sias buveines. —

RELIGINIS AUKL JIMAS ŠEIMOJ

Dažnai mes prisimename Evangelijos nupiešt vaizd : Kristus po savo apaštališk kelioni pavarg s. Apaštalai nori sulaikyti prie jo besiveržian ias motinas su k dikiais, ir Jisai tada taria:

— Leiskit mažut lius prie man s.

Kristus ilgisi ir m s jaunimo, m s vaik . Ir kuo jie bus ar iau Kristaus, tuo jie bus stipresni atsispirti vairioms gyvenimo audroms. T yra patvirtinusi gyvenimo praktika. Štai

Chicagos teis jas Julius Minor vienoje savo kalboje 1955 metų vasar pažym jo, kad kriminaliniai nusikalt liai yra pa b g liai nuo Dievo, ir žmonijai desperatiškai reikia naujo religinio atgimimo, kad gal t s kmingai kovoti su suaugusi ir nepilname i nusikaltimais.

Teis jas kalb jo: "Kriminaliniai nusikalt liai negimsta. Jie išauga visuomen je, kuri nepaiso dorov s d sni . Jie yra dvasinio išbad jimo aukos. Netik jimas yra didžiausias veiksnys, kuris prisideda prie jaunimo nusikaltim kriz s... Religija yra gyvybinis veiksnys nam laimei. Dievo meil palaiko šeimos ryšius. Namai, pastatyti ant religini ideal , yra tvirtov s prieš nusikaltimus. Mes bažny ias einame si buodami, o išeiname sustiprinti ir kv pti".

Tuos žodžius pasak gyvenimo praktikos pamokytas teis jas Minor. Tas jo liudymas vaizdžiai išryškina, kaip labai svarbus yra religinis aukl jimas. Tai didžiausia dovana priaugan iai kartai, kaip, turint galvoje j amžin j gyvenim , taip ir š žemišk j .

Deja, ne visur religinis aukl jimas manomas gauti mokyklose, kai arti n ra katalik mokyklos. Užtat tokiu atveju t v pareiga dar labiau padid ja. Kaip t vai š savo did j uždavin gal s atlikti?

Pirmas dalykas, kuris ia turi lemiamos reikšm s, reikia, kad t vai b t vaik mylimi. Myl dami savo t vus, vaikai palaipsniui, nežymiai perims ir j religin pasaul ži r . Ta meil s dvasia vaikams bus ryški, kai jie matys, kad jais nuoširdžiai r pinamasi, jiems kiek galima padedama, juos stengiamasi pamokyti, bet nesuniekinti, juos persp jama švelniai neužgaunant draug akyse. Savo nuoširdumu stengiamasi laim ti vaik atvirum , kad jie išsipasakot savo sunkumus ir kylan ias problemas ir rast mylin i šird , kuri stengiasi jiems patarti, pad ti.

Antras dalykas — šalia meil s dvasios yra t v pavyzdys. Vis gyvenim atsimenu — kai dar mokiausi Utenos gimnazijoje, tenai mokytoj kambaryje buvo išrašytas š kis: "Aukl jimo pasisiekimo paslaptis yra pavyzdys". Kok pavyz-

d vaikai kasdien matys savo t vuose, dažnai tok jie ir pa- seks. Šv. Augustinas teisingai skelbia, kad t vai vaikams yra knyga, kuri jie nuolat skaito. Tegu vaikai jau ia, kad t vai neapleidžia savo kasdien s maldos, kad jie lanko bažny i , kad jie šven ia religines šventes, kad jie niekada neprasita- ria prieš tik jim , o priešingai — dažnai vis randa šilt žod apie religines tiesas ir praktikas, kad jie pildo penktadienio pasnink , užlaiko dorov s d snius.

MYLINTI ŠIRDIS IR DRAUSMINGA RANKA

VIENA eskim šeima kart pavasar mažu kailio laiveliu k l si per pla i patvinusi up . siirus giliau pasteb jo, kad laivelis pradeda sk sti, vis nebeišlaikys, visiems giltin akis pažvelg .

T vas jau reng si šokti bangas, kad išsaugot gyvyb bent motinos ir mažo k dikio. Ta iau j sulaik eskime mo- tina, tardama:

— Palauk, aš nesugebu nei žvejoti, nei harp no bangi- n mesti. Mirsime iš bado. Pasilik tu su k dikiu. —

Ir ji šoko vanden , aukodama save, kad išlikt k dikis gyvas ir jo maitintojas.

Kaip gili, kaip šventa šeimos meil . Kiekvien šeim ji tur t taip nušviesti, nuskaidrinti. Šeima juk paties Dievo steigta, šeima tai plytel , iš kuri pastatytas didysis tautos r mas. Jei tos plytel s prad s byr ti, sugrius ir tasai didysis pastatas.

Šeima — tai šiltadaržis, kur švelnioj t v meil s užuov - joje auga naujosios kartos. Tod l šeima turi b ti tvirta, nesu- ardoma ir šeim sudarantieji t vai turi savo silpnybi išsiža- d ti busim j kart gerovei.

Ispanijos karo metu vien jaun katalik raudonieji bu- vo pasmerk mir iai. Vedamas egzekucijos viet jisai mal- davo:

— Su manimi galite daryti ką norite, tik pirma leiskite pabūti man su savo motinai. —

Vaikas ir tėvų meilė — stipri. Tai didžiausias meilės ryšys, koks tik gali būti žemėje išaugti.

1948 metais Chicagoje buvo nuteistas 22 metams kalėjimo 13 metų berniukas Howard Lang. Jis nužudė 7 metų amžiaus savo žaidimų draugą.

Jis pats prisipažino, kad blogas skaitymas turėjo jo blogos takos. Tačiau teisėjas Daniel Roberts dar atkreipė dėmesį kitą aplinkybę — to nusikaltimo priežastis reikia įšiekoti ir šeimos gyvenime: jo motina buvo penkis sykius ištekėjusi.

Kaip skaudu, kad tėvas dėl savo silpnybės aukoja visą savo vaiką. Vaikui reikia ir mylinčios motinos širdies, ir tvirtos tėvo rankos. Nesutarimai tarp tėvų, svetimi žmonės, ateinami per "naujas vedybas" — sudrumina vaiko sielą, nesudaro palankios nuotaikos jiems stipri dvasia.

Jau šv. Augustinas yra perspėjęs:

— Tėvų gyvenimas — tai knyga, kuri vaikams visą pirmą skaito. —

Pats gyvenimas tai patvirtina. Taip, Paryžiaus teismuose pastebėta, kad apie 80% nepilnamečių nusikaltėlių ateina iš šeimų, kurios suirusios dėl persiskyrimo, dėl divorcų, ar iš tėvų, kurie gimė neteisėtai moterystėje, pavainikiai.

Ir jeigu pačioje šeimoje nėra gero pavyzdžio, tai jau nuo pat pirmo dienos iš paūsiusios savo šeimos mažieji tėvų mokyklą pradeda eiti.

Todėl — labai svarbu, kad mūsų lietuviškosios šeimos visada būtų gražios, taurios, tvarkingos. Sudarant šeimos gyvenimą reikia būti pasirėngusiems laikytis atlaidumo, sutarimo. Žinoma, kad pasitaikys jėgų vyras ar žmona kada pasielgs kiek kitaip, negu kita pusė. Bet argi mes patys visada stengiamės elgtis taip, kaip norėtume? Todėl — būkime pilni atlaidumo dvasios. Jei reikia — perspėjime švelniai, su meile. Tikriausias geras kelias sugyvenimui — nuoširdus religingumas. Kur Kristus namuose gyvens, ten bus taika, ramybė ir sugyvenimas.

TIEMS, KURIE MYLI VAIKUS

Kas daugiau pažįsta prancūzų kalbą ir literatūrą, tas bus girdęs vardą kalbininko ir filosofo Emilio Littré. Jis yra autorius ir stambiausio prancūzų kalbos žodyno. Jis buvo draugas kito prancūzų filosofo — Augusto Comte, atstovavusio, vadinamai, pozitivizmo srovei, kuri tepripažino tai, kaip jo idėjos gali patirti ir kuri buvo priešinga krikščionybėi.

Tačiau jo žmona — buvo katalikė. Kada gimė dukteris, Littré tarė savo žmonai:

— Gali ją auginti pagal savo dievotus nusistatymus, iki ji pasieks 15 metų. Tada aš išaiškinsiu savo idėjas jai, ir ji galės pasirinkti.

Kai mergaitė sulaukė 15 metų, Littré prabilo žmonai:

— Išauklėjai mūsų mergaitę tokią jautrią, gerą, sveiką galvojančią, taip suprantančią ir laimingą, kad aš nenoriu savo idėjomis blokuoti šešiolimčiai ant jos laimės ir skaistumo. —

Juo didesnis augo mergaitė tuo ji uoliau talkino tėvui žodyno rašyme, rinkdama žodžius ir sakinius. Šalia darbo jos abidvi su motina meldėsi ir — pats mokslininkas Littré buvo paveiktas jos takos: apsikrikštijo ir mirė kaip Katalikų Bažnyčios narys.

Iš kitos pusės, mes žinome, kaip neigiamos takos turi nekatalikiškas auklėjimas.

Vienas iš žymiausių JAV dienraščių — "New York Times" 1949 m. rugpj. 9 d. paskelbė vieno iš policijos vadovų New Yorke, *J. B. Nolan*, tokį pareiškimą:

— Daugiau kaip 80% sunkesnių nusikaltimų, vykdytų nepilnamečių nusikaltėlių New Yorke, padaroma tų jaunuolių, kurie arba patys neturi ryšio su religija, arba jų tėvai nutolę nuo religijos.

Metais anksčiau FBI vyriausiasis direktorius *J. Edgar Hoover* patvirtino religijos augštą vertę kovoje su nusikaltimais.

Tie visi faktai tikina, kaip svarbus yra religinis auklėjimas. Ne veltui ir labiausiai mįšiamas JAV rašytojas *Fulton Oursler* dar 1948 m. viename savo rašte pabrėžė didelį

reikšm katalik surturto mokykl tinklo, kuris kiekvienai žmoni kartai pertiekia tvirtus dorovinius ir pasaul ži rinius pagrindus.

sp dingas faktas ir su pranc z generolu *Leclerc*: jisai ner k iki mirties ir tuo b du sutaupyty 8,100 frank jis teik Amiens vyskupui, pareikšdamas:

— Tai d l katalikišk j mokykl .

Rugs jo pradžioje skamba mokykl varpelis, šaukdamas mažuosius prie knygos. Mes turime bud ti, kad visi lietuvi vaikai nueit tas mokyklas, kurios išaugusios šalia bažnyi bokšto, kurios statytos m s t v ; jie atvyko bemoksliai, beraš iai, sunkiai dirbo skerdyklose, kasyklose, bet stat mokyklas, kad b t j ainiams šviesesnis gyvenimas. Kiekviena plyta pašventinta j prakaitu ir mes negalime j sukurt staug paniekinti.

ia at j vaikai ras mokytojas — seseles iš sav lietuvišk šeim , ia jie gird s pasakojimus apie Lietuv , dainuos lietuvišk dainel ir mokysis apie knygnešius ir laisv s kov savanorius. Negalima duoti priaugan iai kartai didesn s dovanos, kaip ger išaukl jim .

Knygoje "Tales from Mean Street" nupasakojama, kaip Londone motina bud jo prie lovut s savo vaiko, mirštan io iš skurdo ir alkio. Daktaras jos klausia — ar ji sunaudojo maisto pagerinimui tuos pinigus, kuriuos jai daktaras buvo palik s. Ji sakosi — taip. Kai daktaras v l jai kiek palieka, vos tik jis išeina, ji meta pinigus puoduk , kur d jo ir anksiau duotuosius, ir su baisiu pasitenkinmu ji sako:

— Juk vaikas vistiek mirs. Aš jam sutaupyty pinig geroms, iškilmingoms laidotuv ms. Su juodais arkliais ir su viskuo...—

Ji r pinosi antraeiliais dalykais, užmiršdama tai, kas vaikui gyvybinis reikalas.

Argi nepanašiai daro tie t vai, kurie nors nuperka vaikams puikius drabuž lius, brangius žaislelius ir duoda pinig j pramogoms, ta iau užmiršta pa ius b tiniausius — j sielos gyvyb s, gero išaukl jimo reikalus.

LEISKITE MAŽUT LIUS PRIE MAN S

1950 met žiem vienoje Jungt. Amer. Valstybi vietoje, kur nebuvo ligoninė, sunkiai susirgo septyneri mergaitės. Skubiai reikėjo mediciniškos pagalbos, o artimųjų nebuvo. Tada viena geležinkelio bendrovė davė tam reikalui specialų traukinį, apie keturiasdešimt vyrų savanoriškai pasišventė kasti nuo baltą sniegą; mergaitės buvo nugabenta 50 mylių ir jos gyvybė buvo išgelbėta. Net laikraščiai gausiai rašė, džiaugdamiesi tuo gražiu artimųjų meilės darbu.

Iš tikrųjų tai gražu. Bet tai buvo pagalba mergaitėms, o ne sveikatai. Daug svarbesnė pagalba vaikų šeimoms.

Mūsų mokytojas Viešpats Jėzus pasakė:

— Leiskite mažutėlius prie mūsų, nes tokie yra Dangaus karalystės ...

Šventas darbas atlieka tie, kurie mažutėlius veda artyn Kristaus. Katalikai šiuo atžvilgiu daug nuderba. Imkime pavyzdį, kad ir iš pačių Chicago. Čia yra apie 12 našlaitinių, kur globojama apie 3,000 vaikų. Dar apie 2,000 našlaičių ir varguolių katalikų staigos yra paskirti į šiuos šeimas, kurios rūpinasi tuo mažuoju auklėjimu. Tam reikalui katalikai suaukoja dešimtis ir šimtus tūkstančių dolerių.

Vykdamas šis didis uždavinys — niekas neturi pasilikti nušaliamai.

Vien tik Jungtinės Amerikos Valstybės yra keli šimtai lietuvių, kurios vis savo gyvenimą pašvenčia jaunųjų auklėjimui, stojusios vienuolynus ir tapdamos mokytojomis mokyklose.

Ta ji didžioji auka teprimena, kad niekam iš mūsų neturi būti svetimas mažasis auklėjimas ir globa.

Vis pirma pasirinkime, kad tuose namuose, kur mes gyvename, nebūtų piktinama priaugantieji karta. Teneb nie nešvari kalbė, teneb nie tuose namuose piktinami paveikslai ir blogos knygos. Sugrąžinti jas ugniai. Tegū geriau sudegės nešvarūs šlamštai ugnyje, negu viliams dūlėmis priaugančių kartų sieloms skaudžiai.

Kart vieną lietuvį policijos kapitonas man yra pasakęs:

— Vaikai ateina iš pasauliui nežinodami apie jokių blogų darbų; piktą dalyką jie vėliau išmoksta iš suaugusiųjų. —

Tas Chicagos policijos kapitonas turi didelį patyrimą, jo žodžiai reikšmingi.

Argi Kristus nesako, kad geriau būtų, jei būtų prižiūstas akmuo žmogui ir jisai paleistas vandenis, negu kad per jį ateitų papiktinimas mažuteliams.

Antras dalykas, turime rąptis, kad būtų tume lyg tie skaidrūs saulės spinduliai, kurie ugdo, auklėja mažuosius.

Pamokykime juos ir perspėjime. Duokime gerą pavyzdį. Nukreipkime juos katalikų mokyklai. Kai parapijoje yra ruošinama pirmoji komunija, būdime. Jei pastebėsime, kad kas nors nepriima pirmosios komunjijos iš tų, kurie šiame jau turėjo priimti, pasirpinkime, kad sekantais metais neapsileist.

Vaikams gera dovana — užsakyti jiems tinkamą laikraštį — "Eglutis", arba panašią anglų kalba tiems, kurie lietuviškai ne stengia skaityti.

Tegu vaikai pripranta prie gerų papročių, kad šeimoje drauge su visais pasninkus pasninkautų, bažnyčionaitis. Net gera yra kartkartėmis su jais nueiti aplankyti kokį senelį ar neužkreičiamą ligą sergantį, kad jie iš mažens pratintų sietausti kitus, padėti. To iš mūsų nori pats Kristus. Argi Jis nedavė suprasti:

— Ką jūs padarysite vienam iš tų mažiausių, man padarysite.

KĄ PADARYSITE VIENAM IŠ TŲ MAŽUTELIŲ ...

Kartą tolimame Wales pakraštyje sunkiai susirgo berniukas. Našlė motina penkias mylias pasiajo nakia pasgydytojui, smarkiai pilant lietuvi. Daktaras labai abejojo, ar

jam eiti pas t maž ligon . Vis pirma, jam nebuvo jokio tikrumo, kad tas vargingas kelias bus atlygintas, antra, jeigu ir išgelb t berniuko gyvast , juk tasai tapt tik menkas, vargingas darbininkas...

Ta iau žmoniškumas ir pasišventimas savo profesijai palenk gydytoj eiti. To mažojo ligonio gyvastis buvo išgelb ta.

Slinko metai. Tas mažas ligon lis išaugo, tapo garsiu vyru ir net Didžiosios Britanijos kancleriu. Jo vardas buvo Lloyd George. Ir tada gydytojas, atmin s t klaiki nakt , kai jis vyko gelb ti berniuko, sau kalb jo:

— Niekada nesapnavau, kad išgelb damas gyvast to kaimie io vaiko, aš sutaupysiu gyvast Anglijos vardo. —

Dabar motinoms n ra tokio r pes io vaikui susirgus. Gydytoj pasikviesti ne taip sunku. Ta iau dabar vaikai dažniau suserga dvasios liga, koku palinkimu blog , ir jei tik turime koki galimyb juos ger palenkti, nepraleiskime progos. Gal mes kaip tik didel žmog m s t vynei išauginsime. Kaip ten beb t , bet jau tikrai — vesdami ger galime išsaugoti j nemari siel amžinajai t vynei, ir tai yra taip svarbu!

Graik išmin ius Sokratas vienu metu pasak :

— Jeigu aš gal iau kopti augš iausi viet At nuose, aš pakeltu balsu sušuk iau: "M s brang s pilie iai, kod l j s apver iate ir tašote kiekvien akmen , besiekdami turto, bet kod l j s taip mažai r pinat s savo vaikais, kuriems vien dien visk paliksite".

Tai svarbus persp jimas. Labiausiai gi m s priauganti kart išbloškia iš tikrojo kelio tai pairusios šeimos. Pasaulis dar nežino geresn s aukl jimo priemon s, kaip mylino t vo, mylin ios motinos pavyzdys. Irstan ioje gi šeimoje vaikai nejau ia nei meil s, nei pavyzdžio. Kai kur t vai juos gal net laiko kli timi naujiems nuotykiams, ir tas tik pastumia vaikus patiems sau kokio pasitenkinimo jieškoti labai rizikingais ir pavojingais keliais.

Tod l, kur m s balsas, kur m s taka gali sulipinti beirstan i šeim , pagalbt i pakeisti t v karo stov kantry- b s paliaubas ir atsižad jimo, atleidimo ir meil s dvasia pa- remt sugyvenim , padarykime tai, jausdami, kad mes gelbs- time ne tik t vus, bet padedame ir j vaikams.

Kart New Yorko užkre iam lig ligonin pašauk ne- laiming motin , kuri tik neseniai buvo pergyvenusi laido- tuves. Iš ligonin s j paklaus :

— Atsiprašau, ar tamsta prieš du m nesiu buvote m s ligonin je palikusi aštuoniolikos m nesi k dik , susirgus paralyžiumi?

— Taip, — atsiliep motina, bet greit prid jo: — M s k - dikis mir prieš dvi savaiti ir buvo palaidotas iš ligonin s. Kod l j s man skambinate ir klausin j ate?

— D l to, kad vyko klaida. Ar j s gal tum te ateiti li- gonin tuojau?

Motina nusiskubino ligonin . Gailestingoji sesuo atne- š k dik ir motina greit atpažino — tai jos, gyvas ir pasvei- k s. Ir motina alpo iš džiaugsmo, kai mažytis savo smulkut - mis rankut mis apkabino motinos kakl .

Klaida vyko tod l, kad gailestingoji sesuo buvo apsiri- kusi: kažkoks vaikas tikrai mir , bet ne šios motinos. Kai ji at jo, d l ligos pavojingumo tada jai tebuvo leista tik iš tolo pasiži r ti. Užverktomis akimis motina klaidos nebepasteb - jo ir palaidojo, kaip savo k dik , o dabar jai buvo neišpasa- kytas velykiškas džiaugsmas, atradus, kad jos k dikis yra gyvas.

Kaip gi mes galime padaryti džiaugsm motinai, o ypa m s Dangiškajai Motinai Marijai, jei stengtume nors kiek paveikti, kad ir suklyd , dvasioje apmir vaikai gr žt pas savo motin atgij nauja žmoniškumo, taurumo gyvybe.

PR DAS, KUR MESDAVO NENORIMUS VAIKUS

Vienas misijonierius dar ankstybesniais laikais nuvyk s Kinijos gilum , pasakojo, atrad s kaim , kuriame buvo pr - das, vadinamas "Vaik pr das". Pasirodo, kad t pr d kai kurie kietaširdžiai t vai mesdavo naujagimius, kurie jiems buvo nepageidaujami. Ir misijonierius pasakojo, kad einant pro t pr d vis buvo galima matyti ant žalio vandens paviršiaus pl duriuojant vien , kit ar ir daugiau maž j lavon - li . Tik krikš ionyb s vedimas t kaim pašalino š bais paprot .

Skaitome mes t žini su pasibais jimu. Mums atrodo puslaukiniai t vai ir beširdžiai, kurie gal t taip elgtis su savo tikrais k dikiais. Deja, o gi ir m s kraštuose atsiranda t v , motin , kurie žudo negimusius k dikius. Juk jie vis tiek gyvi, vistiek t v k nas ir kraujas. Tik jie bej giai, negali gintis prieš savo t vus, virstan ius j žmogžudžiais.

Kai viena motina kažkokiam kunigui pasisak apie savo plan nusikratyti joje bebr stan ia nauja gyvybe, tasai kunigas, kad parodyt vis šitokio nusikaltimo baisum , jai primin — o kad nužudytum t vaik , kur jau augini. Jis jau kiek pasidžiaug pasauliu, o anas, negim s, dar visai nieko nemat ...

Motina suprato, kad tie žodžiai tai tik priemon pavaizduoti baisum to veiksmo, kai žudomos negimusios gyvyb s.

Šalia fizin s vaiko gyvyb s, reikia saugoti jo dvasin gyvast , kad jisai, nors gyvas k nu, neb t mir s dvasia. To t vai pasieks r pestingu, apgalvotu aukl jimu, neduodami vaikams beprasmį uždavinį , kurie juose tik užmušt gerus nusiteikimus ir nusistatymus.

Profesorius Puffer pasakoja tok atsitikim : valgom j b go linksmas berniukas ir, matydamas t v , bes dint prie pusry i , paklaus :

— T veli, ką aš dabar galėčiau daryti, kuo padėti?

— Gerai, sėdėk. Matai ana, sode krūvė smėlio. Tai gal tumei į pamažu pernešti kitą, nuošalesnę vietą.

Berniukas smagiai mums siūlo darbą ir greitį jį atlikti. Atbėgęs prie tavo suatsidavimu jam viską pratar:

— T veli, jau tai padariau. Ką nori tumei, kad aš dabar daryčiau?

Tavo tenorą tik, kad vaikas nekvaršint jam galvos ir kuo nors būtų užimtas, kad nesidaužyt su kokiais vėjavaiškiais po gatvę. Tai jis vaikui, ilgai negalvodamas, ir tar:

— Dabar, sėdėk, gal tumei tamsioje atgal atgabenti.

Sėdėk, tai išgirdęs susikišo rankas kišeniui ir iš jo švilpdamas. Smėlio jis nepalietė.

Reikia vaiką suprasti. Duoti sakymus, kurie būtų prasmingi, kad vaikas nujautų reikalą, kad jisai suprastų, jog jis yra reikalingas talkininkas, o ne toksai, kuriuo reikia nusiųkratyti, pasiūniant kur visiškai beprasmiškai.

Tiesa, vaikai gali atrodyti kūrė, bet gal niekur kantrybė taip neatneša didelių vaisių, kaip auklėjime mažųjų, jį budo ugdyti.

Kartą Smith šeimoje tavo buvo išvykęs, o mažasis berniukas, tetur tik šešerius metus, susirgo tymais. Motina buvo pavargusi nuo dienos rėpės ir jai buvo taip kyru, kad berniukas nakia išbudino ir mums prašyti:

— Mama, ar aš galėčiau išgerti tikrai šalto vandens?

— Tu tik apsiversk ant kito šono ir miegok, — šūktelėjo mieguista motina. — Tu esi nedoras berniukas, kad keli motinai iš miego, kai ji prieš pat atsiguldama padėjo tau vandens šotelį ant stalelio.

Praslinko gal dešimt minučių, ir viską pasigirdo švelnus ligoniuko balselis:

— Mama, aš taip noriu gerti vandens!

— Peterson, — pratarė motina, sumindama su ausimis, — jeigu tu dar kartą pat pasakysi, aš atsikelsiu ir tavę mušiu.

Praslinko dar penketas minu i tylos. Ir Petersoniukas v l prabilo:

— Mama, kai tu atsikelsi man s apkulti, ar aš gal siu tada gauti vandens? — taušk jo jau viltingesnis berniukas.

Taigi, t vams kad ir kažkaip nuvargus, reikia parodyti šird vaikams; kad ir kaip esant užimtiems, reikia surasti valand l laiko atsiduoti savo mažiesiems. Toki pat meil ir nuoširdum rodant vaikai iams ir dukrait ms (an kams) gali ir vyresnio amžiaus asmenys daug geros takos tur ti augan ias asmenybes, br stan ius jauniausiuosius.

MERGAIT KLYSTKELIUOSE

"Laivo" redakcij kart at jo laiškas. Ypatingas. Jame atsispindi toks gilus motinos r pestis. Ji rašo:

— Esu našl . Turiu s n ir dukrel . Abudu lanko mokyklas. Dukrel jau keturiolikos met ir labai lengvai pasiduoda svetimai blogai takai. Buvau pasteb jusi jos tartinus santykius su vyriškiais, bet ji visk lengvai paneig . Ji laikas nuo laiko man vis pradingsta ir dažnai, iš jusi mokykl , gr žta po 10 ir 11 valand . Ir iš veido dabar pastebiu, kad ji yra pasikeitusi. Tvarkydama jos r bus randu tartin d mi .

Ar yra man nuod m , kad savo naivumu pasitik dama ja, palikau j be motiniškos prieži ros ir globos ir leidau jai taip sunkiai pulti? Kaip man j gelb ti, nes gyvenu didmiesytyje, kur aplinkui daug jieškan i auk ir tiems nusikaltimams s lygos geros?

Nepasakysime — iš kur tas laiškas gautas. Gal iš Detroito, gal iš Clevelando, gal iš New Yorko, gal iš kitur. Paga liau tai n ra tiek svarbu. Panaši vyki gali pasitaikyti bet kur.

Tame giliame motinos skausme mums matosi viena šviesos kibirkšt l : motina turi jautri s žin ir didel meil dukrelei. Kur yra tie du dalykai, ten yra ir daug vilties.

Jeigu dukters paslydimas tikrai būtų vykusi dėl to, kad motina taip svarbiame reikale neatliko savo pareigos, tai jau būtų sunki nuodėmė. Tačiau svarbi pareiga ne tik vaik paleisti pasauliui, bet ir atsiklausyti jo auklėjimu. Tai svarbi sąžinės pareiga. Apsileidus — dalykai gali taip toli nueiti, kad paskiau gali būti ir per daug beatitaisyti.

Tačiau iš šios motinai sąžinės jautrumo ir parodomos meilės dukrelei mums neatrodo, kad ji buvo iš jos pusės apsileidimas iš piktos valios. Tai greičiau buvo klaidingas per didelis pasitikėjimas dukrele, nepramatant galimų kilti blogumų, o kur nebuvo piktos valios, ten nebuvo motinos nuodėmės. Ji tikslesnį atsakymą reikia įieškoti pas nuodėmklausius, kuris gali tiksliau patirti visas aplinkybes.

Ką daryti dabar su mergaite, kaip ją gelbėti?

Tam yra daug priemonių. Visų pirma priminsime tą priemonę, kuri buvo pasirinkusi šv. Monika, gelbėdama savo paslydusią sūnų Augustiną. Ji ilgai ir karštai meldė Dievą pagalbos. Motinos maldos, atod siauri ir ašaros randa atgarsio pas Dangies Motiną ir Jėzų Sūnų.

Antra, stengtis paveikti, kad svyruojanti mergaitė pati įieškotų antgamtinę atramą. Paskatinti ją dažniau eiti išpažintis ir prie šv. Komunijos. Atvėrusi savo sielą paslaptis nuodėmklausiuviui, ji galės susilaukti patarimų, perspėjimų, pasakomųjų jau nebe žemišku autoritetu. Taipgi svarbu, kad mergaitė reguliariai klausytų sielos pamokslų, kuriuose ji kartais gali išgirsti mintį, kuri kristų jai tiesiai į širdį. Panaudojant religinį autoritetą būtų galima paprašyti, kad kuris kunigas, kuriuo ji daugiau pasitiki, pakalbėtų su ja.

Toliau, svarbu ir pačiai motinai su ja kada stengtis atvirai išsikalbėti. Ne piktu pabarimu, kada išnervinti esame išblokšti iš pusiausvyros ir galime pasakyti daug žeidžiančių žodžių, kurie nespėndžia reikalo; geriau tokiu reikalu pakalbėti palaukus valandėlės, kada mes esame ramūs, kada mergaitės širdis atviresnė mylimos motinos žodžiui. Mergaitė jau brendimo amžiuje. Reikia ją supažindinti su visais neatsargaus elgesio pavojais.

Svarbu jai sudaryti jos dvasi kelian i aplink . Jeigu ji lanko miesto mokykl , geriau perkelti katalikišk . ia dviguba nauda — viena, kad iš mokytoj gauna ne tik dalyko d stym , bet ir aukl jim krikš ioniškoj dvasioj; antra, tas mokyklas renkasi katalik šeim vaikai ir jie jau iš nam atsineša kit tak .

Kiek galima stengtis jai par pinti atitinkam knygskaitymui. ia gal s pad ti parapijos kunigas. Angliškai skaitan ioms yra gražus leidinis "The White Courtship". Lietuviškai — daug duoda Foersterio, Pe kauskait s raštai, žurnalai "Laiškai Lietuviams", "Ateitis", "Laivas", "Šv. Pranciškaus Varpelis". Motinai net gera b t kažkuriuos dukraitinkamesnius dalykus kartu skaityti. Paprašyti, kad ji skaityt , motina klausyt si ir atbulai.

Gelbstint dukrel taipgi naudinga veikti išvien su mokytojais. Už jus mokyklon pakalb ti apie jau iamus pavojus. Paprašyti mokytoj didesnio budrumo ir globos dukrelei. Reikia taipgi bandyti veikti per jos artimesnes, rimtesnes drauges, gal net kartais paprašant, kad jos neišsiduodamos pakalb t su ja. Griežtai uždrausti išvažiavimus automobiliu su tartinu žmogumi. Kur išvykdama mergait turi pasakyti, kur vyksta, kada sugr š. Tegu ji jau ia, kad visada laukiama sugr žtant laiku. Kiek galima, tegu ji jau ia jauki atmosfer namuose ir tegu kiek galint daugiau dalyvauja bendrose šeimos pramogose, išvažiavimuose, kad ir pasikviesdama savo draug ir draugi .

Visos tos priemon s, ir dar kitos, kurias padiktuos mylin ios motinos širdis, tikime, tur s ger rezultat . Yra special s pataisos namai netvarkingoms mergait ms, vedami Gerojo Ganytojo seser (Good Shepherd sisters), bet ten tesikreipiama ir mergaites atiduodama tik sunkiausiais atvejais. Reikia tik tis, kad augš iau min tosios priemon s ir be to laim s mergait šeimai ir Dievui.

SAVA MOKYKLA

Netaip seniai brit švietimo ministeris R. A. Butler savo vienoje kalboje pabrėžė reikalą, kad vaikai būtų aukljami tik religijoje. Jis net išklaidinys svarbą, kad tuo principu remiantis visose pradžios mokyklose turėtų būti privalomas tikybos dėstymas.

Tai svarbi mintis, iššaukta gyvenimo patyrimo. Jungtinės Amerikos Valstybėse, kur yra tiek daug vairiausių tikybų, susidarant sunkumai visas patenkinti, viešosios — valstybinės mokyklos paliktos visiškai be tikybos. Pati vyriausybė jau žino, kad daugelio tėvų šitokia padėtis nepatenkins, štai dėl ko paliktos plačios laisvės vairios tikybų mokykloms ir štai dėl ko katalikams yra pareigą jomis pasinaudoti.

Keliaudamas po Australiją patyriau, kad tenai vyskupai yra paskelbę sąžinios dalyku vaikų siuntimą katalikų mokyklas. Jeigu tėvai to nedaro — nusideda.

Pas mus tokio griežto pareigojimo nėra, bet vis dėlto tėvai, jei nedėli nuodėmės baimės, tai iš meilės savo vaikams, turi juos siųsti katalikų mokyklas, nes jie auklėjimas turi žymiai gilesnius pagrindus.

Savu laiku didelę sensaciją sudarė belgų socialistas Paul Henri Spaak, buvęs ministeris pirmininkas, kuris pakalbėjo, kad Belgijos socialistai turi sutikti, jog katalikų mokykloms turi būti mokama parama iš valstybės išdo. Jis pripažino teisę katalikams turėti savas mokyklas, o mes turime pabrėžti pareigą jas siųsti katalikų šeimoms vaikams.

JAV policijos vyriausias vadovas, FBI viršininkas, Edgar Hoover netaip seniai kreipėsi religiniams dalykams mokytojus, juos skatindamas sustiprinti savo pastangas. Jis priminė, kad nepilname iš nusikaltėlių skaičiaus auga ir kad religiniai auklėjimas gali daug padėti jaunimui išlikti geram.

— Jeigu Kristaus mokslo turtais nebūsim atnešti kiekvienam jaunuoliui tautoje, pasiliks ir toliau toksai moralinis indifferentiškumas ir kaskart labiau augės skaičius jaunuolių, patenkančių į nusikaltimų verpetus, — kalbėjo FBI viršininkas Hoover.

Mokyklos, kurios perteikia religinį auklį jį, anot Hooverio, yra pirmoji apsigynimo linija saugant daugelį suklaidintų jaunuolių, kurie palinkę vagystei, plėšimams ir kitus kriminalinius nusikaltimus.

Pas FBI viršininką Hooverį suplaukia žinios iš vis JAV. Jis turi didelį patyrimą ir jo žodis turi būti labai svarbus parenkant vaikams mokyklą. Tada negali savo vaikams palikti didesnio turto, kaip geras išauklėjimas ir jis sukningiausiai pasiekiamas mokyklose, kurios brangina tikybą.

Šia seselė mokytojos nėra tik šaltos, samdomos pareigūnė, bet ir rėpingos auklėtojos, atsidavusios apaštalavimui tarp jaunų sielų. Jos neabejingos valdininkams, o tai jos auklėjimo toje pačioje dvasioje, kokioje tai yra pradėjusi.

Viename savo pareiškime Washingtono universiteto, St. Louis mieste, kancleris Arthur H. Compton pabrėžė didelį ryšį, kuris yra tarp religijos ir auklėjimo, iškeldamas, kad religija vaikui skiepija kilnius idealus ir duoda motyvus, išaiškinimą — kodėl jie siekti. Religijai gi tinkama vieta yra skiriama tik savose katalikiškose mokyklose.

Lordas Halifax, bėdamas britų ambasadoriumi JAV-se, priimdamas garbės daktaro laipsnį Lavalio universitete, stipriai išklamint, kad pasaulio atgimimas teateis tik per katalikišką auklėjimą.

MARIJA KELIAUJA PO NAMUS

Vieną pavakar sutinka mane viena dievota mūsų parapietė ir sako:

— Pas mus atkeliauja Marija. Jos statulą atveža mūsų namus. Užeikite.

Šeštadienio vakarą užėjau. Namuose buvo pilna sukvietusių iš viso miesto giminių, atėjusių kaimynų. Statula buvo tik atgabenta. Graži Fatimos Dievo Motina — su puošniu vainiku

ant galvos, dideliu apsiaustu apgaubta, basos kojos, rankyt s
sunertos ir ant j — žiban i perl rožan ius — didelis, vis
penkiolikos paslap i .

— Tai Marijos ambasadoriai, — tar ta m s parapiet ,
rodydama svetimus vyrus, atgabenusius statul . Jie tik bu-
vo atsistoj išeiti, baig kalb ti rožan i .

— Marija m s namuose bus vis savait . Mes rinksim s
daug žmoni vakarais, o ir dien , visi kalb sime rožan i ,
bet tik tada, kai bažny ioje nebus pamald . Joki rinkliav ,
joki auk nevalia ia kolektuoti... joki vaiši nevalia ruoš-
ti, tik malda, — toliau aiškino šeiminink .

Tai buvo kažkas gražaus, domaus. Marijos statula, at-
nešta šeimas ir pasilikdama savaitei, daro tuos namus lyg
mažomis bažny iomis, kur tiek nuoširdži mald , tiek nuošir-
džios meil s Marijai.

Besiteiraudamas daugiau, patyriau, kad ši pamaldumo
praktika t ra labai nauja. Ji prasid jo šven iant 30 m. su-
kakt nuo Šv. P. Marijos pasirodymo Fatimoje. Ta sukaktis
buvo šven iama 1947 met geguž s m n. 13 d. T dien Lei-
rijos vyskupas pašventino dvi Marijos statulas, tokias, kokia
Dievo Motina pasirod Fatimoje. Vien iš ši statul paleido
keliauti iš parapijos parapij Tolimuose Rytuose, kit — Va-
karuose. Tai buvo vadinamoji "Šv. P. Marija Piligrime".

Tos statulos buvo paleistos lankyti parapijas tod l, kad
labai daugelis žmoni patys negali aplankyti Dievo Motinos
Fatimoje. Tai Marijos statula juos lanko.

Marijos met proga ši praktika nutarta išpl sti Chicago-
je. 1954 metais geguž s m n. pirm šeštadien buvo pašven-
tinta pirma Marijos Piligrim s statula Chicagoje ir buvo pa-
leista po namus.

Statul globoti ir pervežti iš nam namus apsi m Ma-
rijos Ambasadori draugija, ia jau veikianti nuo 1946 met .
Tai nemaža auka iš j pus s, nes pervežimas statulos papras-
tai b na šeštadieniais ir tai atliekantiems tenka atsisakyti
nuo eil s pramog .

Vis š s j d globoja ir ugdo kun. James M. Kean, vienuolis, kuris 1954 met spalio 14 d. Chicagoje tur jo net speciali televizijos program , aiškindamas apie Marij , lankan i namus. Greit Marijos statulos kvietimas namus tiek padid jo, kad buvo pašventintos dar trys statulos ir paleistos po šeimas. Kai Fatimos Dievo Motina, ta Marija Piligrime, atsilank vienus lietuvi namus šv. Jurgio parapijoje, Chicagoje, žmon s sukalb jo netoli t kstan io rožan i per savait . B relis vien rožan i baig s, kit prad davo. Žmon ms taip patiko, kad jie savaime sumet apie pustre io šimto doleri , kad b t par pinta dar viena tokia statula, ir paleista pirmon eil n tarp lietuvi .

Kiekviena tokia statula yra globoje vadinamo Garb s Sargybos b relio, sudaromo iš Marijos Ambasadori organizacijos. Kiekvien šeštadien Garb s Sargyba vyksta namus, kur yra Marija Piligrime. ia jie suklaup su šeima sukalba rožan i . Tada — apdengia Marijos statul , nusineša automobil ir nuveža kit šeim , kuri užkviet Marij Piligrim .

Veždami statul vyrai automobilyje kalba rožan i . Atvež statul naujus namus, j pastato paruošt viet , lyg altor l , suklaupia su šeima, v l sukalba rožan i . Tada Garb s Sargyba primena pareigas šeimai: nustatyt valand drauge kalb ti rožan i , sukviesti kaimynus.

Su statula atvežamas pjedestalas jai pastatyti, g li vazonai, žvakut s. Statula užprašoma adresu: Ambassadors of Mary, 1522 N. Austin Blvd., Oak Park, 111. Daugelis žmoni skelbia pad kas už susilauktas malones. Pvz. žurnale "Queen of the Missions" (1955 m. balandžio m.) aprašoma, kaip viena trej metuk mergyt susirgo v žiu. T vai suorganizavo mald daugyb . Pasikviet Marij Piligrim . Kaimynai lankydamiesi ne tik meld si, bet daugelis, net paštu, siunt pranešimus apie savo maldas už ligo ir net ligo s gydymui skyr aukas, kuri susidar pora šimt doleri . Ligo s pad tis pager jo.

2. Širdies remontas

ŠIRDIES REMONTAS

Sakoma, kad vienas juodukas kartą atėjo pas laikrodininką ir atnešė didelį sieninio laikrodžio rodyklę. Jis ir sakė:

— Tos "rankos" gerai nerodo laiko. Pataisyk.

— Kaip aš galiu taisyti, kad atnešei tik laikrodžio rodyklę. O kur viduriai?

— Perdaug paimsi, kai pradėsi krapštytis po vidurius. Tą neatgabenu. Sutvarkyk tik tas rodykles, kad jos gerai rodytų ...

Kaip mums tas negras atrodo paikai juokingas. Kaip gali laikrodžio "rankos" gerai rodyti laiką, jeigu jo vidus bus sugedęs ir nepataisytas.

Iš kitos pusės, argi ne juokingai atrodome mes patys, kada bandome šalinti vieną ar kitą mums nemalonumą darant išorinį mūsų bendrą reiškinį, nesistengdami visiškai pasitaisyti savo viduje, neįsivaikydami praveisti pilno savo sielos ir širdies remonto, tik bandydami aptvarkyti, apdangstyti tai, kas galėtų kitiems labiau akis mestis.

New Yorke buvo toks atsimintinas atsitikimas: vienas turtingas kontraktorius apsiėmė pastatyti miesto kalėjimą, vadinamą Tombs. Jis tai padarė. Buvo gana gabus verslininkas ir jo metinė apyvarta siekdavo pusę milijono dolerių. Tačiau vienu metu jam atsirado finansiniai sunkumai. Jis suklastojo vertybių popierius, siekiančius \$2,000 ir buvo nuteistas kalėjimui. Pasodino jį į tą patį kalėjimą, kur jis prieš kiek laiko buvo pastatęs.

— Kai stačiau šalia kalbėjimo, — kalbėjo jis, — niekada negalvoju, kad gal būtį jo namie. O štai uždarai mane ... Tikrai nelaimingas atsitikimas!

Tačiau tikrumoje, tai ne atsitiktinis nelaimingas vykis, o skaudus nusikaltėlio kelias. Kiekvienas žmogus, kuris papildomai mirtingai nuodmėja, pastato sau kalbėjimo, kur save uždaro, ne tik kūną, o savo sielą. Pats sau užsideda amžinos nelaisvės panirus. Nekart žmogus jaučia tai, gal net norėtų jais nusikratyti, bet juo toliau, tuo jo valia darosi silpnesnė ir tuo sunkiau jam bėra ištrukti iš savo paties pastatyto kalbėjimo. Pavyzdžiui, girtuoklis dažnai jaučia susipainiojęs savo paties blogu prosiu, o jau nebeturi reikiamos jėgos pakilti. Tik didelio ryžto žmonės stengia pasitaisyti.

Kai Michelangelo prieš savo nemirtinguosius paveikslus, jisai prie savo kepurės buvo prisikabinęs lėmp, kad apsaugot nuo savo paties šešėlio, kuris krisdamas ant kėrinio, gal jo sudaryti jam netiksl spalvų spind.

Kiekvienas mes savo sieloje piešiame savo gyvenimo paveikslą, ir kaip gi svarbu ir prie savo kaktos — prie savo minties, ir prie savo širdies taisyti lėmp dieviškos šviesos, kuri mus apsaugot nuo žemės šešėlio ir išmokyti vaikšioti Viešpaties keliais.

Kitados Italijos sala Ischia buvo puiki vasarvietė. Vienas tik blogumas joje buvo, kad kartais pasitaikydavo žemės drebėjimas. 1883 metais podirvio plyšius besisunkianio vandens šnypštimas ir požeminiai murmjimai padarė suprantantiems buvo ženklas, kad artinasi kažkas tartino, kažkas baisaus. Tačiau tie viešbučiai ir kitieji sveikiam priimti staiglaikytojai, kurie šiuos balsus suprato, tylėjo. Jie bijojo išgirdinti keliautojus, bijojo nustoti dalies pelno, neperspėjo. Ir kai balsus drebėjimas griuvisiais pavertė vasarvietę, joje žuvo daugelis ir tie, kurie jautė pavojų, ir tie, kurie nebuvo perspėti.

Mūsų sielos gelmėse, mūsų širdyse dažnai jaučiasi protesto murmjimas, jeigu mes nukrypstame klaidžiais keliais, ir nelaimėmums, jeigu mes to balse neklausome, net norime

j numarinti. Katastrofa gali ateiti ne tik mums, bet ir m s artimiesiems, kurie su mumis vienokiu ar kitokiu b du yra surišti.

Iš kitos pus s — kiek daug sielos ramyb s atneša m s nuoširdus atsidavimas Dievui. Vargu ar tai gali kas geriau pavaizduoti, kaip anas pasikalb jimas generolo su karininku: Tamos kareivin se generolas Howard pri m krikš ionyb . Kl podamas prieš Šv. Rašt jis visiškai atsidav Kristui. Sekant ryt jis susitiko vien karinink , kuris jam tar :

— Generole, aš gird jau, kad tu tapai krikš ionimi?

— Taip, — atsiliep generolas, — ir aš to nesig džiu.

— Bet aš jums galiu parodyti šimt nenuoseklum Šv. Rašte...

— Gal ir taip, — atsiliep generolas, — bet j s negalite man rodyti, kad aš praeit nakt nepasidaviau Kristui, Viešpa iui; ir aš buvau taip laimingas, kad negal jau miegoti. Dabar aš galiu laukti Viešpaties laiko, kada bus išaiškinti tie vadinami nenuoseklumai.

KUR VIEŠPATS TILTUS YRA NUTIES S

Vienas atsiskyr lis pagalvojo, kad jam reikia alyvos ir jisai pasodino alyvos med . Pasakojama, kad tada jisai meld si:

— Viešpatie, medžiui reikia lietaus, kad jo šaknys gal t atsigerti ir pl stis. Atsi ski, Viešpatie, debes .

Dievas išklaus s jo, liet atsiunt s.

Tada atsiskyr lis v l meld si:

— Viešpatie, mano medžiui reikalinga saul ! — ir pro besiskleidžian ius debesis prad jo tiestis skaist s saul s spinduliai.

— Dabar Viešpatie, — maldavo atsiskyr lis, — si ski šalt , kad medis sukiet t !

Buvusi išklaudyta ir ši malda. Ta iau... greit medis nudži v s.

Susir pin s atsiskyr lis nu j s pas savo artim — kit atsiskyr l — ir jam išpasakoj s visa kas nutiko, steb dama- sis — kod l medis nudži vo. Šis gi jam atsak s:

— Ir aš pasodinau med , ir jis gražiai, vešliai auga. Bet aš meldžiausi taip: "Viešpatie, atsi sk medžiui tai, kas jam reikalinga: audr , giedr , v j , liet ar šalt . Tu j esi suk - r s ir Tu geriausiai žinai, ko jam reikia".

Tas pasakojimas mus pamoko vieno dalyko: turime dau- giau pasitik ti Dievu. Ne savo vali pirma iškišti, o nusilenk- ti Dangaus sprendimui. Nevisada tai lengva, ta iau — pa- iam žmogui tai naudinga ir b tina.

Pasiduodami dieviškos valios sprendimams, mes nepada- rysime klaidos, nes m s pa i sprendimai gali dažnai b ti netiksl s. Štai, vien jaunuomen s b stin kart geras tos staigos bi iulis at jo pasi lyti stamb paveiksl , kuriam savo bute jis netur jo vietos. Si l parduoti už \$25. Ta iau pasi - lymas nebuvo priimtas.

Neužilgo tas geradarys mir . Išparduodant jo nuosavy- b tas paveikslas buvo nugabentas meno dalyk prekybos staig . Žinovai ištyr paveiksl ir pasi l \$35,000. Kai dar už t kain nebuvo skub ta parduoti, sumok jo — \$50,000.

M s akyse daug kas gali netur ti ypatingos vert s, ta- iau kitaip tai gali paži r ti Amžinojo akis, ir — kuo labiau mes stengsim s paklusti Dievo sprendimams, tuo mažiau klaid tepridarysime.

Dažnai mums Apvaizda siun ia daug nauding dalyk , bet mes ne stengiame žvelgti j prasm s, kaip ta moter l , šved , kurios s nus buvo išvyk s Amerik . Ji buvo netur- tinga, gyveno skurde. Kažkas jos paklaus , argi s nus jai nie- kada nebeatsiun ia pinig iš Amerikos.

— Niekada neatsiun ia, — d savo ji. — Jis dažnai rašo, sako, kad siusi s, o niekada nema iau jo atsi st , o jis yra turtingas. Matote, kokie vaikai, kaip jie užmiršta savo t vus...

— Argi jis niekada, nieko savo laiškuose n ra atsiunt s?

— O, jis visada atsiunčia toki paveikslėli. Bet man nereikia paveikslėlio, man reikia pinigų, — vėl kalbėjo moterėli. — Tais paveikslėliais aš tik kambar išlipinau.

Kalbėjusi su ja asmuo nuėjo į jos kambarą. Pamatė, kad sienos buvo nulipintos doleri banknotais, bet ta senutė švedė pažino tik savus pinigus. Doleriai jai buvo beveriais paveiksluokais, kuriais ji sienas išmargino, toliau tebekasdamasavo vargė.

Tie faktai — tai vis kuklios pamokėlis, kad mes turime pažinti tikrąjį daiktą vertę ir pasitikėti Dievu. Pasitikėti su tuo k dikišku viltingumu, kaip ana mergytė kelionėje. O buvo taip — mažytė turėjo ilgai važiuoti traukiniu. Iš tolo ji stebėjo gausius vandenis. Kai traukinys skriedavo artyn t vandeni, mergytė vis jautė didelį baimę — kad tik ne riedėtų vandeni... Ir kaip ji apsidžiaugdavo pamąstydama, kad yra nutiestas tiltas, kuriuo traukinys saugiai perbėgą upes ir tvenkinius. Taip atsitiko keletą kartų jos kelionės pirmą dieną ir ji su džiaugsmu keleiviams pasakė:

— Kažkas per tuos vandenis yra mums tiltus nutiesęs visu keliu...

Ak, ir mums Kažkas yra nutiesęs tiltus kelionėje amžinybė. Kad tik mes tikrąjį kelią žvelgtume, kad tikėtai neklystume šalimis, o eitume tomis linijomis, kuriomis Viešpats mums tiltus yra nutiesęs!

ŽMOGAUS GYVENIMO ISTORIJS

Gal vienas iš pačių keisčiausių testamentų, kokie kada buvo parašyti, buvo atrastas po mirties vokiečių poeto Heinrich Heins. Testamente jisai rašė:

— Visus savo turtus palieku žmonai, bet su ta sąlyga, kad ji antru kartu ištekėtų. Tada aš būsiu tikras, kad pasaulyje yra nors vienas žmogus, kuris gailisi, jog aš numiriau. — Jau iš to galime suprasti, kokia buvo jo žmona.

Blogo žmogaus nemylė Dievas, jo nemėgsta žmonės, jisai nekenčia pats savęs.

Neseniai vienas pasaulietiškas Chicagos laikraštis pirmame puslapyje išrašė :

— Žmonės pergyvena tiek kančių ir susikrįtimų kelyje pragarių, kad jiems tik pusė to vargo tereikėtų, jei pasirinktų kelią Dangaus. —

Žmonės, daugumoje, to supranta, bet ne visiems užtenka valios į jos save tikrą kelią pakreipti.

Žmogus, kaip dulkelis, bet juk ir iš dulkių Dievo malonų sugeba sulipinti galingus cemento bokštus.

Žmogus kaip tas purvino vandens lašelėlis duobutėje, bet ir iš jo Dievo malonų stengia padaryti baltą sniegulį, kuri padangomis skrajoja, kaip kad Kristus iš silpnavalės Magdalenos padarė amžiais neužmirštamą šventį .

Žmogus — kai skiedrelė bangose. Bū kime apaštalais, ištieskime bangų daužomiesiems rankas, padėkime jiems plaukti amžinosios laimės uostus.

Dievo malonai gali iš pagrindų perdirbti žmones.

Štai, neseniai mirė viena iš pačių garsiausių pasaulio rašytojų — Sigrid Undset. Ji buvo norvegė. Savo raštuose ji taip giliai pavaizdavo viduramžių laikus Norvegijoje, taip sklandžiai keliuose veikaluose aprašė šeimos gyvenimo klausimus, kad jai buvo paskirta augščiausia premija, kokią tik rašytojas gali gauti — Nobelio premija. Gal tik koks desimtas moterų iš viso to premijų yra gavusios nuo pat jos steigimo.

Sigrid Undset buvo išaugusi protestantų šeimoje. Tačiau moterims ir gyvenimo patyrimams atvedė Katalikų Bažnyčią. Ji atsivertė. Nelengva tai buvo padaryti, nes, dar būdama protestantė, ji buvo ištekėjusi už divorso vyro. Protestantai tokius šliūbus duoda. Jie jau buvo išauginę tris vaikus. Tačiau, kai rašytoja sitikino, kad tiesa yra Katalikų Bažnyčioje, jie geruoju susitarė persiskirti. Rašytoja tada atsidavė krikščionybės gyvenimui ir religiniams praktikoms.

Kada 1928 metų gruodžio mėnesį norvegų tauta savo sostinę — Oslo miestą — surengė pagerbimui Nobelio pre-

mij laim jusiai rašytojai, j apvainikavo laur vainiku. Sekant ryt ta pasaulinio garso moteris nu jo katalik bažny i ir t vainik pad jo ant Marijos altoriaus.

Atsivertusi katalikyb , Sigrid Undset savo viloje reng altori , koply i ir pasir pino, kad kas sekmadien atvažiuot kunigas šv. miši atlaikyti. Ne tik ji pati j išklausydavo, bet susirinkdavo ir daugiau apylink s katalik . Rašytoja mir tur dama 67 m. amžiaus. Jos vienas s nus žuvo paskutiniame kare, kovose su naciais. Karo metu ir ji pati buvo atvykusi Jungtines Amerikos Valstybes ir ia važin jo su paskaitomis, keldama reikal pagerbti žmogaus teises, demokratines id jas ir skatindama prie ištikimumo religijai.

GYVENIMO NUOTYKIAI IR TOBULYB S KELIAS

Nekart mes esame mat , kaip ruden v jas nupl šia lapus nuo medži . Bet geriau siži r jus galima pamatyti tai šen, tai ten pasilikus lap ant šakos. Suvytus , sudži vus , bet pasilaikant , kartais net ir per vis žiem . Ta iau, kai ateina pavasaris, kai pradeda naujos sultys medžio liemeniu keltis, kai nauj lap daigai ima atsirasti, jie nustumia tuos sudži v lius.

Lygiai ir žmogaus gyvenime — m s senos silpnyb s, seni netinkami pro iai — kaip sudži v lapai laikosi, kol nepradeda augti ton vieton naujos dvasin s gyvyb s ženklai. Bet lyg tik senosios ydos vieton atsiranda nauja doryb , senas blogas protis nukrinta, kaip pernykštis lapas.

Tas tobul jimo reikalas ypa mums ryškus ir svarbus, prisiminus amžin j gyvenim , kuris m s laukia anapus karsto. Kart vienas asmuo sekmadienio ryt gr ždamas savo sesers buvo paklaustas — ar jis gird jo pamoksl .

— Aš buvau sutik s pamoksl , — skamb jo atsakymas.

Jis buvo sutikęs numirti, lydimas kapus, ir tai jam padarė didesnį spaudimą, kaip bet koks pamokslas, primindamas, kad ir mums mirties valanda ateis.

Siekiant tobulybės svarbu mokėti išsirinkti. Pasakojama apie vieną tiktą, kad tas, norėdamas išbandyti vaikus, davė kiekvienam po obuolį, kurie viename šone buvo kiek papulvinti. Vienas vaikas suvalgė visą obuolį, nepaisydamas to sugedusios vietelės. Kitas, pamatęs, kad vienas šonas apgedęs, sviedė visą obuolį šalin. Trečiasis gi išpjovė sugedusią vietą ir suvalgė sveikąją dalį.

Lygiai ir tarp žmonių yra visoki; vieni viską paėmė, praraja, kas tik juos pasiekia. Kiti — viską atstumia. Ir tik išmintingieji stengiasi padaryti atranką: kas netinkama pašalinti, kas gera — priimti ir palaikyti.

Rodos nedideliame kelio nuotolyje — tarp Philadelphijos ir Washingtono — mašinistas turi pastebėti apie 600 ženklų, nurodantių vairius pavojus, perspėjanti, tik tuo būdu pagal išgales garantuojamas traukinio keleivių saugumas. Lygiai ir mes savo kelyje amžinatv turime daug perspėjimų — Dievo ir Bažnyčios sakymuose, mūsų žinios balse ir tik kreipdami visus juos dmes mes galime tik tį tinkamai pasiekti tikslą.

Kas svarbiausia, kad siekdami tobulybės mes ne tik sau ruošiame kelią amžinatv, bet drauge, savo tauriu gyvenimu, paliekame ir kituose mielą atsiminimą. Teko skaityti eilę, parašytą anglų kalba, kurios išreiškia labai gilią mintį:

— Aš nežinau didesnės gėdos, kaip ši: jausti, kad tavo gyvenimo metai buvo tušti, — kad po mirties niekas nepasigėjęs šioje ašarų pakalnėje... —

Visose tose mūsų pastangose svarbu turėti viltį Dievuje, kuris mus stiprina ir palaiko. Prieš eilę metų buvusiose kautynėse tarp britų ir olandų laivynų, kažkaip nuo savo laivų atsiskyrė britų admiralo Narborough laivas. Priešas jį smarkiai spausti, kietai apšaudyti, ir jis tada, kai dar nebuvo radijo susisiekimą, negalėjo prisišaukti kitų laivų pagalbos. Padėtis atrodė beviltiška.

Nerasdamas kitos išeities, admiras kreipėsi į karius, klausdamas ar neatsiras savanori, kurie rizikuot savo gyvybę, bandydami priplaukti prie toliau esančio brit laivo ir perduoti komandą, kad paskubėtų paremti admiralo laivą. Atsirado tuzinas vyrų, tarp jų ir vienas, kurį pravardžiavo Debeselis, kuris, jiems atrodę padangę skrajoja, besistengdamas būti visada labai geru krikščioniui, kaip jis kad motut buvo išauklėjęs. Admiras nusistebėjo — kokią tas jaunutis kareivėlis galėtų padaryti. Bet šis atsiliepė:

— Aš galiu plaukti taip pat, kaip ir bet kuris iš jų. Aš turiu viltą. Dievas man padės. Leiskite. —

Admiras leido ir Dievas tikrai jam padėjo. Berniukas šoko nuo laivo vandenis. Kariai drisiau paleido patrankų ugnį. Buvo kritiškos valandos, tačiau greit pasigirdo pagalbos ugnis ir admiras pajuto, kad jo sakymas perduotas, savieji atsiskubino pagalbon.

Tik damiesi Dangaus pagalbos mes galime daug ir kitiems, ir sau atsiekti visuose reikaluose, o ypač besistengdami žygiuoti tobulumo keliu.

PASAULY YRA DAUG GERŲ ŽMONIŲ

Turgenevas viename iš savo apsakymėlių vaizduoja, kaip jisai kartą sutikęs elgetą ir norėjęs koks nors jam duoti. Tačiau išgriozdė visus savo kišenių, ir nieko neradęs. Tada jis prabilęs:

— Man taip gaila, broli, kad aš nieko neturiu tau duoti...

Elgetos veidas nušvito ir jis atsiliepė:

— To man užteks. Ačiū Jums.

Pavadinimas broliu elgetai buvo mielesnis, kaip kokias nors auka. Argi tai nesako, kad ir mes vargo žmogui turime visada parodyti nuoširdumą, meilę, kad jis nesijaustų taip vienas, paniekintas, atstumtas. Meilė yra tuo nuostabi, kad kuo daugiau jos skiri kitiems, tuo daugiau ir patsai jos turi.

Mes tiek daug laikrašiuose prisiskaitome visoki skandalai, kad kit kart rodosi, jog pasaulyje tik niekš pilna. Taip n ra. Daug esama ir nuostabaus pasišventimo, nuostabiai ger žmoni . Štai vienas pavyzdys: Kanadoje, kai berniukas Thomas Stewart tebuvo 9 metų , peiliu susižeid sau ak . Atsirado gedimas ir buvo pavojus, kad jis gali netekti ir kitos akies. Tada gydytojai nutar , kad reikia daryti operacij . Nelaimėi, daktaras padar baisi klaid : jis iš m sveik j ak ir berniukas tapo visiškai aklas.

Apleido j aki šviesyb , bet neapleido jo tikras brolis. Šis buvo toks geras, kad savo akklajam broliui, lankan iam mokykl ir universitet , visk perskaitydavo, j išmokydavo. Akklasis m studijuoti teis McGill universitete. Jam sek si baigti pirmuoju, o jo matantysis brolis buvo antras. Broliška širdis pad jo akklajam prasimušti gyvenim .

Žmon se yra daug nuoširdumo, ir mes tai turime vertinti. Kart vienas berniukas, laikraš i išnešiotojas. New Yorke s do Šeštos avenue pakelto traukin lio vagon . Jis buvo taip išvarg s, kad, susirang s suole, užmigo. Jo drabužiai buvo prastu iai, kojyt s basos. Ties Grand gatve s do dvi moterys ir kaip tik gavo vietas priešais t miegant berniuk . Viena iš t at jusi nusi m nuo rank savo muft ir atsargiai pakišo po berniuko galva, kad tam b t minkš iau miegoti. Ir kitiems keleiviams jo pagailo. Vienas rankoje laik "kvoter ", pasiruoš s duoti berniukui, kitas mažesnius pinig lius. Moteris surinko j vis aukas ir, nepabudindama berniuko, sukimšo jam kišen l . Kiek pavažiavus, išsitrauk savo muft ir išlipo iš vagono. Galime sivaizduoti, koks buvo džiaugsmas to vargingojo berniuko, kai jis nubud s at-rado nežinom geradari jam kišeni supiltus pinig lius. Tikrai buvo šviesesn dienele ne tik jam, bet ir visai j šeimai.

Kart misij kraštuose, Madagaskare, b go vaikai pas-kui li dnai einan i moter , šaukdami:

— Raupsotoji, raupsotoji.

Tos moters visi rank ir koj pirštai buvo nu sti tos bai-sios ligos. Pamat j taip nuli dusi , vaik šauksm vejam ,

misionierius. Sustabd j , pad jo rank ant jos peties ir pa-
praš atsis sti drauge ant žol s.

Raupsotoji pravirko iš susijaudinimo. Iki šiol visi j gai-
niojo, visi ant jos šauk , o ia atsirado žmogus, kuris nebijojo
su ja žmogiškai pasikalb ti, net rank ant jos pad ti.

Ir misionierius buvo taip laimingas, gal j s nors kiek
laim s nešti šios moters tams likim . Dabar misionierius
suprato, kod l Evangelijoje sakoma, kad J zus paliet raup-
suot j . Tai buvo didel s paguodos veiksmas tam nelaimin-
gajam, nuo kurio visi šalinosi, kurio visi bijojo.

Vienu metu Rusijoje buvo gim s berniukas, kuris tur jo
didel nos , storas l pas, mažas pilkas akis, ilgas rankas. Jis
jaut si taip negražus, taip priklaus, kad praš Dievo padaryti
stebukl ir jo išvaizd pakeisti, nes dabar žmon s juo bjaur -
sis. Ta iau laikas jo ir berniukas m suprasti, kad šalia
m s išorin s išvaizdos yra dar kit dalyk , svarbesni , ku-
riais mes galime b ti graž s — tai m s siela. Jis suprato,
kad m s geras b das mus daro Dievo akyse labai vertin-
gais. T jis v liau apraš , tap s dideliu rašytoju. Jo vardas
buvo Levas Tolstojus.

Argi tie visi vykiai mums nesako, kad artimo meil , b do
ir sielos taurumas, tai gražiausi dalykai pasaulyje, kurie ia
nenyksta, kurie spind s ir amžinyb je.

M S UŽDAVINYS IR M S VADOV

Vienas tarnautojas kart pasipraš atleidžiamas iš dar-
bo, kelioms dienoms, nes mir s j šeimos narys ir jis tur s da-
lyvauti laidotuv se.

Kai jis sugr žo darb v l, jo viršininkas parod jam fo-
tografij , kur jis buvo nufotografuotas, besilinksmin s sma-
gioje kompanijoje, o ne dalyvauj s laidotuv se. Pasi stas
seklys j steb jo, jam visai to neįant.

Tarpais ir mes leidžiame ner pestingai savo gyvenim , ir tik amžinyb n nu j atrasime savotiškas fotografijas — ger ir blog darb spaudas, kurios nulems m s amžin laim ar amžin prapult . Dabar pats laikas apsisvarstyti, sudaryti gyvenimo planus ir pagal juos tvarkytis.

Graik rašytoj Sofokl apkaltino beprotyste patys jo vaikai, nor dami paveld ti jo nuosavyb . Kada susirinko teismas, Sofoklis išsitrauk s paskait teis jams savo naujausi poem . Jo tas k riny s padar ypating sp d . Sofoklis buvo išaugštintas, o vaikai susilauk visuotino pasmerkimo.

Gyvenimo kelio mes nepraeisime nesuklup ir daug kas paskutinio teismo dienoje guls ant m s , gal net ir sunki kaltinim . Ta iau pasir pinkime gerais, tauriais darbais, kurie lyg ta Sofoklio poezija, Teis jui parodys, kad mes nebuvome visai blogi, esame bent verti pasigail jimo.

T mes visi suprantame, tai linkstame, bet drauge kartais jau iame, kad nelengva visa tai išpildyti, gyvendinti, vykdyti. Ir ia Dievas nepaliko m s be globos ir užtarimo. Dav mums Bažny i , kuri mus stiprint , mums vadovaut . Bažny ia daugelio gyvenime tur jo ypatingos reikšm s. Štai, pranc z generolas Sonis kart raš savo vienam draugui:

— Nerandu niekur kitur tiek daug paguodos, kaip maldoje; niekur kitur nerandu tiek kilnumo ir didingumo, kaip katalik Bažny ios apeigose, ir — nieko taip gražaus nerandu, kaip katalik liturgija. Visada iš bažny ios išeinu sustipr j s ir su sitikinimu, kad laikas, kur joje praleidau, yra gražiausias mano gyvenime. —

Net ir nutol nuo Bažny ios, pajunta, kad ji yra kažkokia ypatinga bendruomen , ypatinga j ga. Štai, šveicar istorikas Hurter, kuris buvo viso kantono protestant dvasinink vadovas, studijavo ir svarst apie visas tas kovas, kurias katalik Bažny ia turi pakelti visame pasaulyje. Palygin s priemonės, kurias vartoja Bažny ia, ir tas, kurias naudoja jos priešai, pri jo išvados, kad ia turimas reikalas ne su paprashta, žemiška institucija. Jis pajuto, kad Bažny ia išeina sustiprinta iš kov su viešais ir slaptais savo priešais. Jis steb josi,

kad nepaisant išliejamo kankinyst se kraujo. Bažny ia stip-
r ja, ir tas taip paveik an protestant mokslinink , kad
jisai nutar mesti savo protestantišk sekt ir tapti kataliku.

Ir tas kartojasi net ir m s dienomis. Štai paskutini ke-
leri met b gyje apleido komunist eiles tokie pagars j
asmenys, kaip komunist redaktorius Louis Budenzas, Lon-
dono komunist dienraš io redaktorius Douglas Hyde, slap-
tiems komunist uždaviniams vykdyti parinktoji Elzbieta
Bentley, ir jie visi tapo katalikais.

Tie žmon s jau ia ir liudija, kad katalik Bažny ia yra
tikroji vadov žmogaus gyvenime, ji turi atsakymus visus
svarbiuosius m s gyvenimo klausimus, ji nurodo m s gy-
venimo kelius, o ir mums suklypus — ji randa priemoni mus
pakelti, prilaikyti, pad ti, kad ištes tume.

SIEKTI ŠVENTUMO, BET NEB TI “CIPDAVATKE”

Kart Lietuvoje sutinku b rel jaun vyruk , katalikiš-
kos pavasarinink organizacijos nari . Puik s, simpatingi ber-
nai iai. Nuo j sužinau, kad jie jau gav nauj vikar (asis-
tent).

— Tai kaip Jums patinka naujasai kunig lis? — klau-
siu j .

O jie atsiliepia:

— Tai tur jome pirma ger , toks linksmas, šnekus...

— O kaip naujasis? — v l klausiu.

Vyrai mostel jo ranka:

— K , naujasis tai peršventasl...

Kaip sau norite, bet tai b dingas atsakymas, kuris išduo-
da, jog daugelis iš m s švent j vaizduojam s tok , kurs
vaikšto sun r s rankas, bijo ištarti žodžio, vis tiktai susim s-
t s ir vis dži sta ant duonos ir vandens... Tikrai šventas nie-
kada n ra per šventas.

Sveikas rimtumas ir reikiamas atsargumas siekian iam tobulyb s reikalingi, bet šventieji tuos dalykus moka labai gražiai suderinti su tyru nuoširdumu, protingu nuosaikumu ir geraširdišku prietelingumu.

Štai, mes žinome, kad Šv. Pranciškus ir jo sek jai ved gana aštr nusimaravimo gyvenim . Vien nakt Šv. Prancišk Asižiet prik l broliukas iš miego, tardamas:

— T ve, aš mirštu nuo išbad jimo...

Šventasis Pranciškus pad jo valgius ant stalo, ragino broliuk valgyti ir pats valg , kad tas nesivaržyt .

Šv. Pranciškus Salezas kart išgirdo, kad kas tai peikia moter , kam ji nešiojanti auskarus, j apgindamas pratar :

— Mes gi neturime užmiršti, kad Šv. Rašte aprašytoji Rebeka irgi nešiojo auskarus. —

Jis, nors vis b davo užimtas darbu ir laik si nustatytos dienotvark s, sve iams atvykus, stengdavosi jiems b ti malonus, padaryti kok džiaugsm , nekart po užkandži paimdamas juos net pasiirstyti po ežer .

Šv. Pranciškus nebuvo priešingas, kad b t padarytas jo paveikslas, kad žmon s jo paveiksl pas save laikyt .

Šv. Tomas Akviniėtis, tas garsusis katalik Bažny ios mintytojas, viename laiške terp s tok sakin :

— Ši nakt aš net apleidžiau dal savo mald , kad tau atsakym parašy iau... —

Šv. Jonas Auksaburnis yra kart išsireišk s:

— Aš esu link s manyti, kad gal niekada n ra atsitik su bet kuriuo žmogumi, kad jis neb t patenkintas, jog j pagiria. —

Šv. Pilypas Neri yra pasak s, kad galite valgyti be joki skrupul , geriau valgyti ir sveikat palaikyti, negu perdtais nusimaravimais padaryti save darbui netinkamu paliegliau. (Iš kitos pus s mes suprantame, kad Bažny ios skiriamai pasninkai yra labai naudingi kaip m s sielai, taip net ir k nui).

Šv. Pranciškus Salezas irgi gražiai persp ja ži r ti savo sveikatos:

— Labai lengva suardyti k no j gas, bet nelengva jas paskiau v l atstatyti. Lengviau sužeisti, kaip išgydyti. Siela su k nu turi elgtis, kaip su savo vaiku: j reikale sudrausti, bet niekada jo nesužaloti. —

Šventieji buvo paklusn s, sav s atsižad j ir nusizemin , bet reikale mok jo panaudoti sveik prot . Apie Šv. Teres mes žinome atsitikim : ji tur davo tiek daug pasakyti savo dvasios vadui, kad tas vien kart beklausydamas jos m ir užsn do. Šventoji j pažadino be priekaišt , bet ir be baim s tardama:

— Tai kam gi aš kalbu: sienoms, ar Jums?

Apie Šv. Prancišk Asižietj pabr žiama, kad jis buvo labai nusizemin s, bet drauge ir labai mandagus. Šv. Teres iš Avilos yra pasakiusi:

— Dievui nepatinka, jei mes nesame d kingi tiems, kurie mums yra padar gera. —

Apskritai, tikri šventieji buvo link visk ži r ti iš gerosios pus s.

Šv. Pilypas Neri buvo gana griežt paži r kunigas, bet jis nieko blogo nemat tame, jei kuri moteris buvo linkusi pasirinkti batus su augštesniais užkulniais, kad tik gal t vaikšioti neužkli dama.

Šv. Augustinas buvo kart užklaustas, ar n ra bloga g r tis kvėpalais. Jis atsak :

— Tuo aš labai nesir pinu ir tik garbinu Diev , jei geresni kvapai yra jau iami. —

Suprantama, kad daugelio iš t mažai reikaling prabangumo dalyk išsižad jimas siekiantiems tobulyb s gali b ti naudingas, bet mes neturime pagrindo pasmerkti tuos, kurie pasirenka kitas išsižad jimo r šis.

Tikroji šventumo esm ne išorin se smulkmenose, o tame, kiek žmogaus širdis yra persunkta Dievo ir artimo meile, kiek jo mintis yra leidusi inkarus dieviškas tiesas, kiek jo valia užgr dinta ir patvari g rio tarnyboje.

Lietuvoje buvo be sigal s žodis iškreipto dievotumo žmoni ms pavadinti: "cipdavatk s". B kime linksmiais, nuoširdžiais, ryžtingais Dievo tarnais ir jo apaštalais, bet gink Dieve ne "cipdavatk mis".

IŠMOKIME PAB TI SU DIEVU

Jei Viešpats J zus, b damas Dievas, praleido net keturiasdešimt dien ir nakt pasninkaudamas tyruose, argi tad mums tarpais nereik t pasekti Kristaus pasitraukim nuošaluman?!

Viena iš priemoni tokiam susikaupimui yra daugiau prasminti tas kasdienes pamaldumo praktikas, kurios yra svarbios, mielos, bet kurios met metais kartojamos, pavirsta rutina, tampa atliekamos tik mechaniškai, be sigilinimo, be pastang suvokti j prasm .

Imkime, kad ir paprast taip dažnai kartojam dalyk , kaip žegnon . Ar mes prisimename t simbolik , t reikšm , kuri ji turi?

Prad dami žegnotis mes dedame rank prie kaktos ir leidžiame žemyn. Kod l? — Kod l nedarome atbulai? Ar mes žinome, kad Bažny ia tai sutvark prasmingai, kad nuo kaktos keliama ranka žemyn prie kr tin s mums turi priminti, jog m s Išganytojas iš Dangaus augštybi nusileido žemyn, žem , kad mes taptume išganyti?

Toliau, žegnodamiesi mes vedame rank nuo kairio peties prie dešinio. Tai irgi turi prasm : mums privalo priminti, jog turime taip gyventi, kad Dievas paskutinio paskirstymo metu nepalik t m s , kaip Šventas Raštas primena, kair je su pasmerktaisiais, bet kad savo pagalba ir malone mus perkelt dešin , tarp išrinkt j .

Tais rank judesiais: nuo kaktos prie kr tin s ir nuo kairio peties prie dešinio, mes padarome kryži priešais save,

kas turi mums priminti, kad mūsų tos dienos gyvenimo kelias turi derintis su Nukryžiuotojo viltimis: mūsų mintys, kalbos, žodžiai ir darbai.

Žegnodamiesi, darydami kryžiaus ženklą, mes pasakome "Vardan Dievo Tavo..." Taigi, pradėdami maldą, pradėdami valgyti, pradėdami dirbti ar keliauti, kada tik žegnojame, tais žodžiais pasakome, kad mes ne savo vardu tai norime daryti, o Dievo, tuo lyg šaukdamiės Jo pagalbos ir darydami gerą intenciją — kam mes skiriame tą savo veiksmą.

Tas nedidelis žegnonas judesys, ta trumpa maldelė "Vardan Dievo..." yra neužimantieji daug laiko, o kaip giliai prasmingi?! Ir reikia, kad mes pamastytume apie tai, kad nebūtume automatai, kurie mechaniškai tą visą atliekame, o kad būtume žmonės su širdimi, kurie pagarbiai jaučia to veiksmo kilni reikšmę.

Nuo to laiko, kai motutė mus pasisodinus ant kelių mokė "Sveika Marija", nuo to laiko, kai šalia savęs paklupdžiusi mokė poteri, mes juos kartojame. Kasdien, ryt ir vakar. Ar su jausmu tai darome?

Amerikoje dabar yra pagamintos plokštelės, kur labai jautriai ir taisyklingai kalbama kasdien su maldos, ir patefonas labai tiksliai jas gali perduoti. Bet ar tai bus malda? Ne. Tai tik šaltas mechanizmo veikimas, kaip ir mūsų malda gali būti tik šaltas lipudinis, be jausmo ir širdies, mechanizmas.

Reikia daugiau sijausti "Tavo", "Sveika Marija", "Tikiu". Pabandykime kada tyliai nuošaliame bažnyčios kamputyje arba savo kambarėlyje, parpuolę ant kelių, labai lygiai kalbėti tas kasdienes maldas, mūsų styti apie jų žodžių reikšmę ir prasmę. Pamatysime, kad tie žodžiai kažkaip atgys, gys kažkoki naują gilesnę prasmę, jie mums daugiau pasakys, juos kalbėdami mes širdy jausime kažkoki naują šilumą, kurios pirma nebuvo.

Toms savo kasdieni maldą meditacijoms mes galime panaudoti ir savo nuobodžias keliones tramvajais iš darbo vietų ir darbo vietų.

Senov je lietuv s kokius darbus dirbdamos šventas giesmes giedodavo. Net ir dabar yra moter , kurios nam apyvokos metu, kitoms netrukdydamos, sau vienos švent giesm gied . Ir tai veikia gaivinan iai.

Pagaliau, reikia ne tik savyje atgaivinti kasdieni maldos formuli gyvum , bet kartkart mis leisti sava kalba savo širdžiai Diev prabilti. Juk kartais mes b name su motin le, t vu ar kitu mylimu asmeniu ir, rodos nieko nekalbame, o taip miela ir gera. Išmokime taip mielai pab ti su Dievu.

TVARKINGUMAS IR IŠSIŽAD JIMAS

Didži j dvasios milžin švari s žin vert juos bud ti, kad ir j visas gyvenimas, net gi j išorin išvaizda b t švari ir tvarkinga.

Šv. Pilypas Neri skrupulingai ži r davo, kad jisai b t švarus ir tvarkingas. Šv. Barnardas m gdavo sakyti:

— Neturtas man visada patiko, bet niekad nepatiko nešvara.

Šv. Augustinas, kada raš gyvenimo taisykles savo steigtam seseli vienuolynui, viename laiške pažym jo:

— Savo drabužius tvarkingai užlaikykite ir išdulkinkite juos, besigindamos nuo kandži . Lai j s skalbiniai vis b na išmazgoti j s pa i ar skalb j . Kart m nesyje išsimaudykite, o nesveikatos atvejuje ir dažniau. Darykite visk , kas reikalinga sveikatos išsaugojimui. —

Šv. Benediktas savo surašytose regulose irgi primena reikal pirtimis, prausimusi palaikyti švar ; kurie siun iami kelion , turi užsid ti švarias kojines, kurias sugr ž turi išplauti ir tik tada pad ti, šeštadieniais turi b ti kambari išvalymas, rankšluoš iai išskalbti ir net vienuoli kojios numazgotos.

Brangindami tvarkingum ir švarum, iš kitos pusės, šventieji labai brangino nusimaritimą, valios išugdymą per signalą jimo darbais. Esant reikalui, nors atlikti, jie surasdavo laiko. Taip, Šv. Darata ilgai vakaruodavo, pindama uždangalus. Šv. Jeronimas, garsusis Šv. Rašto vertėjas, dirbdavo su tokiu atsidėjimu, kad pervargęs pat ant grindų poilsiui išsitiesdavo. Šv. Kotryna Sienietė teguldavo kas antrą naktį, ir tai ji vadino "skolos mokėjimu kniui". Šv. Pachomijus per penkiolikmetį kitaip nesilso, kaip tik sėdėdamas ant akmenų. Žinodama, žmonės tada buvo stipresni ir šie šventieji gyveno šiltame klimate.

Pasišvėsdami artimo tarnybai šventieji, reikale, nebijo davo nutraukti net nuo savo poilsio kiek laiko. Šv. Pilypas Neri temiegodavo tik 4-5 valandas. Matas Talbotas eidavo gulėti 10:30 ir keldavosi antrą iš ryto. Šv. Pranciškus Salezas temiegodavo paprastai penkias valandas, sakydamas:

— Tur sime vis amžinybą kada pailsėti.

Tačiau šventieji turėjo dėti vieną gerą aplinkybę poilsiui — jie ramūs žinavo, jė ramaus, gaivinančio miego priešais timi.

Iš kitos pusės buvo šventieji, kurie ir kurios buvo ligos ilgiems metams prirakinti prie lovos. Negalėdami pasinešti darbštum, jie Dangė šurmavo kantrybe.

Taip, palaimintoji Marija Bagnozi, dominikonė tretininkė, per 45 metus sirgdama išgulėjo lovoje. Šv. Frika buvo suparalizuota ir per šešerius metus nekėlė iš lovos; jos kančias dar padidindavo žiurkės, kurios ją apnikdavo, kai tik motina išeidavo miestą duonos elgetauti.

Šv. Liudvina, teturėdama tik 15 metų, be iuoždama parakrito; iš to atsirado liga, kuri ją paguldė lovą visam likusiam jos gyvenimui: 23-ems metams. Bet ji kentė jį nebijojo, net prašė jį iš Dievo dar daugiau, kad galėtų permaldauti, atkentė už savo ir kitų nuodėmes. Teisingai tie kantrūs šventieji mus moko:

— Mokėkite nešti kryžius ir kryžiai neš jus.

Viso to švent j didvyriškumo, j išsižad jimo ir j pasisekimo paslaptis yra Dievo meil . Mes iš j daug meil s galime išmokti. Net apie Šv. Prancišk Asižiet pasak Šv. Bonavent ra:

— Prisiminimu švent j , lyg palyt jimu liepsnojan i žarij , jisai buvo nuskaidrintas ir paverstas dievišk j liepsn .—

NUOŠALUMAS IR TYLA

Londono miesto gyventojas, geras krikščionis, bet nekatalikas, dr. Johnson, kuris gyveno vienoje iš trukšmingiausių didmiesio gatvi , kart prasitar , jog kai tik jis prisimeina s vienuolyn , jam norisi pulti ant keli , o kai jisai pagalvoj s apie atsiskyr l , jam r pi išbu iuoti to nuošaliojo kijas.

Rašytojas Renanas, kuris net nebuvo krikščionimi, pareišk , kad jisai atiduot visk , kad tik gal t pamatyti Šv. Marij Egiptiet , atgailos ekstaz je žygiuojan i tyrais.

Tai gi net nekatalikai pagarbiai žiri susikaupimo, nuošalumo ir rimties — tylos gyvenim .

T vas Ravignan raš , kad "nuošalumas yra tvirt j t - vyn ir tyla yra j malda".

Šv. Jeronimas kalb jo:

— O tyrai, išgražinti Kristaus g l mis! O nuošalume, kur gimsta akmenys, iš kuri yra statoma Didžiojo Karaliaus miestas. —

Garsus dvasinio gyvenimo mokytojas t vas Faberis pareišk .

— Tyla visados buvo didelio šventumo prabanga, savyje ji turi kažk dieviško. —

Sakoma, kad atsiskyr lis, Šv. Povilas, pab go tyrus nuo Decijaus persekiojimo. Jis apsigyven s urve, kur Kleopatros (Egipto karalien s) laikais naudoj pinig padirb -

jai. Ta iau, taip pripuolamai patyr s, kad nuošalumas jam taip labai patinka, jis galutinai nusprend nebegr žti prie žmoni , prad damas tyruoli gyvenim .

Tie faktai iškelia susikaupimo ir nuošalumo vert .

Ne visi mes galime užsidaryti vienuolynuose, ta iau kartkart mis kiekvienam labai patartina išeiti iš pasaulio triukšmo, gr žti save ir siklausyti Dievo bals , bylojant m s širdyje. Šv. Kotryna Sieniet sako: labai naudinga maž vie- nuolišk cel sukurti savo širdyje.

Susikaupimo pam gimias eina ranka rankon su mok jimu išlaikyti paslapt ir, reikale, tyl . Šventieji ia mums teikia daug graži pavyzdži : Šv. Jonas Tylenis (Silenciarius) gavo t vard tod l, kad metais mok jo nusl pti fakt , jog jisai yra pakonsekruotas vyskupu. T tyl jame kv p nuolankumas. Kaip gi dažnai artimo meil ir teisingumas uždeda mums tyl jimo pareig . Šv. Bernadeta buvo maža, kai jai Liurde apsireišk Šv. Mergel Marija, ta iau ji labai ištiki- mai laik Marijos jai patik tas paslaptis, kai kurias net nusi- nešdama karst .

Šv. Jonas Nepomukas buvo nukankintas už tai, kad jis atsisak išduoti išpažinties paslapt . Piešiniuose jisai kartais vaizduojamas su užraktu ant l p . Gyvenime dažnai mums reikia išlaikyti paslapt ir daug kart mes tur tume savo niež- tint liežuv pavesti Šv. Jono Nepomuko globai...

Net ir gerais darbais nepritinka girtis.

Šv. Vincentas a Paulo yra pasak s:

— Geras darbas, išplep tas prieš laik , yra perpus su- naikintas. —

O Šv. Pilypas Neri persp ja:

— Nesipasakoki taip dažnai: "Aš padariau t , Aš pada- riau t ." —

Nuošalumo ramyb je ir susikaupimo tyloje m s siela br sta kaip jav laukas saul s spinduli glostomas, kaln užuov joje.

NUOLANKUMAS IR TOBULUMO SIEKIMAS

Gal niekas tiek ne neša gin , nesutarim žmoni san-
tykius, kaip jieškojimas sav s, noras "pastatyti ant savo",
"kam aš jam turiu nusileisti".

Vienas mokslininkas dar bandymus su elektra. Jisai
paleido elektros srovel tik k užmuštos varl s koj ir ta
pajudino koj . Taigi, paerzinas, pakelti koj gali ir negyva
varl . Jeigu mes paerzinti atsiliepiame tuo pa iu, tai mes ir
pasiliegame tokie patys, kaip tas, kur mes smerkiame. Ta-
iau tikrasis gyvenimo menas yra iškilti augš iau, b ti sa-
vo paties viešpa iu, sug dinti piktadar savo valios stiprumu
ir b do taurumu. Šiuo keliu temok jo eiti tik šventieji.

Vis pirma, jie buvo nuolank s. Šv. Augustinas kalb jo:

— Ar j s norite b ti tikrai dideliais? Tai prad kite nuo
nuolankumo. Ar norite pastatyti augštus m rus? Tai vis pir-
ma m stykite apie nusižeminimo pamatus.

Šv. Pranciškus m gdavo persp ti:

— B k dideliu mažuose dalykuose.

Šv. Jonas Auksaburnis panašiai skelb :

— R pestingumas ir mažuose dalykuose yra dideliu da-
lyku.

Gi Šv. Teres , su savo moteriškai jautria širdimi, vaiz-
džiai aiškino:

— N ra maž dalyk , jeigu juos Dievas priima... Tam,
kuris daug myli, niekas n ra mažmožiu.

Šv. Simonas stulpinis buvo pam g s sunki atgailos
r š — stov jim ant stulpo, ta iau jisai buvo pasiruoš s kiek-
vienu dvasin s vyresnyb s paskatinimu nuolankaus paklus-
numo ženklan nulipti nuo savo atgailos stulpo.

Didel mums pamok teikia Šv. Teres l : ji prisipaž sta
netur jusi j gos sekti didžiausiais asketais, atgailotojais.
Kartais jai b davo net labai sunku kovoti su užsnudimu me-
ditacij metu. Ta iau ji visu svoriu užgul ant t maž j pro-

g tobul ti ir siekti šventumo, prog , kurias jai kiekviena diena taip gausiai atneš .

Mes turime tiek daug švent j iš t , kurie pasaulyje atrod patys mažiausi: Šv. Baldomeris buvo šaltkalvis, Šv. Gudrikas — elgeta, Šv. Andronikus — kirp jas, palaimintoji Margarita iš Liuvono — užėigos tarnait , Šv. Aleksandras — angli degintojas, Šv. Sebastianas Doly — vež jas, palaimintasai Nuncio Sulprika buvo kalvio mokinyš, Šv. Akvila ir Šv. Priscila buvo palapini dirb jos, Šv. Margarita iš Kortonos, kaip ir Šv. Ona Marija, buvo siuv jos. Šv. Severus buvo aud jas, Šv. Benediktas Juozapas buvo elgeta. Šventieji Procesus, Marinianas, Apolinaris, Acestas, Basilides ir Varus buvo kal jimo sargai. Šv. Vilfridas buvo kep jas, Šv. Blažiejus buvo viln karš jas, Šv. Herv jus buvo aklas gatv s dainininkas; domu, kad j vedžiojo ne šuo, o prijaukintas vilkas.

Jau nuo sen laik vis profesij žmon s, net labiausiai paniekinti, kop tobulyb s augštumas; taip, kad jau Šv. Augustinas kalb jo:

— Ži r kite, kaip nemokytieji pradeda ir kaip veržlumu paima Dang , tuo tarpu kaip mes, su visu savo mokslu, šliaužiojome po žem .

O Šv. Anzelmas gražiai pasak :

— Dažnai Dievas daugiau padaro su berašiais, kurie j ieško dalyk , katrie yra Dievo, negu su mokytaisiais, kurie jieško tik sav s. —

AMERIKOJE PRAGERIA 9 BILIONUS

Pereit o šimtme io pabaigoje Valkinink parapij buvo atkeltas kun. Gimžauskas. Atrado jis žmones tenai tamsius, sulenk jusius, girtaujan ius. Su visu uolumu m si t parapij šviesti ir atsiek graži dalyk .

Kart kažkas j paklaus :

— Pasakykite, dvasiškas t veli, kur yra pragaras.

Ilgai negalvodamas kun. Gimžauskas tuojau atsiliep :

— Pragaras yra tenai, kur šeimoje yra girtuoklis.

Tai šventa tiesa. Girtuoklio šeima dažnai tr ksta l š b -
tiniausiems reikalams: maistui, drabužiams. Labai dažnai d l
to, kad girtuoklis buvo perdaug m s alkoholio tuo momentu,
kada j šeimoje prasid jo nauja gyvyb , jo vaikas gimsta ne-
pilnai sveikas, dažnai net ne tik silpnesnio k no, bet ir silp-
nesn s minties.

Neveltui, Lietuvoje buvo pla iai paskleistas š kis:

— Kas geria, geria našlai i ašaras.

Apskai iuojama, kad Amerikoje per metus išgeriama
svaiginam j g rim už, maždaug, 9 bilionus doleri . Chica-
goje keletas iš tremties atvykusi šeim susid j nusipirkio
nam . mok dami, maždaug, po tris t kstan ius, kiekviena
šeima sigijo nuosav but . Taigi, už tuos prageriamus 9 bi-
lionus doleri galima b t gyti butai net trims milionams
šeim . Visiems b t daug šviesesn ateitis.

Apskai iuojama, kad Jungt. Amerikos Valstyb se yra
apie pus miliono g rimo staig — smukli . Jose žmon s il-
gas valandas praleidžia alkoholio tvaikė ir tabako d muose,
o prie to — dažnai ir kalbos nešvankios, ir visa aplinka daž-
nai žmogaus dvasi žlugdanti. Argi neb t gražiau, jeigu mes
vieton j tur tume skaityklas, kokias nors kult rines staigas,
kur naudingiau b t galima laik praleisti.

Spauda skelbia, kad apie tre dalis vis nusikaltim turi
ryš su alkoholiu, jei ne kitok , tai bent t , kad žmogus prieš
darydamas k nors blogo išsimeta d l dr sos. Jeigu jis b t
savo s mon s ir s žin s neapsvaigin s, dažnai jis nesiryžt
prie taip niekšiško darbo. Smukl s ir kal jimai, tai labai gi-
miningos staigos.

Skelbiama, kad apie ketvirtadalis vis asmen , paten-
kan i psychopatines, proto, nerv lig ligonines, ateina ten
ryšium su besaikiu alkoholio vartojimu. Tai li dnas faktas,
d l kurio reikia susim styti ir padaryti reikiamas išvadas.

Apskaičiuojama, kad kas ketvirta nelaim su automobiliu vyksta ryšium su g rimu: ar tai buvo sikaus s automobilio vairuotojas, ar perdaug silpn koj ir silpnos minties bebuv p s iasis, kur automobilis užgavo. Vis — d l g rimo.

Akivaizdoje ši fakt , turime kiekvienas jausti pareig kovoti su girtavimu. Jau nuo mažens pratinkime jauniausius prie blaivi papro i , neduokime jiems svaiginam g rim ir aiškinkime — kod l.

Svarbu, kad atsirast kuo daugiau savanori , kurie padaryt maž auk ir nusistatyt b ti pilnais abstinentalais, tuo duodami pavyzd , kad, ir nei lašo svaigal nepa mus bum , galima b ti sveikiems ir linksmiems.

Kiek galima pratinkim s krikštynas, vardines, ir kitas vaises ruosti blaivias. Juk labai gražiai galima linksmintis sav s ir sve i neapnuodijus alkoholiu.

Ypatingai m s negausiai lietuvi tautai svarbu išlikti tvirtai k nu ir dvasia, o alkoholis yra vienas iš t pavojing j pom gi , kurie silpnina sveikat , palaužia vali , atneša daug žalos šeimai ir tautai.

Tiesa, n ra nuod m išgerti vien , kit stikl , kad tik proto neprarastum, bet kas ir nuo to atsisako, niekuomet nesigail s, o dar džiaugsis gal damas tas l šas paskirti svarbesniems dalykams, gal damas savo laisvalaik praleisti tyrame ore ir gamtoje, gal damas nuoširdžiai džiaugtis su savo šeima.

ŠIURPIOS GYVENIMO ISTORIJS

Vien vakar iš j s pavaikš ioti Halsted gatve pasteb jau, kaip daug joje sali n . Nuo 31 iki 35 gatv s, per pus mylios, j ia esama beveik 30. Tik vienoj gatv j ir tik per keturis blokus. Visus juos žmon s išlaiko, o daugeliui net ir

ger peln atneša. Ir vis — iš sunkiai uždirbto pinigų, kuris gal t nueiti šeimos reikalams, maisto, drabužių, buto pagerinimui, laikraštams ar knygoms.

Prieš por dien patyriau, kad du pažįstami m s kolonijos jaunuoliai išvežti Manteno ligonin , kur gabenami pakrikusi nerv alkoholikai. Jiedu dar jauni. Pažinau, kai dar buvo pradžios mokykloje. Pilni energijos ir j g . Gal jo jau savo šeim sukurti, b t jau šviesiai gyven , bet per t g rim liko našta namiškiams, našta visuomenei ir kan ia sau.

Neseniai visoje Amerikoje pasklido žinia, kaip du vyrai apipl š traukin ties Martinsburgu, Vakar Virginijoje. Pasirod , kad jie traukinio sali ne buvo gerai g r ir tenai pasiliko j nesumok ta s skaita \$16.15. Kai tik jie, apipl š traukin , išlipo, tuojau patrauk sali n . V liau vieno iš j — Jurgio L. Ashton — motina patrauk geležinkelio kompanij teisman, kam jos s nui, kursai jau buvo gerokai g r s, restorano vagone dar pardav svaigal .

Neseniai spaudoje tilpo pranešimas iš Richmond, kad tenai girtas t vas k sinosi nušauti savo žmon . Ta iau jauna, keturiolikos met j dukt , užstojo motin savo k nu. T vas tuo metu iššov , kulka perskrod mergait s kr tin ir mergait liko nužudyta. Mir dukt , d ka š vio iš girtos t vo rankos.

Naujosios Kaledonijos valstyb je vien m nes buvo atimti leidimai vairuoti automobil 960- iai žmoni . Iš j net 731 nubausti — atimant leidimus — už girtavim , už vairavim neblaiviam stovyje. O kas suskaitys, kiek automobilio nelaimi atsitinka, kiek žmoni užmušama ir užsimuša d l to, kad vairuoja automobilius pernelyg išsig r .

Iš Oklahomos praneša, kad ten suareštavo vyr , kuris išsig r s jo nužudyti savo žmonos gimini . Jie, o taipgi ir jo žmona, sp jo laiku pasisl pti, ta iau girtas t vas peiliu nud r vien iš savo miegan i mergai i . O kiek t v per g rim užmuša savo vaik dvasi ir laim šeimoje?

G rimas niekada niekam naudos neatneša, o žalos daug.

— Beveik savait laiko man m , kol v l atgavau j gas po stipraus pasig rimu, — pasak man vienas pagyven s vyras.

Nelaikymas saiko g rime, yra žalingas sveikatai, nuostolingas kišeniui, nelaimingas šeimai ir gali sužlugdyti žmogaus ateit ir laim . Tod l, kiek galima stengkim s vesti blai vius papro ius. Yra nemažai žmoni , kur net ir ant vaiši stalo nusistat nenešti svaigal . Kam gi apnuodyti tuos, kuriuos myli?

Illinois valstyb je jeigu koksai žmogus nukent jo, jei tu r jo nuostoli d l girto žmogaus, gali traukti teism t sali n , kuris kaltininkui pardav g rimus. Ir daugelis taip padaro. Pavyzdžiui, vienas gerai išsig r s asmuo vairavo automobil ir užmuš žmog . Nukent jusio artimieji išk l byl prieš sali n ir laim jo \$3,000. Perdaug išsig rusi moteris taip partrenk vien , kad sulauž koj . Buvo iškelta byla sali nui, kuriame ta moteris g r , ir nukent jusiam priteis \$25,000. V l vienas išsig r s asmuo met stiklin žmog ir sužeid j . Tas išk l byl sali nui ir laim jo \$5,000.

Žinoma, sali nai paprastai b na apsidraud nuo toki byl , bet jau statymo griežtumas parodo, kaip šios šalies vyriausy b gerai supranta, jog g rimas yra priežastimi daugelio nelaimi . Kiekvienas šviesus lietuvis tur t b ti blai vyb s apaštalas savo tautos tarpe.

APIE MOTIN PRIE ATVIRO KARSTO

Už jau kart laidotuvi direktoriaus kopy i . Atvirame karste gul jo jaunas dar vyras, j s augšt sias studijas universitete, visoj apylink j žinomas kaip pavyzdingas jaunuolis.

Pirmame suole juodais gedulo r bais apsirengusi s d jo motina. Nežinau, ar ji k nors mat pro užb gusias ašaromis akis. Retai kada teko matyti tiek skausmo, kaip toje mo-

tinėje, kuri kapams ruoš si atiduoti t , kur labiausiai myl -
jo. Didžiajame gi skausme motina kartojo:

— S nus toks geras buvo. Iš jo pagarsinim lipinti j
draugijos ruošiamam parengimui. Kažin kokie nevidonai girti
važiavo ir išsitrenk iš kelio priplak s n prie stulpo, mir-
tinai užmušdami. —

Kai išklausai to motinos skundo, nelaimingiausios moti-
nos, prie atviros naus karsto, kai pamatai, kaip upeliuku iš
jos aki b ga ašaros, tada pam stai:

— Argi galima imti bum tuos alkoholio nuodus, jeigu
j atnešamas abejotinas linksnumas kartais turi b ti apmo-
kamas taip neišpasakytu motinos skausmu?

O toki motin ir toki ken ian i šeim yra daug.

Prieš por met Chicagos radijas praneš , kad gaisre
sudeg du vaikai. Jie sudeg tik tod l, kad t vas buvo per-
daug girtas juos išgelb ti. Teisingai Šauli S jungos k r jas
VI. Putvys yra pasak s:

— Išg r s alkoholio žmogus linksminasi ne savo links-
mybe. Jis linksminasi savo ir kit busim j vaik links-
mybe. —

Baras — tai bankas. ia žmogus padeda pinigų, ir pra-
žudo. ia atneša savo laik ir j praranda, ia atneša cha-
rakter , nepriklausomum , sav s kontrol , sav j vaik lai-
m ir visa tai praranda; ia atneša savo siel ir jos netenka.

Ši li dn fakt akivaizdoje reikia, kad rast si savano-
ri , kurie visiškai neragaudami alkoholio, parodyt , kad ga-
lima b ti sveikiems, linksmiems ir patenkintiems be tos links-
myb s, kuri neva teikia butelis.

B kime apaštalai, stengdamiesi ir kitus sulaikyti nuo to
nelemto pro io. Daug gero padarysime iš smukl s, nuo ba-
r gr žindami vyrus ir net moteris atgal šeimas, kur j lau-
kia tikras, ne dirbtinis džiaugsmas, tikra, ne klastinga — bu-
telio — laim .

PAMINKLAS JUDUI

Kartą pas vieną dvasininką atėjo žmogus ir, išsikalbęs, pratarė :

— Žinote, aš visiškai netikiu velnio buvimu ...

— Netiki? Pabandyki jam pasipriešinti, ir tada tik si.

Piktas šaknis yra mumyse, ir jei mes nuoširdžiai panorime jas išrauti, pajuntame, kad tai nelengva. Žmogaus kova su piktu tarsi visi gyvenimai, ir net jei žmogus ir mirt bekovodamas, jis bus laimėtojas, nes piktam nepasidavė .

O piktas pasaulys yra daug. Antai Rusijoje viename mieste Kazan's apylinkėse bolševikai pastatė paminklą Judui Iskarijotui. Kai buvo to paminklo iškilmingas atidarymas, parad tik saujelė rusų teisėjo, o kad būtų padidintas spaudis, bolševikai išvedė poršimtą karo metu paimtą vengrų belaisvių . Savo kalboje sovietų pareigūnas pareiškė , jog iš pradžių komitetas svyravo: kam pastatyti paminklą — Liuciferiui, Kainui ar Judui.

— Giliau pasvairsius, — kalbėjo jis, — buvo prieita išvados, kad Liuciferiaus pažiūros rodo nevisai atitinka sovietų principus. Kainas esą tik pusiau mitologinis figūra. Ir taip buvo nutarta pastatyti paminklą Judui.

Mergaitė tada patraukė virvutę ir buvo atidengtas paminklas, su pakelta kumštiniu dangumi . Aplinkui susirinkę kaimiečiai stebėjosi, o kai kurie, nesuvokdami kas čia darosi, persižegnojo. Tada vyklaviliu aprašė laikraštis "The Jewish Era".

Mums šiurpu skaityti, kaip bolševikai tyčiojasi iš to, kas žmogui švenčiausia, statydami paminklus net Išganytojo išdavikui. O vis dėlto jeigu mes pasvarstysime savo elgesį, atirasime, kad mes nekart išduodame savo Išganytojų ir gėdingai statome paminklą Judui savo širdyje. Kartais iš silpnumo, kartais iš piktos valios.

Pasakojama, kad Suomijoje atsiradęs kažkoks keistuo-
lis bedievis, kuris mirdamas savo žemės sklypą užrašė s vel-

niui. Kai tas testamentas atsirad s teisme, teis jai nežinoj , k daryti, kaip vykdyti vali mirusiojo. Ir jie nutar , kad tas žem s plotas pasilikti apleistas, kultivuojan ios žmogaus rancos nelie iamas, lai jame auga dagiai ir usnys.

Iš dalies panašiai ir su žmogaus siela. Jeigu mes savo dvasios netobuliname, jei leidžiame joje augti aštriems nuod m s dagiams ir silpnybi usnims, ji tampa lyg pa iam kipšui užrašyta, vaisiaus nenešanti, nenaudinga dykyn , piktžoli priž lusi. Reikia sukrusti siekiant dvasinio atgimimo, kad sieloje dorybi g l s sužaliuot ir g rio žiedai imt megstis.

Kada tyrin tojas Shackleton tur jo trauktis iš piet poliaus, ten palikusiems žmon ms jis prižad jo tikrai sugr žti. Ta iau orai pasidar taip blogi, ledai taip susispyr , kad jis niekaip nebe steng tai padaryti su savo nedideliu laivu "Yalcho". Kiti sak , kad pasiekti paliktus žmones jau visiškai ne manoma ir kad jis negal s nei m ginti. Ta iau tyrin tojas rizikavo. Slinko kiek galima ar iau. Pamat , kad ledai prasi-skyr ir greitomis jis pro j tarp smuko prie savo vyr , kol susispaudži ledai nesp s jo laivo sutraiškyti. Greitomis pakrov vyrus ir per pusvaland ištr ko iš pavojing led tarpo.

Laimingas džiaugsmu, jis m klausin ti vyr , kaip gi jie buvo taip pasiruoš , kad buvo juos galima per akimirk tur ti laive. Vyrai pasakojo, kad kai tik pragiedr davo ir rasdavosi galimyb s plaukti, jie susupdavo savo miegamuosius maišus ir b davo pasiruoš . Ir vien kart j viltys išsipild ...

Kaip svarbu b ti visada pasiruošus. Juk ir mus kada nors paimti "atplauks" laivelis iš anapus. O, kad mes b tume visada pasiruoš , kad ta lemiamoji kelion mums b t viltinga ir žadanti laiming amžinatv .

ALTORIUS DIEVUI IR ŽVAKUT KIPŠUI

Vienu metu gatvėse vyko politinė agitacija. Vienas iš kalbotojų, girdamas marksizmo, šaukė:

— Socializmas gali apvilkti naują apsiaustu žmogų.

Iš minios girdavo balsus:

— O Jūs Kristus galite tapti apsiaustu dideliame naujame žmogų, ir tai yra daug geriau.

Visiems turėjo būti tapti nauju žmogumi, persisunkti nauja dvasia, užsidegti nauja prisiklimo mintimi. Reikia tik ryžto ir atitinkamo pastangos.

Yra pasakojama apie Rytų Saksonijos karalių Redvaldą, kad jis savo toje pačioje šventovėje turėjo vieną altorių, skirtą krikščionių Dievui, o kitą velniui. Yra užsilikęs padavimas apie karvedį Rufą, kad jis vienoje savo skydo pusėje buvo išpėšęs Dievą, o kitoje pusėje — kipšą ir parašė:

— Esu pasiruošęs vienam ir kitam.

Panašus vargas yra ir su mumis. Mes garbiname Dievą, rodos, nuoširdžiai. Jūs tik dami, bet mūsų širdyse kai kada ir kipšui dega žvakutė. Mes to nenorime pripažinti, tačiau mūsų darbais tai gali išduoti. Žmogaus prigimtis per pirmą nuodmą yra išmušta iš pusiausvyros, ji pasidariusi dvilypė, ir duok Dieve, kad mumyse gero pradai visada gautų persvarą, kad ir svyravimų, dvasiniais kovos valandose mes nepaslystume, nesukluptume, o nueitume prie tikrojo mūsų Viešpaties altoriaus.

Vienas pilietis uoliam apaštalui kartą atsikirtė:

— Žinai, toms tikiuosiems pareigoms, tai aš jau neturiu laiko.

O tas, kuris jo sielai nori jo laimėti Dangui, švelniai prabilo:

— Brolau, Dievas iš tavo sielos nenori daugiau laiko, negu tu dabar jo paskiri piktajam.

Kartą dailininkas Thomas Thornhill dekoravo šv. Povilo katedrą. Jis baigė piešti vieną dailią piešiną lubose, ir norė-

damas iš toliau j steb ti, atbulas trauk si atgal. Jis nei nepamat , kad pri jo prie pat pastoli briaunos ir, jeigu dar vienas klaidingas žingsnis atgal, jis b t krit s ir užsimuš s. Kažkas buv s apa ioje tai pasteb jo. Greit sumojo: jeigu sušuks, dailininkas pajud j s ar gr ždamasis gali tikrai nukristi. Vieton to — paleido teptuk paveiksl , kur dailininkas buvo akis bed s. Dailininkas dabar šoko pirmyn prie paveikslo, j lyg gelb damas nuo nauj sm gi . Ir taip pats dailininkas buvo išgelb tas.

Gal taip ir mes gyvenime — susidarome klaiding siekim paveiksl ir einame atbuli. Ne pirmyn prie Amžinos Laim s šaltinio, o atgal, kur traukia m s pa i pom giai. Gal kaip tik reikia, kad m s angelas sargas, m s s žin suardyt t klaiding j paveiksl prieš m s akis, kad mes suprastume, kur esame ir ryžtingu žingsniu pasineštume pirmyn — prie tikrojo idealo.

Wartburge, kur seniau gyveno Liuteris, sienoje tebesanti stambi tamsi d m . Ji atsiradusi, kai Liuteriui pasirod , jog ten palei sien stov s j gimdantis kipšas, ir jis paleid s rašalin , kuri sudužusi ir apteškusi sien . Kokias grubias priemones jis vartojo. Pikt , blog mumyse reikia nugalti dvasin mis priemon mis. Istorikai sako, kad gal ten ne piktoji dvasia buvo, o sienoje pel s skreb jo. Liuteris savo širdyje Juod Paklyd l tur jo, o rašalin mis svaidsi sien . Ne. Kelias ne tas turi b ti. Vis pirmiausia, blog j mes turime rauti iš savo širdži , panaudodami dvasios ginklus, kuriuos sudaro nuoširdi malda, sakramentai, uolus tarnavimas Dievui.

Kitados Platonas yra pasak s:

— Negali b ti stipri tauta, jei ji netiki Diev .

Ir žmogui sunku b ti stipriam, jei jis stipryb s nesemia iš anapus, jei jis nejau ia dieviškos rankos, kuri j , suklupe s , pakelt , kuri j , jei jis nežino Dangaus Duonos, ken iant dvasin alk , stiprint .

NEIŠSIŽAD SIU S ŽIN S IR SIELOS

Kitados Pranc zijoje buvo begars jantis karininkas, generalas Miribel. Kažkas jam patar — viešai nesirodyti kataliku, kad tai nepakenkt jo karjerai. Generalas tai atsiliep :

— Aš turiu dvejas pareigas: krikš ionio ir kario. Jos n ra priešingos, o padeda vienos kitoms. Aš esu visada pasiruoš s, reikale, aukoti savo krauj ir savo gyvast , bet savo s - žin s, savo sielos — niekada neišsižad siu!

Ištverm pareigingume — yra žmogaus gyvenime pasisekimo laidas. Ištikimumas ir ištverm išveda mus net iš pa i sunkiausi j gyvenimo aplinkybi . Štai, vienu metu Pers (—dabar — Irano) karalius Tim ras iš vis pusi buvo apsuptas, persekiojamas prieš . Pasisl p jis senuose griuv siuose. Didžiausioje desperacijoje jis galvojo:

— Kuriam galui man vis nuolat slapstytis? Vis tiek aš nebe stengsiu pab gti nuo savo prieš . Esu pervarg s ir mano j gos visai išsis m . Vis tiek jie mane suras. Argi beverta man blaškytis? Mirtis neišvengiama! —

Šitokiame nusiminime jis pasteb jo skruzd , kuri steng si daug didesn gr d už save pa i užnešti augštyn m ru. Jai taip besistengiant gr das net 69 kartus iškrito žem n, bet ji kiekvienu kartu steng si j v l paimti, ir nešti augštyn. Ir pagaliau jai pasisek . Ji pasid jo t gr d parinkton vieton atsargiai.

— Tas vaizdas suteik man naujos vilties, — pasakojosi v liau karalius. — Aš j v liau prisiminiau kiekvien kart , kai tik jau iau širdyje beaugant nusivylim . —

Žinoti savo tiksl , siekti jo ištvermingai — štai didžioji gyvenimo išmintis.

Mes visi pagarbiai priimame tuos idealus, širdyje jiems pritariame, bet kaipgi dažnai pal žtame kasdien je gyvenimo praktikoje. Šitokiuose atvejuose labai pamokinantis pa-

vyzdys mums gali būti to garsiojo Ecuadoro prezidento Garcia Moreno.

B damas jaunas kovotojas, jisai buvo ištremtas iš savojo krašto ir su kitais draugais žygiavo Luksemburgo gatvėmis. Jis pasikalbėjo jimo tema buvo apie vieną nelaimingą, kuris net mirties valandą atsisakė priimti sakramentus. Kai kurie draugai, kurie didžiavosi savo bedieviškumu, pateisino tą mirštančią laikyseną, sakydami, kad jis pasielgė pagal savo sitikinius.

Garcia Moreno gi teigė, kad netikėtai jį galima suprasti gyvenime — dėl žmogaus lengvabūdiškumo, dėl daugybės rėpėsi, tačiau nusigrįžimas nuo Dievo mirties valandą — tai jau baisenybė.

Netikintieji draugai panaudojo tą progą pulti katalikų tikėjimo tiesas, bet jie negalėjo atsilaikyti prieš Garcia Moreno išsilavinimą, kuris sumalėjo rodinį jį. Jis net su dideliu karštyje rodinį jo krikščionys sukilnum, jos idealų augštum.

Drauge su juo jį Bažnyčios priešininkai, pristigę argumentais, norėjo bentgi gelti Garcia Moreno, ir vienas iš jų tarė:

— Kalbi labai gražiai, tačiau, man rodos, tos, kaip tu sakai, gražios religijos vykdymą, praktikavimą pats esi gerokai pamiršęs. Sakysime, na, kada gi buvai išpažinties pasakutinį kartą?

Šita netikintinio draugo pastaba sustabdė iškalbingojo Garcia Moreno žodžius. Jis, lyg gėdydamasis, nulenks savo galvą, bet greit pakėlė akis savo netikintinam draugui, ir tvirtai jam tarė:

— Tas tavo argumentas, taikomas man, šiandien dar galioja, bet aš duodu žodį — rytoj jis neturės reikšmės.

Garcia Moreno paliko draugus, užsidarė savo kambarą, persvarstė savo praeities apsilėidimus ir nuo to laiko su dideliu uolumu praktikavo savo religiją.

Suklupti gali pasitaikyti daugeliui, bet ir prisikelti ir ištesėti — tai didvyrio kelias.

3. Laim s vieškeli ais

LAIM S ALKSTAN IAI ŠIRDŽIAI

Gal n ra pasaulyje kito tokio žodžio taip dažnai karto-
jamo žmoni link jimuose, kaip LAIM . Kas gi yra ta laim ?

Daugelis veržiasi turtus, garb , gyvenimo pom gius,
tik damiesi laim pasiekti. Tiesa, žmogui reikia, kad b t
apr pinti jo b tiniausieji kasdien s duonos reikalai. Bet ar
tikroji laim gl di turt , garb s ir gyvenimo pom gi per-
tekliuje?

Paklauskime k sako gyvenimas:

— Kaip didžiai garsus ir turtingas buvo degtuk karalius
Ivar Kreuger?! Jo turtas siek 1,3 miliard kron . Ta iau jo
pasisekimas susi bavo ir... tasai turtuolis 1932 m. kovo 16
dien nusišov .

— Tais paiais metais, nebepakeldamas apkartusio gy-
venimo nusišov ir "fotografijos karalius" — Kodos fabrik
savininkas, turtuolis Eastman.

— Bat karalius Bata, ekoslovakijoje ir visame pasau-
lyje tur jo milionines mones. Bet jos jam laim s neatneš .
1932 metais jisai liepos m nesyje pakilo l ktuvu r kus ir iš-
šoko iš savo l ktuvo mirtinai užsimušdamas.

Vargu ar buvo pasaulyje žmogus, kur b t taip plaiai
supusi garb , kuris b t tur j s tiek gyvenimo pertekliaus,
tiek pažin i , tiek, vadinam , gyvenimo malonum , kaip ge-
nialus Europos poetas Goet . Ir vienu kartu jisai prisipažino:

— Mane vis laik žmon s ypatingu laim s numyl tiniu...
O tikrumoje mano gyvenimas nebuvo niekas kitas, kaip tik
vargas ir darbas. Tikrai aš galiu pasakyti, kad per vis savo

gyvenim , per 75 metus amžiaus aš netur jau pilnai laiming n 4 savai i . —

— Pla iai žinomas laisvamanis rašytojas Anatoles Fran- ce, gul damas jau mirties patale, abiem savo delnais ap- gl b savo sekretoriaus rank ir su ašaromis akyse kalb jo: "Niekas pasaulyje, joks sutv rimas, n ra taip nelaimingas, kaip aš. Žmon s vis kalb jo, kad aš esu laimingas. Tikrumo- je gi aš niekada laim s nema iau, netur jau tikrai laimingos n dienos, n valandos." —

Tie faktai rodo, kaip labai teisingi žodžiai garsiojo kar- dinolo Faulhaberio:

— Šalia džiugesi , kurie surinkti juslini pom gi tenki- nimo taur , guli nusivylimo revolveris. —

Šv. Augustinas, kuris jaunatv je visur laim s jieškojo — ir augštoj karjeroj, ir pavojingoje draugyst je, pagaliau pri- jo išvados:

— Tu negali pasiekti pilnos laim s šiame gyvenime. Nie- kas negali... Ant šios žem s tavo Viešpats rado mirt , kaip gi tu — jo tarnas — nori rasti laim .

Tai kur gi yra galimyb žmogui pastovi , tikr j laim atrasti?

1932 metais milionierius Minford paliko keturis milijonus pinigų. Testamente buvo pažym ta, kad jis tuos pinigus ski- ria savo dukteriai Grace, kuri jau eil met , kaip buvo do- mininkon vienuolyne, bet su s lyga, kad ji turi išsivilkti iš vienuolišk drabuži ir gr žti pasaul . Ta iau mergait ne- dvejojama su šypsena atsak : "Noriai aš atsižadau t turt , nes aš žinau, kad b siu laiminga tik toje vietel je, kurion mane pastat geriausias Dievas savo išmintingosios Apvaiz- dos keliu".

Prasmingoje tarnyboje Dievui mergait rado laim , ku- rios nei milijonai jai suteikti negali.

Neveltui gi ir Augustinas, išragav s vis pasaulio links- mybi , pratar :

— Viešpatie, aš žvelgiu tik Tavo veid , nes n ra nieko brangesnio, kaip Tave atrasti. Geriau aš nor iau visko ne-

tekti, bet tik Tave laimiau, negu viską laimėti, bet Tave prarasti. —

Garsioji Šv. Teresė taip savo gyvenimo patyrimą apibūdina:

— Niekas žemėje ne stengsis pilnai patenkinti; tik tiek mes galime ragauti laimės, kiek mes būtume pasiruošę Dievo valiai pildyti. —

Gilulis mintytojas Pascalius mus moko:

— Laimė nėra nei už mūsų, nei mumyse, o Dievuje; o kai mes Jį atrandame, laimė mums yra visur. —

Argi to nepatvirtino ir garsioji Magdalena Semer, sakydama:

— Visi žemės turtais negali pavaduoti nei jėgos, nei laimės, kuri duoda gyvas tikėjimas.

Argi ne taip pat liudija ir karalius Dovydas savo psalmėje:

— Jie gausiai geria iš Tavo, Viešpatie, apstumo, ir Tu girdai juos iš savo gėrybių upelio; nes pas Tave gyvenimo šaltinis, ir Tavo šviesoje mes matome šviesą.

LAIMĖS BEJIEŠKANT

Pasakojama, kad vienas karalius, nujausdamas beartėjanį mirtį, pasišaukė princą, savo pūtiną, ir jam tarė:

— Perduosiu tau savo vainiką su šiuo perspėjimu: "Žemė nėra laimės vieta: ji sunkumai atplaukia srovėmis, o laimė — tik lašais nulaša. —

Kai jaunasis karalius apmąstė, pratarė:

— Aš pasirpinsiu, kad mano pavaldiniai matytų, jog jų valdovas yra laimingas.

Taisiu varpą. Kai aš būsiu laimingas, skambinsiu tuo varpu, kad visi su manimi džiaugtųsi.

Sakau augštai iškelti varpą ir atvesti jo virvę pačius rūmus, kad karaliui būtų lengva pasiekti ir paskambinti.

Slinko dienos, savaitės ir mėnesiai, o varpas vis tylėjo; karalius kartais jau lyg pasijusdavo laimingas, jau buvo be-

sieki s suskambinti, ta iau vis atsirasdavo kas nors, kas jo laim aptemdydavo.

B go metai, prisiartino ir šio karaliaus mirtis. Iš tolo jisai išgirdo triukšm , lyg tai b t maldos garsai. Pasiteirav s sužinojo, kad žmoni minia spaud si prie r m , nor dami sužinoti, kaip su sveikata j valdovo, kur myli kaip t v .

Karalius sak leisti žmones.

— Ar mylite mane? — paklaus jisai.

— Taip.

— Ar buvau jums t vu ir teisingu valdovu?

— Taip! — atsiliep minia.

— A i Dievui. Savo pareig išpildžiau. Dangaus T vas mane apdovanos laime amžina.

Ir karalius pirm kart suskambino tuo sidabro varpu. Bet tai buvo ir paskutinis pranešimas apie jo laim , nes karalius mir .

Ši pasakait turi vien gili pasl pt ties : n ra tikros laim s žem je, n ra pilno džiaugsmo, kurio ia mums kas nors nedrumst , jei ne kas kitas, tai bent mintis, jog tas viskas tik laikina, jog ateis mirtis ir viskas pasibaigs.

Tikr j džiaugsm , nepalaužiam laim mums tegali duoti tik jimas, kuris atneša vilt amžinosios laim s, kuris duoda stipryb s pakelti gyvenimo sunkumus ir pakilti pa iam suklupus, kuris prasmina m s kent jim , kuris net pa i juodžiausi gyvenimo valand — m s mirt — neša švie s spindul l, kad tai n ra m s buities nutraukimas, o tik per jimas kit , geresn gyvenim .

D lto net ir tie, kurie nuošaliau yra nuo religijos, jieško gyvenimo stipryb s ir paguodos Dievuje.

Taip, Pranc zijoje buvo garsus laisvamanis Diderot, kovotojas su Bažny ia. Kart j aplank vienas jo draugas ir labai nustebo sužinoj s, kad Diderot moko savo mergait katekizmo. Pareišk nusisteb jim , kad tik jimo priešas gal t mokyti toki dalyk savo dukr . tai Diderot atsak :

— Nežinau geresnio pagrindo savo dukters išaukl jimui, nes n ra tvirtesn s dorov s, kaip katalikiškoji.

JEIGU JIEŠKAI LAIM S.

Kitados prezidento Tafto gydytojas dr. Charles E. Barker dav tok recept laimingam gyvenimui, liepdamas laikytis ši penki taisykli :

1. Visada ži r ti kiekvien vyk iš gerosios pus s, kas beatsitikt .

2. Linksmai priimti pad t , kokioje šiandien esi.

3. savo darb d ki vis siel .

4. B k mandagus, kiek tik galima, su visais, su kuriais kasdien susitinki.

5. K dikiškai pasitik ki Dievu.

Padiktav s tas taisykles, gydytojas prid r :

— Seniau aš manydavau, kad kiekvienas yra laimingas, kuris turi pakankamai pinig , automobili , jacht ir panašiai. Ta iau mano patyrimas, kaip gydytojo, mane išgyd iš tos klaidos. Paprastai šios klas s žmones aš radau pa ius nelaimingiausius pasaulyje. Beveik visi tokie gyvena dvigub gyvenim : vien — gerai išsipuoš vieš pob vi "parade", kit — namie.

Šiuose daktaro žodžiuose slepiasi daug gyvenimo išminties. Vis pirma — mes turime saugotis to, kas bloga, ko nenorime, kad vykt . Ta iau visada gyvenime pasitaikys toki dalyk , kuri ne manoma išvengti ir tada mums belieka pasinaudoti pirmuoju gydytojo patarimu: priimti tai žvelgiant iš gerosios pus s — ko mes iš to vykio gal tume pasimokyti kitam kartui, — ar pam styti, kad juk gal jo ir dar blogiau atsitikti.

Tas pats ir su m s dabartine pad timi. Jeigu tik galime — visada kapstykim s darydami pažang . Ta iau nevįsada ir neviskas nuo m s pareina ir b t neišmintinga pulti desperacijon. Mums bus daug lengviau — su nuolankumu Apvaizdai priimti tai, k gyvenimas mums atneš .

Kada savo darb dedame vis siel , m s darbas tam pa k ryba ir daug vaisingesnis ir malonesnis. Toksai m s

darbas visada bus didesn s vert s, t vertins ir m s darbo dav jai, ir tas viskas mus ves didesn pasisekim .

Mandagumas, paslaugumas, patarnavimas — galima sakyti mums nieko nekainuoja, o kitiems atneša daug džiaugsmo, antra — ugdo pasitik jim ir mumis paiais, kas taipgi ir mums skina keli pasisekim .

Pagaliau — k dikiškas pasitik jimas Dievu mums padeda neapsvaigti laim je ir mums padeda išverti nelaim je. M s veiksmams tai priduoda religin atspalv , ir net kent jimuose, su pasitik jimu Dievui priimtuose, mes auginame savo nuopelnus amžinybei. Svarbu tik, kad mes b tume taikoje su Dievu, kad nuod m s m s nuo Jo neskirt .

Kart vienas žmogus jo netoli naujai statomo namo ir pamat , kaip akmen tašytojas labai r pestingai kauš jo prie akmens.

— Tai vis dar tašote? — prakalbino praeivis.

— Vis tašau, — atsiliep darbininkas, nenutraukdamas savo darbo.

— kuri dal pastato tas akmuo bus pad tas?

— To aš nežinau, bendr j plan aš nema iau.

Ir jis vis toliau taš ir taš . Taip ir mes — svarbiausia turime b ti uol s savo pareigose, kokias mums didysis Dangaus Architektas yra skyr s. Jeigu tik mes kiekvien savo darb uoliai atliksime, visas gyvenimo pastatas išeis puikus, nors didži j Architekto plan mes ir nežinome.

Kada mes skaitome tuos ir panašius vykius, širdyje mes pritariame, pam stome, kad taip ir tur t b ti, net ir patys pamanome, kad ateityje reik s panašiai daryti, bet visa nelaim , kad nesiryžtame prad ti nuo dabar.

Mums ia tikt gerai siskaityti t pasikalb jim , kuris vyko dvasinio gyvenimo mokytojo su jaunuoliu, kiuris tik k pasirinko Kristaus moksl . J tas dvasinio gyvenimo mokytojas paklaus :

— Tai k gi esi jau dabar padar s d l Kristaus, kada Jo moksl pasirinkai?

— Aš dar tik mokausi Evangelijos ties ...

— Gerai. Dabar sakyki man: kai uždegi žvak , kada nori iš jos tur ti švies — kai tik j uždegi, ar kai ji jau pusiau yra nudegusi?

— Suprantama, kad tada, kai tik ji yra uždegta.

— Labai gerai, tai ir pats taip daryki. Prad ki krikš ioniškai gyventi nuo dabar pat.

Ir tas vyras prad jo. Jo pavyzdys ir pastangos buvo taip vaisingi, kad greitu laiku tame miestelyje atsirado dar 50 nauj krikš ioni . Jis nuoširdžiu atsidavimu Kristui steng pats laim surasti, o jo spinduliuojanti laim sušild ir kit širdis Kristui.

AR ŠVENTIEJI ŠYPSOJOSI?

Kai kurios iš m s malding j moter , nor damos vesti švent gyvenim , bando vaikš ioti galvas nuleidusios, visada su rimta mina, lyg bijodamos, kad šypsena neb t palai kyta j išsiblaškyimo ženklui.

Ta iau, reikia žinoti, kad tikrieji šventieji buvo visada maloniai linksmi ir iš j veid šviet prietelinga šypsena.

Šv. Jonas nuo Kryžiaus aiškiai pabr ž :

— Visada plaukioja džiaugsme siela to, kuris tarnauja Dievui. Jo nuotaika visada šventadieniška ir jam norisi dainuoti. —

Šv. Pilypas Neris net paaiškino, iš kur tasai švent j linksmumas:

— Krikš ioniškasis džiaugsmas yra Dievo dovana, plaukianti iš grynios s žin s. —

Garsiojo t v j zuit ordeno steig jas Šv. Ignacas tiesiog mokino:

— Juokis ir stipr k dvasia.

Kart jisai pasak vienam vienuoliui:

— Matau, kad tu visada šypsaisi. Tuo džiaugiuosi. Kai tik esi ištikimas vienuolijos drausmei, niekada tavo linksmumo nebus perdaug. —

Šv. Teres net meldavosi, kad Dievas saugot nuo surgusio veido šventį .

Šv. Pilypas Neris pareišk :

— Nuli dimo nebus mano kambariuose.

Ir jisai laik savo žod , nes, kurie tik lank si jo kambary, atsiliepdavo:

— Pilypo kambarys, tai ne kambarys, o rojus. —

Apie šv. Prancišk Saleziet vienas vyskupas raš :

— Jis buvo toks pat didelis priešas nuli dimo ir susigrauzimo, kaip jis buvo draugas ramybės ir džiaugsmo. —

Net protestantas Erasmus apie šv. Tom More kalb jo:

— Tai buvo laimingiausias žmogus, kok tik aš esu sutikęs .

Šv. Antano atsiskyrlio gyvenime skaitome, kad minios žmoniai plauk prie jo namelio, kad gaut progos pasižirti ti jo veid , kuris, neži rint seno amžiaus, atspind jo jo sielos linksmum ir džiaugsm .

Viename sename šv. Domininko gyvenimo aprašyme skaitome, kad "jo veidas visada buvo linksmas ir žmonis net m gдавo j sekti, kai jis eidavo gatve."

Niekas žmogui nera taip baisu, kaip mirtis. Tai iau šventumas duoda j gos b ti džiugiam net ir mirties akivaizdoje. Jau šv. Jonas nuo Kryžiaus pasak , kad:

— Tobula Dievo meil padar net mirt laukiam ir saldži sielai. —

Kai Amieno miesto vienuolis — Vargdienis Klarisos — Pranciz Revoliucijos metu buvo sugautos ir mestos kaljim , viena iš j — sesuo Juozapa — dži gavo:

— Valio! Dabar mes visos nukeliausime tiesiai Dang .

Gul dama mirties patale šv. Teres l Vaikelio Jaus prasitar :

— Aš keniu labai, bet aš jauiu nuostabi ramyb . Aš pilna pasitik jimo.

Šv. Pranciškus Asyžietis, b damas mirties patale, dainavo. Brolis Elisas persp jo: jis tur t m styti apie mirt , o ne dainuoti artinantis paskutinei gyvenimo valandai. Vargšelis,

n nenujaut , kad šv. Pranciškus kaip tik ir m st apie mirt , bet jis buvo taip ramus, kad jam r p jo dainuoti.

Juk ir karmelitai kankiniai, Compiegne apylink se nukankinti revoliucijos metu, eidami egzekucijos viet giedojo Šv. P. Marijos litanij .

Neveltui šv. Pilypas kalb davo:

— Linksma dvasia grei iau pasieks tobulyb s, kaip kitokia. —

Gi šv. Klara persp jo:

— Melancholija, nusiminimas yra dievotumo nuodai. —

Vienas VI šimtme io dievotas vyras meld si:

— O Dieve, suteik man didel džiaugsmingum , kad aš Tau gal iau geriau tarnauti.

APIE ŠVENT J LAIŠKUS IR DŽIAUGSMUS

Švent asis Augustinas yra pasak s:

— Kaip akys dažnai pranašesn s už kitus poju ius, taip ir garsi j žmoni laiškai, daugelyje atvej yra daug domesni, nuostabesni, negu j kiti veikalai. Juose, kaip žmogaus aki veidrodyje, atsispindi t žmoni asmeniškiosios savyb s. Per laiškus geriausiai ir galima atskleisti save. Tai geriausias šaltinis pažinti žmog . —

Garsus pamokslininkas Lacordaire sako:

— Yra malonu rašyti tiems, kuriuos mylime, ir, sutikdami, kad gyvenime turi b ti vietos leistiniems malonumams, mes niekada neturime pailsti bendraudami (laiškais) su sielomis, esan iomis arti ar toli, kuri gyvenimas sudaro dal m s gyvenimo. —

Švent j laiškai, kaip dvasinio džiaugsmo šaltinis, buvo laukiami. Taip, Lioba raš šv. Bonifacui:

— Aš prašau j s pataisyti mano laišk grub stili ir atsi sti kelet nuo sav s parašyt žodži , kurie bus man pavyzdžiu ir kuriuos aš godžiai noriu išgirsti. —

Egburga raš šv. Bonifacui:

— Mano paguodai, atsi ski kelet žodži , sava ranka rašyt , kad juose aš visada gal iau Jus tur ti su savimi. —

Šv. Augustinas raš garsiajam Šv. Rašto vert jui šv. Jeronimui:

— Prašau J s neatsisakyti nors kartkart mis parašyti atsakym . —

Taigi, laišk rašymas ir gavimas nei kiek nekenkia b ti šventais. ia, žinoma, priklauso viskas nuo to, k rašome ir kam rašome. Ta iau geri laiškai, visada pasilieka apaštala-vimo priemone ir leistinu džiaugsmo šaltiniu.

Džiaugsmas šventiesiems nebuvo svetimas, kaip tik prie-singai, jie buvo kupini tyros laim s.

Šv. Pranciškus Asyžietis praš savo pasek j nuli dim palikti piktajai dvasiai.

Šv. Leonardas panašiai atsiliep :

— Palikite nuli dim gyvenantiems pasaulyje. Mes, ku-rie dirbame d l Dievo, turime b ti linksmos širdies. —

Labai teisingai šv. Tomas išvedžioja:

— Laimingumas yra nat ral s žmogaus stovis, o kadan-gi tik jimas siekia praturtinti žmogaus prigimt , o ne j nu-skurdinti (Kristus pasak : Aš at jau, kad j s tur tum te gy-venim , ir tai gausiau tur tum te), iš to seka, kad tik jimas siekia išpl sti mummyse gyvenimo džiaugsm . —

Šv. Magdalena Sofija viename savo laiške raš :

— Jeigu pasaulis žinot m s laim , žmon s grynai iš pavyd jimo užpl st m s nuošalumo vietas. V l sugr žt tie atsiskyr li laikai, kada tyrumos buvo labiau apgyventos, kaip miestai. —

Šventasis Jonas Vianney, Arso klebonas, pareišk :

— Sieloje, kuri myli Diev , visada yra pavasaris. —

Ir jis kalb jo tur damas gil patyrim .

LAIM IR IŠTVERM

Kart du atsiskyr liai tur jo laivuku perplaukti skersai Nilo up . Su jais buvo pora valdinink ir daugiau kit žmoni .

Steb dami ramyb ir linksnum vienuoli veiduose, tie pareig nai prabilo:

— Šie žmon s atrodo laimingiausi pasaulyje!

— Teisingai, — atsiliep vienuoliai. — Esame laimingiausi, nes nieko netrokštame ir nieko nebijome. Esame laimingiausi niekindami pasaul . —

Tie žodžiai taip paveik anuos pareig nus, kad jie savo santaupas išdalino vargšams, o patys nu jo laime dalintis su vienuoliais.

Kada pam stome, suprantame, kad dažnai mes esame perdaug prisiriš prie pasaulio, perdaug priklausomi nuo to, k žmon s apie mus pasakys ar pamany, o tikrumoje — svarbiausia tai, k Dievas apie mus mano.

Tie, kurie savo akis nuo žem s moka pakelti augš iau, tie žino kur jie eina, ko jie siekia ir stengia parodyti nepaprast dvasios atsparum ir ryžtingum .

Prisiminkime, pavyzdžiui, švent Teodor . Persekiojim laikais j buvo sugav s imperatorius Teofilas ir, drauge su dvariškiais, reikalavo sumindžioti šventus paveikslus. Jam sak :

— Padaryki tai tik vien kart ir tada gal si elgtis kaip patinka.

— A, — atsiliep šventasis, — tai vistiek lyg man sakyt : leiski nukirsti galv , tik vien syk , tada gal si elgtis kaip tinkamas. Dievui reikia tarnauti visada ir su nuoširdumu. —

Taigi — laim , dvasin stipryb t ra išlaikoma nuoširdžiai ir pastoviai tarnaujant Dievui, neišsigalvojant išim i , nedarant vingi . Vienas valios atpalaidavimas gali b ti lemiantis.

Istorija mums duoda reikšming fakt . Štai, Asyrijos karalien Semiramis iš savo vyro gavo piln valdži tik vienai

dienai. Ji nuo savo vyro nu m karaliaus vainik , visas valdovo insignijas. Karalius nesigyn , manydamas, kad ji juokauja. Netgi leido jai nukabinti kard nuo savo šono. Ta iau karalien sak nukirsti jo galv , taip atimdama ne tik jo vainik , bet ir gyvast . Taip ir žmog — valios kontrol s atleidimas, nors ir trumpam laikui, gali padaryti dvasios paliegliau ilgam.

Žmogaus mintis ir širdis neturi nukrypti nuo pagrindini gyvenimo dalyk . Kaip tas šventas kapucin vienuolis — Feliksas iš Kantalicio — išeidamas su kitu vienuolyno broliu rinkti išmald , pratardavo kartkart mis:

— Eikime, brolau, rožan i laikydami rankoje, akimis matydami žem , bet šird nukreipdami dang . —

Širdis, m s meil , m s ilgesys — turi krypti Dang .
ia m s laim ir viltis, iš ia mums kv pimas gyvenime ir stipryb mirtyje.

LAIM IA IR VILTYS ANAPUS

Karalius Boleslovas (mir s 1173 m.) su savimi visada nešiojosi savojo t vo paveiksl . Tas atvaizdas buvo d tas aukso r mus. Kai karaliui tekdavo daryti kok svarb sprendim , jis išsitraukdavo t vo paveiksl , paži r davo j , lyg klausdamas patarimo ir pratardavo:

— Aš nieko nedarysiu, kas tave pažeist .

Ištes ti gyvenime, vis laik , išlikti ištikimu m s t v pamokymams — yra laim s pagrindas žem je ir viltys anam pasauliui.

Ta iau svarbiausia — nuolat prieš akis tur ti m s Dangiškojo T vo paveiksl ir širdyje tur ti nusistatym , kad mes nieko nedarysime, kas J žeist , kas jam nepatikt .

Chicagos dienraštis "Chicago Trib ne" sid jo straipsn gydytojo dr. Th. R. van Dellen. Jis rašo apie s lygas, kurios

padaro žmogą laimingą. Viena iš pirmųjų sąlygų, gydytojas pabrėžia, yra turėti jį gyvenimo tikslą. Jis net randa gražių dalykų skaitymą šv. Rašto. Tas atneša stiprybę su žmogaus dvasiai:

— Žmogus privalo turėti tikslą, tik tada galės būti patenkintas ir jo gyvenimas ras pateisinimą, — rašo jis.

Toliau, daktaras pabrėžia, jog žmogaus laimei labai svarbu — grynai sąžinai. Taigi — ne tik dvasinio gyvenimo mokytojai, bet ir gydytojai prieina sitikinimo, kad tik jį ir gyvenimas pagal mūsų Dangaus Tavo valią yra mums laimės šaltinis.

Ir priešingai — nukrypimas nuo to kelio atneša žmogui daug vidaus kovų, susigrauzimą ir jau šiame gyvenime tokiam žmogui ir žmonėms, kurie su juo gyvena — prasideda pragaras.

Kai Martynas Liuteris metė tarnybą tikrajam tikimui ir sukūrė naują — protestantišką, kartą jis su savo tariaujančia žmona Kotryna su dūjomis nesienoje, lauke.

— Žinai, kaip spindi žvaigždės danguje, — pratarė Kotryna.

Liuteris pažvelgė dangi ir tarė:

— Puiki šviesa, bet jos nežiba mums.

— Kodėl, argi mes būtume netekę Dangaus?

— Labai galimas dalykas, — atsakė Liuteris, — dėl to, kad apleidome savo pašaukimą.

— Galbūt mes visgi galime sugrąžinti jį.

— Pervėlu. Ką mes mums yra perdidelį klijus.

Taigi, nors ir daug pasekė Liuteris susirado, bet vidaus kirminas, sąžinios graužimas — neleido būti laimingu.

Prieš kiek laiko, kada viena lietuvaitė be bažnyčios išteko už milionieriaus, rašiau, kad tuo mes nesidžiaugiame. Mums mieliau, kai lietuvaitė teka už savo tautos paprasto bernelio, negu ji, pamindama tva papročius ir tik jimo dėsnius, išeina už svetimo milionieriaus. Praslinko kiek laiko ir net amerikiečiai laikraščiai plačiai rašė, kaip ta lietuvaitė nei kiek laimės nesurado tuose milionuose. Jau ji negyvena drau-

ge su milionieriumi. Spaudai pasakojo savo sp džiūs, kaip tie milionieriaus namai jai buvo šalti.

Tikroji laim yra grynoje s žin je ir ištikimame tarnavime Dievui.

Kart pasibeld atsiskyr lio Mariniano trobel labai skurdžiai apsivilkusi moteris, prašydama j trumpam priimti pastog n. Pasigail jo jos atsiskyr lis. Ta iau, kai po valand l s gr žo kur ji buvo sustojusi, pamat , kad ta moteris gražiai išsipuošusi ir at jo jo gundyti. Atsiskyr lis d jo savo kojas ugn . Skausmas buvo nepaprastai didelis. Ir tada šventasis vyras pratar :

— Jei dabar nebepakeliu, o kaip gal siu išk sti pragaro ugn . —

Tuo ir pati gundytoja buvo paveikta ir pasuko kitais keliais savo gyvenim .

Prisiminkime savo Dangaus T v , mylint ir baudžiant , ir laim mus lyd s ia ir amžinyb je.

4. Duokit man sielas,

kitk galite pasiimti

— Šv. Jonas Bosco

ŽIEBTI ŠVIES ŽIBUR L

Pasaulyje kažkaip tvaiku kraujo garais. Juodi debesys slegia žem. Kvepia parako d mais. Žmogus tarpais pasirodo žiauresnis žmogui už žv r. Tamsi naktis.

O ta iau kin priežodis sako:

— Daug geriau žiebtį nors maž žibur l, negu keikti tams .

Amerikoje gars ja Christofor s j dis. Jie neturi nei kuop , nei susirinkim nedaro, nei mokes io nemoka, tik turi vien pasiryžim — kas kur gali daryti ger , skleisti Evangelijos dvasi , nešti Kristaus mint žmones, daryti j gyvenim skaidresn ir šviesesn .

To s j džio k r jas yra Maryknoll vienuolis t vas Keller. Vienu metu jisai Los Angeles mieste suorganizavo milžinišk miting . Su jo dešimtys t kstan i žmoni , nepaisydami, kad buvo šaukiama nak ia. T vas Keller užgesino visas šviesas. Minia paskendo tamsoje. Tada jisai uždeg maž degtuk :

— Ar matote? — paklaus per garsintuv .

— Matome, — atsiliep t kstan iai bals .

— žiebkite dabar kiekvienas degtuk .

Ir minia skendo liepsneli šviesoje.

T vas Keller aiškino:

— Ir mažyt liepsnel galima žvelgti tamsoje. Taip ir m s — nors mažiausis geras darbas švie ia gyvenimo tamsoje. O jei mes visi po panaši ger darb liepsnel žiebiame, tai kaip gi daug šviesiau pasidaro.

Viena to s j džio sek ja išgirdo, kad gazolino stoties savininkas nori pašalinti pas j tarnavus juoduk . Girdi, bal-

tieji nem gsta juodaodži . Keletas jam pasak — nebepirk-
si gazolino, jei tenai pasiliksi s juodaodis.

Ta iau ta moteris prisimin , kad gimdamas žmogus ne-
turi laisv s pasirinkti veido spalvos. Kas gi, kad jisai juoda-
odis, gal jo siela labai balta, gal ir jisai turi išlaikyti šeim
ar t vus. Ir ji nu jo pas t savinink , klausdama:

— Kaip manai, kiek pirk j gali netekti, jei juoduk pa-
likksi?

— Saky iau, taip apie dvidešimt.

— O jeigu aš jums suras iau dvidešimt nauj pirk j , ar
iš jo darbo neatimtum te?

— Palik iau tada j dirbti.

Moteris surado 25 naujus pirk jus, jiems paaiškinusi koks
reikalas, ir tas žmogus neprarado kasdienin s duonos.

Tai jau žibur lis tamsiuose žmonė s santykiuose. Tai jau
taiki šviesel besinervinan i , tarp sav s bekariaujan i
žmonė tarpe.

Vienas iš stipresni j paskutinio laikotarpio Amerikos
rašytoj , Fulton Oursler, atsivert s katalikyb , išleido kny-
g , pavadint : "Iš kur aš žinau, kad yra Dievas".

ia jisai nupasakoja gyvenim dukters Rož s kito rašy-
tojo — Hawthorn.

Jaunatv je ji buvo linksma, gyva mergait . Paaugusi iš-
tek jo. Bet moteryst nebuvo laiminga. Abudu su vyru per jo
katalikyb , bet vyras vistiek pasiliko nepataisomas girtuok-
lis ir Rož tur jo j palikti.

Vien dien ji patyr , kad buvusioji jos siuv ja serga ne-
pagydoma v žio liga. Apleista, tamsiame kažkokio namo r -
syje.

Rožei jos labai pagailo. Ji m si ligon globoti. sitikino,
kad begelb dama bevil ius ligonis ji ir savo širdies skausm
tirpdo.

Ir ji ryžosi pašv sti savo gyvenim globai nepagydom ,
ypa v žio liga sergan i , ligoni . Surado sau daugiau drau-
gį , steig domininkoni vienuolyn ir m maitinti, perri-
šin ti, slaugyti tuos, kuri tikri gimini s atsižada, kuriuos iš

nam išstumia, nes tada buvo sitikinimas, kad v žio liga lim-pama.

J darbas pl t si. Ji mir sulaukusi 75 met amžiaus, o jos seserys vienuol s tiktai vieneriais metais slaug 1,600 nepagydom j . Ir jos vis imdavo tuos, kurie neturi kuo kitose ligonin se užsimok ti.

Tai buvo šviesus vilties, paguodos žibur lis artimui. Ir visas tas pasišventimas pirmiausia tam tikslui, kad b t ga-lima laim ti daugiau siel Dangui.

UŽDEGTI ŠIRDIS

Tai vyko prieš daugel met . Kart pasišauk vyskupo pavaduotojas kun. Jon Vianney ir jam tar :

— Esi paskirtas Arso klebonu. Tai nedidel parapija ir joje n ra Dievo meil s. Eiki tenai, ir uždeki juose tik jimo ugn . —

Keturiasdešimt trejus metus toje vietoje darbavosi tasai švento gyvenimo kunigas. Parapija pavirto spinduliuojan iu Dievo meil s židiniu, kuris buvo jau iamas ne tik visoje Pran-c zijoje, bet ir visame pasaulyje.

Jo kelias buvo karšta malda ir paties daroma atgaila. Jo pavyzdys ir uolumas religijos mokymui daug paveik , o r - pestingai teikiami sakramentai galutinai visus sustiprino.

Ir mus Dievo Apvaizda pakviet b ti apaštalais toje ap-linkumoje, kur mes gyvename, tarp t žmoni , su kuriais dir-bame, kuriuos sutinkame. Neužmirškime, kad m s pavyz-dys, m s laiku pasakytas žodis gali daugiau nulemti, negu mes manome.

Kristaus nešimas žmoni širdis yra ne tik j amžinos laim s reikalas, bet taipgi ruošimas jiems pasisekimo jau šia-me gyvenime. Kart vienas j zuitas, pavarde Creixel, mok vaikus katekizmo. Jisai buvo susir pin s, nes kaip tik nese-

niai teko paruošti miriai du vyru, kurie buvo pasmerkti už žmogžudystę.

Beduodant tate katekizmo pamoką, staiga jisai pastebėjo liudn moterį, atsivedančią du vaikus — penkerius ir septynerius metų. Motina šiais žodžiais prabilo kunigui:

— Tave, aš esu motina vieno iš pasmerktųjų, o šie berniukai yra mano vaikai, mirtimi nubautojo sūnūs. Mokyki juos katekizmo, kad jie pasuktų geru keliu. Jeigu jį tvas būt katekizmas mokys, nebūt savo gyvenimo baigsis kartuvėse. —

Laimdami žmogų krikščionybėi, mes jam atskleidžiame grožį ir vertę svarbią gyvenimo taisyklę, o jo vali palenkiame pagal jas savo gyvenimą tvarkyti. Tas žmogui jau šiame gyvenime atneša nors šešis tos dangiškios laimės, kurias jisai naudosis amžinatvėje.

Kartą pasidėjimą rašytojui Manzoni atsilankė jaunuolis ir paprašė knygos, kuri būtų vadovu jo gyvenimo kelyje. Rašytojas teikė jam katekizmą, tardamas:

— Tai geriausia knyga, kuri Jus išmokys gerai gyventi. —

Dar n vienas žmogus pasaulyje nėra gailėjasis, kad gyvena pagal Kristaus paskelbtus gyvenimo dėsnius, tačiau pilni kalėjimai ir kaimai, kurie ligoninė bei beprotnami skyriai, kuriuos pripildė žmonės, nekontroliuodami savęs pagal Kristaus mokslo reikalavimus.

Neužmirštam pavyzdžiui paliko generolas Lamoriciera.

Kartą atėjo aplankyti vienas draugas. Atrado generolą pasitiesus žemėlapius ir beplanuojant tolimesnius prancūz kariuomenės žygius. Draugas labai nustebęs, pamatęs, kad vienas ištiesto plano kraštas buvo prisilgtas katekizmo knyga, o antras — Kristaus sekimo.

— Nesistebėkite, — prabilo draugui generolas Lamoriciera. — Tai mano neatskiriami vadovai, kurie mane pripildo paguoda. Aš nenoriu pasilikti lyg ore kabantis. Aš noriu žinoti, iš kur aš einu ir koks mano kelionis tikslas, ir aš nesibaidau pareikšti savo tikėjimą. —

Ir mums beplanuojant gyvenimo kelius labai yra naudinga žinoti tikrąsias gaires, kurias tik vienas tik jį mato te-
stengia parodyti ir nutiesti.

Bet mes nebūsim savimeiliai, tik savo asmeniškumu
ia žemėje ir amžinybėje susirpinim. Mes norime būti apaš-
talais, stengdamiesi ir kitiems Evangelijos kelio grožį at-
skleisti.

NUSIMARINIMAS IR APAŠTALAVIMAS

— Jeigu mes jau viena koja būtume Danguje ir liautu-
mės su marinierėmis pirmą kartą kelsime ir antrą, mes vistiek
pasiliktume pavojuje prarasti savo sielą, — taip kalbėjo šv.
Vincentas ir Paulas.

Vienas iš pačių geriausių nusimarinimo būdų, yra būti
uoliam savo kasdienės pareigos. Tai bus didelis nuopelnas
mūsų sielai, tai bus didelis laimėjimas mūsų bendruomenėje —
garantija mūsų pasisekimo ateities gyvenime.

Antra svarbi nusimarinimo kryptis — nugalėti savo ža-
lingus protus. Pypkoriai gali save nusigalėti kaskart ma-
žiau berkydami. Geriantysis gražiai padarys nusistatęs
neperžengti smulkesnį slenkį. Keikinas tepajunta, kad lai-
kas apmarinti savo liežuvį. Piktasis tenusistato nekaltą kol
atauš.

Tačiau žmogus yra silpnas. Kad nenuplūstų dvasioje, ma-
tydamas kaip sunki kova su savo neigiamais protais, la-
bai yra naudinga drauge su pikto rovimu, stengtis savyje ir
dorybes ugdyti, daryti gera. Kiekvienas geras darbas pake-
liam mūsų dvasiai, nes mes matome, kad stengiamės sekti my-
liniu Viešpaties Širdimi. Vienas iš pačių geriausių darbų yra
apaštalavimas.

Kaip labai garsieji žmonės troško sielas prie Dangaus
patraukti parodo mums pavyzdys didžiųjų žmonių.

Kada Pranc zijos karalius šv. Liudvikas buvo sarac n nelaisv je, jisai at jusiems j pasiuntiniams pasak :

— Tarkite savo valdovui, kad aš taip gyvai trokštu išganyti jo siel , jog sutik iau kal jime pasilikti vis amži , niekada dangaus m lyn s nematyti, kad tik jisai su visais savo žmon mis likt krikš ioniu. —

Vienoje mažoje Bretanijos (Pranc zijoje) parapijoj gul jo mirties patale senas klebonas. Kas valand lauk , kada atidos siel Dievui. Jam praneš , kad vienas iš parapie i , kuris kovojo prieš Diev ir Bažny i , taipgi arti mirties. Pasiunt savo vikar , kad j pakalbint gr žti prie Dievo, ta iau kunigas sugr ž s pasak , kad jis visai neprielankus. Tada prie mirties slenks io esantysis klebonas dar kart papraš kuni- g eiti ir pasakyti, kad mirštantis klebonas jo prašo — nesiškirti su šiuo pasauliu nesusitaikius su Dievu.

Ir v l sugr žo kunigas, paaiškindamas, kad ligonis nesi- tvarko. Tada klebonas papraš , kad atgabend neštuvus, pa- guldyt j ir nugabent pas nelaiming j ligon . Pamat s atei- nan ius tasai atšal lis paklaus :

— Kogi ia ateinate, k norite daryti?

— Norime Tave išganyti, — atsak silpnu balsu klebo- nas.

Neštuvus pastat prie ligonio lovos ir kuriam laikui pali- ko abudu vienu. Kai sugr žo, atrado abudu verkian ius. Kle- bonas palaimino ligon ir pratar :

— Iki greito pasimatymo amžinyb je!

Ir v l su neštuvais pasuko klebonij . Kai pasiek j , kle- bono veidas buvo dar labiau pabal s — jis gul jo numir s.

Ar mes turime nors dal to atsizad jimo atliekant apašta- lavimo darb ?

MYLINTI ŠIRDIS RAS KELI

Kart vieną karštą apaštalautoją susitiko kitą veiklų, senesnę, daugiau patyrusį krikščionį ir jam pasakoti:

— Vakar aš turėjau progą kalbėti su Petru M. apie jo sielos išganymą. Tam aš turėjau palankias aplinkybes: mes jome drauge tapome kryptimi. Kalbėjau uoliai, kaip tik galėjau, apie Dievo meilę, bet tas senasai žmogus atrodė visai nesidomintis, ir kai aš kviečiau jį pasižavėti Kristui, jis prabilo: "Žinai, aš esu vargšas senas žmogelis, linkstu po malkas našta. Tiek privargau jas rinkdamas! Aš dabar nei kiek negaliu turėti jokio jausmo, nei Dievo meilės jausmo". Matykit, kokia klaidinga kietiškybė, — kalbėjo tas tariamas uolusis.

Vyresnis jo draugas atsiliepė, jog jo supratimu — visiškai natūralu, kad senasai žmogus neatsiliepė tuos kvietimus, kaip jis turėjo atsiliepti.

— Natūralu? — stebėjosi pirmasis. — Kaip galima taip sakyti? Juk aš jam taip kalbėjau apie Kristų, kaip Šv. Rašte...

— Mano broli, — vėl atsiliepė vyresnysis. — Jeigu tu būtumei pamaš iš jo malkų našta ir užsidėjus ant savo pečių, jis tikriausiai būtų kreipęs dėmesį tavo žodžius, nes jis būtų ne tik girdėjęs apie Dievo meilę, bet būtų matęs ir pavyzdį tos meilės...

Nesunku yra prisakyti daug gerų žodžių. Žinoma, ir tai geriau negu blogi, ir geriau negu nieko nekalbama, tačiau dar geriau yra duoti gerą pavyzdį, išplaukiant iš Dievo ir artimo meilės, ir tai stipriau kalba, negu žodžiai, daugiau patraukia žmones negu žodžiai, daugiau laimi sielą Kristui, o gimiems visų uždavinys yra ne tik patiemis rąptis savo sielos išganymu, bet ir kitus geriau traukti, ir nerada tam geresnį priemonę, kaip gimiems nuoširdus pavyzdys.

Geras pavyzdys — yra puiki priemonė veikti kitus. Šalia to — reikia turėti ir gerą nusistatymą gelbėti kitas sielas, o gimiems mylinti širdis tada ras būdus, kaip veikti žmones. Iš

kitos pus s — n ra blogesnio dalyko, kaip visiškas abejingumas, nepaisymas artimo gerov s, jo sielos.

Prieš eil met Chicagoje vyko šiurpus gaisras Iroguois teatre. Viena moteris tramvajumi gr žo iš miesto namus, Oak Park , ir pamat , kaip priešais j s di jauna mergait , kuri atrod labai išbalusi, susijaudinusi, kad ana moteris prijo prie šios nelaimingosios ir j užkalbino apie priežast tokio susir pinimo, tokios vidin s kan ios.

Su dideliu jausmingumu mergait m pasakoti, kad ji buvo viena iš t , kuriai pasisek nesužeistai pab gti iš gaisro teatre. Ji besiverždama buvo visos minios išnešta laukan, kai persigand žmon s tiesiog lipo per tuos parkritusius, kurie jau niekada gyvi toje vietoje nesikeis. Kai ta nuli dusi jauniki baig pasakoti, vyresnioji moteris j pratar :

— Tikrai, j s turite b ti d kinga Apvaizdai, kad jums pasisek pab gti nuo tokios baisios mirties.

Ta iau ana verkdamas atsiliep :

— Tai tiesa, aš žinau, kad turiu b ti d kinga, ta iau aš kremtuosi, kad pati nieko neišgelb jau.

Nor dama j paguosti vyresnioji v l kalb jo:

— Ta iau J s pilnai esate išteisinta, tokiame dideliame susijaudinime tegyvendama viena mintimi — kaip pa iai gyvai ištrkti.

Visd lto tie žodžiai nepaguod mergait s. Dreb dama ji palenk galv ir verk :

— Taigi, bet aš net nebandžiau gelb ti.

Galima sakyti, kad tasai pats susigraužimo verksmas, gali kilti mummyse, jei mes paskutin je valandoje jausim s, kad nesisteng me gelb ti t , kuriuos mylime, kuriems yra pavojus mirti dvasine mirtimi, blogesne už fizin , kuri dvasinis prisik limas gal b t pasiektas m s pastangomis.

Didis ir kilnus uždavinys b ti apaštalu. Tam yra t kstančiai galimybi . Lankydami ligon , sušelpdami vargš , mes galime laim ti jo prielankum ir m s žodis apie Krist gali rasti paruošt dirv .

Mirties pavojuje esančius ypač svarbu palenkti, kad šauktų si kunigo. Net ir nekatalikus gražu traukti prie Bažnyčios. Kristus pats juos įieškoti pražuvusių ir Kristus myli tuos, kurie tave pat daro.

AUKOTIS IR PASIŠVISTI

Modernusis šventasis, Arso klebonas kun. Jonas Vianney yra kartą pasakęs:

— Jeigu viena koja būtų damas danguje išgirsčiau, kad reikia grįžti žemę atversti vienam nusidėjėliui tiesos keliui, mielai sugrįžčiau. Ir jei tekstas pasilikti iki pasaulio pabaigos, keltis vidurnaktį, kentėti taip, kaip dabar kenčiu, aš tai padaryčiau iš visos mano širdies. —

Štai kokia žmogaus sielos vertė. Ir štai kaip svarbu pasišvisti dėl gelbėjimo sielai.

Šv. Teresė iš Avilos paliko lyg testamentą savo kurtojo vienuolyno seserims. Ji kalbėjo:

— Dieve, atsiminkite tuos, kurie yra mirtinai nuodimieji. Jie gelbėjimas — didelė geradarybė, didesnis, negu išlaisvinti žmogų, prirakintą prie stulpo, kuris miršta iš bado, kai šalia jo yra tiek daug maisto... —

— Šv. Klara, ta vargo šventoji, pasakoja kartą regėjusi Kristų, kuris kalbėjosi:

— Jūs turite suprasti, kad mano širdies kentėjimai yra nesuskaitomi... Aš esu galva, o visi krikščionys sudaro kūną; ir kaip gi daug iš jų bus mirtinosios nuodimis nukirsti nuo manęs... Jūs turite suprasti, kad nupjovimas dvasinio sėnario yra daug skaudesnis, kaip nupjovimas kūniškojo, nes siela yra daug augštesnė už kūną... Kiekviena pražuvusioji siela yra nupjauta nuo manų kūno... —

Mes galime atjausti, kiek daug žaizdų mūsų Mokytojui padaroma dvasiniams saužudyboms, kuriomis yra mirtinosios nuodimis. Kiekvienas jautrios širdies žmogus norės būti

lyg ta gailėsting ja sesele, kuri susirpinusi gydyti skaudžias žaizdas Išganytojo kne. Ir tmes galime atlikti apaštalavimo, katalikakcijos dvasia ir pastangomis.

Karo metu nelaimingai žuvo vienos šeimos s nūs. Nuli - dusieji šeimos nariai paskelb :

— Visi, kas su juo draugavosi, kas j pažino, yra mielai laukiami sve iai m s namuose. —

Betgi kiekvienas krikš ionis, kiekvienas žmogus, yra arba turi b ti Kristaus draugas ir tod l mums artimas ir mielas, kurio sielos likimu mes norime r pintis ir sielotis.

Tiesa, apaštalavimo darbas taip augštas ir sunkus. Tuogi tarpu mes patys jau iam s taip silpni. Bet dr sos ir pasitik jimo! Juk ir patys didžiausieji šventieji savu laiku jaut si taip menkais ir silpnais. Kai paslaptieji balsai m kuž d ti šv. Joanai d'Arc, k ji turi daryti, susirpinusi ta Pranc zijos piemenait kalb jo:

— Juk aš tik vargš mergait . Aš nemoku nei žirgo valdyti, nei kautis. —

O likusi Apvaizdos rankiu, ji nugal jo t vyn užpl dusias kariuomenes, atneš laisv kraštui ir pat karali pasodino sost . Šiandien net Pranc zijos bedieviai prieš j pagarbiai galv ir kel lenkia.

Svarbu tik, kad m s širdys neb t šaltos, nes t abejingumo ir neapykantos monopol turi tik Piktasis. Šv. Brigita pasakojasi kart jai pasirodžiusi piktoji dvasia. Kada šventoji paklaus vardo, kas ji yra, išgirdo atsakym :

— Aš esu šaltosios širdies sik nijimas... —

M s pastangos žadinti snuduriuojan ias ar mirtinu miegu beužmiegan ias sielas, gali b ti labai vairios:

1. *Maldos apaštalavimas*. Vienas nelaimingas diakonas taip sunkiai susirgo kaul džiova, kad nebegal jo b ti šventintas kunigu; per 22 metus vis keliavo Liurd nesulaukdamas išgijimo. Ir jis pasak :

— Mielai tose kaniose pasilik iau dar 22 metus, kad tiktai Dievas mums duot švent kunig . —

Kent jimu ir malda jis apaštalavo, prašydamas Dievger apaštal .

Vienas studentas rašo:

— Kasdien aš ketvirt valandos turiu važiuoti tramvajumi. Dabar aš pratau sukalti po vien "Tve m s" ir po vien "Sveika Marija" už kiekvien žmog, esant su mani mi. Kai aš turiu laukti savo eil s parduotuv se, kai išeinu pasivaikš ioti man patinka už pirm pamatyt žmog sukalti "Garb Dievui T vui", už kit "Sveika Karaliene", už tre i — maldel prie Šventosios Dvasios, ir daugyb "Sveika Marija". Šitoki b du mes galime papildyti koki 30-40 vairi žmoni užsimiršim ir tiekos pat nusid j li apsileidim ir savo uolumu padidinti skai i mald , kurios kasdien, plaukia prie Visagalio koj . —

2. *Nepřitarti piktam.* Australijoje vien fabrik stoji jaunas darbininkas. Laisvalaikiu jisai m go pasakoti nešvankias istorijas, kurias lyd jo kit darbinink skardus juokas. Jaunasis pasakorius buvo netikintis, s žin jam labai neišmetin jo, ir jis džiaug si savo "taka" draug tarpe. Ta iau jisai m pasteb ti, kad vienas iš draug niekada nesijuokia d l t jo "riebi " istorij . Paslap ia jis paklaus kit , kas gi tas toks. Jam paaiškino, kad tai katalikas. Šis nesijuok , neži rint kaip "s mojing " nešvar juok pasakydavo. Dabar jaunasis pasakorius m dom tis, kas gi ta per religija, kad ji duoda dr sos išsilaikyti prieš vis draug mini . m teirautis, skaityti, galvoti. Katalikyb pamilo, patsai liko katalikas ir net katalik kunigas, vienas iš garsiausi radijo pamokslinink Australijoje ir jo vardas — kun. Rumble. Šventon tiesos tarnybon jisai at jo pirmiausiai d lto, kad vienas katalikas iš jo nešvari juok nesijuok .

3. *Apaštalavimas pavyzdžiu.* Kartais mes galime netur ti tiek iškalbos, kad atsispirtume liežuvingam nepraustaburniui; mes galime netur ti tiek išsilavinimo, kad gin e nugal tume klaid , bet visada mes galime savo gero elgesio pavyzdžiu b ti lyg tuo žibur liu, kuris rodo krypt kur yra Tiesa ir G ris.

Gražiai ir teisingai sako arabai:

— Jei negali žvaigžde švyti danguje, bent gi b ki lem-
pa namuose.

4. *Patarti ir persp ti.* Laim ti klystan io pasitik jim ir
nuoširdžiu žodžiu pad ti pakeisti jo gyvenimo krypt , yra di-
del s svarbos reikalas.

Priežodis sako:

— Gyvenimas be draug yra mirtis be liudinink .

Mes b sime atsarg s pasirinkti draugystes, bet b sime
r pestingi parodyti draugiškum ir savo patarimu bei per-
sp jimu paremti t dvasios palieg l , kuriam m s žodis gali
b ti išganingas.

5. *Dr sus ryžtingumas.* Prieš eil met viename Pranc -
zijos miestelyje bedieviškasai miesto magistratas katalikams
uždraud procesijas gatv se Dievo K no švent je. Apie t
sužinojo garsusis mokslininkas Pasteur. Jisai nuvyko iš vaka-
ro t savo gimt j miestel , už jo klebonij ir pratar : kle-
bone, vistiek procesij darykime. Sekan i dien , kai katali-
k minia paskui kryži ir v liavas pasipyl miestelio gatv -
mis, kaip gi nustebo procesij uždraud jai pamat , kad bal-
dakym neša patsai garsenyb Pasteuras. Bausti katalikus?
Tada pirmiausiai reik t kibti Pasteur . Ir... katalikai liko
laim tojais d ka to, kad mokslininkas dr siai ryžosi ginti ti-
k jim .

Ypatingas m s d mesys teb nie žmon ms, patekusiems
varg , susirgusiems. Žinokime, kad kent jimas atveria šir-
dis, išdrasko jas ir išpurena gerajai s klai. Tiesa, žmon s
kent jim nem gsta. Kaip rašo Raul Plus:

— Žmon s tem gsta kryželius tik kai jie padaryti iš bron-
zos, kai yra meniški; jie link priimti tik lengv , patogi
krikš ionyb , kuri neturi nei kryži , nei lopši ... —

O visd lto, kryži žmon ms netr ksta, ir nelaim se j
siela yra taip atvira gerosioms takoms.

Svarbiausia, ta iau, — veikti. Šventasis Pranciškus Ksa-
veras, degdamas apaštalavimo dvasia, tur jo tok pasiseki-

m Travancore ir Malabare, kad saul leidyje, jo ranka, pervargusi bekrikštijant, sustirdavo lyg paraližuota.

K žinote, gal Dievo Apvaizda gali labai dideliais pasisekimais lydėti Jūsų pastangas moderninti Jūsų pagon tarpe.

Visada pasiliks teisingas garsiojo prancūz visuomenininko Alberto de Mun žodis:

— savo amžiaus reformas ir pasikeitimus nežiūrėk su nugalėtojų resignacija! Drįsiai šok konvoj ir veržkis diriguoti mašin .

SK STANTIS NEGRAS

Kartais žmonės, kurie buvo prie Merrimac upės, pastebėjo skstantį žmogų. Upe jo stambūs ledų gabalai ir pavojus buvo didelis. Žmonės, geriau prisirišę, pamatė, kad tai bėta negro. Bet vis tiek nutarė jį gelbėti. Kuo greičiau išmetė lentą jam, jis griebė, bet neišlaikė, nuslydo. Gelbėtojai metė antrą kartą lentą, bet ir vėl ji išslydo iš skstantio rankų. Dabar atėjo jo paskutinis minutė, bet ir trečiu kartą negrui iš rankų išslydo lenta, kuri gal jo išgelbėtų gyvybę .

Dabar visi matė, kaip baisiai srovė traukia ir visi suprato, kad ateina paskutinis bandymas. Suprato, matyti, tai ir skstantis ir paskutinis jo gomis jis dar suriko:

— Dieve, meilė, duokite man lentą, kuris nurauplės .

Gelbstintieji taip ir padarė, ir vargšas negras stengė užsikabinti ir išsilaikyti. Jo gyvatis buvo išgelbėta.

Kaip gi dažnai ir mes turime gerą norą, gal net apaštališką pastangą, ir kaip dažnai jos mums nepasiseka. Apsiriškime, gal tai darosi kaip tik dėl to, kad tam skstantiam, kur norime gelbėti iš dvasinės nelaimės, mes duodame "apšalus lentą", patys sau pasilaikydami patogesnį. Paieškime taktiką ir mums laimėjimas bus tikresnis.

Nor dami laim ti žmones Dievui ir Bažny iai turime mok ti atremti vairius priekaištus, galin ius iškilti. Vienas iš toki priekaišt yra pinig rinkimas, auk prašymas. Valstyb s išdas paima iš žmogaus penkt , šešt ar kitoki vis d lto stambi dal jo pajam kas savait ir žmogus tyli. Tuo gi tarpu Bažny iai kas savait žmogus turi duoti dešimtuk ir tik retkar iais kelet doleri , o juk reikia parapijai išlaikyti ir mokykl , ir taisyti, apšildyti pastatus, išlaikyti bažny ios tarnus.

Kart vienas vyras sutiko kit ir prašo, kad mok t parapijos mokest . Tas nepatenkintas pratar , kad Bažny ia vis norinti pinig ... Tada pirmasis taip j kalb jo:

— Kai mano berniukas buvo dar vaikas, jis man nemažai kainavo: reik jo tai batuk , tai drabuži , ir juos greit su-nešiodavo. Kuo jis augo didesnis, tuo labiau did jo ir išlaidos su juo. Bet dabar jis mir s, ir man jau nebekainuoja nei cento...

Li dnas pasakojimo galas. Tam vyrui palaidotas s nus jau nieko nekainavo, o kaip jis mielai pakelt dideles išlaidas, kad tik s nelis gyvent .

Ir m s Bažny ia yra ne mirusi, o gyva, auganti, jos darb palaikymas ir pl timas yra surištas su išlaidomis, ir kas gi jas pad s apmok ti, jei ne gerieji jos nariai — parapie iai.

Vienas iš pa i geriausi b d Bažny i palaikyti ir nauj nari jai laim ti, yra pa iam pavyzdingai atlikti krikš ionio pareigas. Mes turime tam graži pavyzdži , kurie iš kartos kart eina, gaivindami žmon se ryžting pareigingum .

Štai, kart vokie i garsus chemikas Hoffmanas nuvyko Didži j Britanij aplankyti kit mokslinink Sir William Thompson, v liau vadinam Lord Kelvin. Kai paskambino prie nam dur esant skambut , leido tarnait . O buvo sek-madienis. Pasiteiravo apie šeiminink — mokslinink :

— Jo dabar n ra namie, — atsiliep tarnait .

— O ar nežinotum te, kur jis gal t b ti, — klaus sve-ias mokslininkas.

— Dabar jūs rasite bažnyioje, kur ir jūs pats turite būti... — pratarė tarnaitė.

Tie žodžiai ir brit mokslininko pavyzdys padarė gilų spūdį sveičiui vokiečiui chemikui. Gilus pareigingumas — pirmoji slyga laimėti prielankum Bažnyčiai ir Dievui. O kuo bus daugiau ištikimumo tik jimi, tuo pasaulyje bus daugiau laimės.

MYL TI KNYG IR SIELAS

Gyveno daktaras, vardu Timotiejus Papin. Jis buvo labai dievotas. Kas ryt eidavo išklaudyti šv. Mišias šv. Ksavero bažnyčioje, St. Louis mieste. Dažnai eidavo kryžiaus kelius.

Žmona, tačiau, buvo nuostabu, kad kada mirė jo žmona, jisai apsidėjo su nekatalike. Pagyvenus eilę metų, ši mirė, jis ir vėl apsidėjo su nekatalike. Taigi, akylesnieji pastebėjo, kad, nors jisai vedė nekatalikes, jos po kiek laiko liko katalikėmis, atsivertė ir buvo priimtoms Katalik Bažnyčiai.

Kai jo paklausdavo, kaip jam pasisekė žmonas laimėti tik jimi, jisai atsakydavo:

— Visos moterys yra smalsios daug žinoti. Aš turiu su savimi Alfonso Rodriguez knyga — "Krikščioniškoji tobulybė". Jos pirmasis skyrius pabrėžia, kaip svarbu yra matyti didelę vertybę dvasiniuose dalykuose. Aš imdavau skaityti tą knygą slapčia viliu rėpdingai įslėpdavau, lyg nenorėdamas, kad žmonos pamatytų. Ir visos trys žmonos tą knygą atrado, nežinodamos, kaip rėpdingai aš įslėpiau. Jos atradusios skaitė ir pradėjo man styti — iš tikro, kaip gi svarbūs dvasiniai dalykai. Tas įslėpimas buvo proga, kad Šv. Dvasia jas veiktų.

Tas atsitikimas pavaizduoja, kaip skaitymas gali būti žmogaus gyvenime dideliu svarbu.

Jeigu skaitymas apšviems mus protą ir stiprins valią, tai reikia sielą meilės, kuri uždegtų mūsų širdis.

Garsus pranc z rašytojas Sertillanges sakydavo:

— Niekas negal s pakeisti siel pagal savo plan , jeigu pirma neprad s j myl ti toki , kokios jos yra. —

Tame yra daug šventos tiesos.

Apaštalavimas, gelb jimas siel — yra augštas uždavinys. Neveltui šventasai Jonas Vianney, Arso klebonas, kalb davo:

— Kai kuriais atžvilgiais mes esame laimesnesni už esančius Danguje: jie tik džiaugiasi nuošimiais iš savo ger darb , mes gi galime ir pa i ger darb sum padidinti. —

Tie visi m s uždaviniai yra nelengvi. Kad stengtume juos atlikti, turime šauktis ir Dangaus pagalbos maldoje.

Pranc z rašytojas Raul Plus apie mald kalba:

— Karšta ir nuoširdi malda yra kaip kvepalai, Magdaleenos skirtieji J zui. —

Maldai karš io ir apaštalavimui uolumo, kaip jau kalb jome anks iau, neišsemiamas šaltinis yra geras skaitymas. Ypa tinkama knyga — Šv. Raštas, Naujasis Testamentas. Kardinolas Perraud per savo gyvenim vis Švent j Rašt yra perskait s 72 kartus.

KATALIKIŠKOS SPAUDOS TIKSLAS

Visame pasaulyje pagars j s vysk. Otokaras Prohaška paraš puiki knyg "Gyvojo vandens šaltiniai". Tai meditacijos apie Šv. J zaus Šird .

Vysk. Prohaška jau mir s, bet tai buvo karštos širdies žmogus. Savo pirm sias Mišias jisai atlaik ant šv. Ignaco karsto. Jo mokytojas kard. Mazella dar jam esant augšt j moksl studentu pabr ž , kad Prohaška yra taip augštos minties žmogus, jog jo tak jaus milijonai žmoni .

Mir jisai 1927 metais, besakydamas vyrams pamoksl . Staiga jam pasidar bloga, situ r s rankomis sakyklos briaui-

n , susmuko, akis nukreip s altori , kur buvo jo vis amži taip mylimas V. J zus. Kai atb go vyrai jam pagelb ti, vysk. Prohaška pak l dešin rank ir suteik jiems palaiminim . Dar susp jo ištarti pagelbstintiems jam vyrams a i , ir mir .

Tasai Vengrijos garsenyb labai skatino žmones prie ger veikal skaitymo. Jisai kalb jo:

— Kiekvieno žmogaus siela gali b ti sau pamokslinink ir mokytoja. Dvasinis skaitymas mus mokina sielos meno. Patartina, kad skaitydami nusirašyt gerus patarimus ir juos stengt si gyvendinti. —

Vyskupas primena uoliai savo klaidas taisyti. Jis aprašo atsitikim su grafu Toblach. Senov je grafai tur jo daug valdžios. Taigi, tasai Toblach sak vien savo priešinink uždaryti pilies r s . Ta iau, užmiršo duoti sakym , kad j valgydint . Kai kalinis iš bado numir , grafas Toblach supra to savo klaid ir taip m graužtis, kad, užn r s sau ant kaklo grandin dar atgail .

Mokydamas mus ištverm s ir ištes jimo, vysk. Prohaška primena kankin vyskup Hammer. Šiam persekiotojai surišo rankas, kad negal t duoti palaiminimo. J pririšo prie neštuv , kuri dugne buvo aštr s peiliai ir judant jam smeig si k n . Jo akis pripyl sm lio. Ir kankinys visk pak l d l Kristaus.

Mokydamas b ti gerais, vysk. Prohaška primena reikal dalyvauti geros draugyst se. Jisai pažymi, kad visiškas nuosalumas žmogui gali atšaldyti šird , ir primena Kristaus žodžius: "Kur du ar trys yra susirink mano vardan, ten ir aš esu".

Ta iau svarbiausias bendradarbiavimas, geriausioji draugyst yra ryšys su Viešpa iu.

T m s prisirišim prie K r jo ypa padidina Jo atlaidumo prisiminimas:

— N ra Gilesnio meil s šaltinio, kaip nuolankus, pilnos gailės io sielos pajautimas, kad nuod m s yra atleistos. —

Sugr žimas pat K r j džiugina, nes:

— Dievas džiaugiasi, kad tos širdys, kuriose viešpatavo aštr s nuod m s nedarnumai, gr žta prie Jo, nuolankiai puolasi prieš Jo altori , su džiaugsmu laukia bendrosios aukos Jo šventov se ir pakilusiu bei tyru balsu reiškia savo garbinius.

Ypatingai Dieviškoji J zaus Širdis yra skubi žmog su stiprinti:

— Iš J zaus Širdies veržiasi liepsnos, kurios yra meil s simboliu. Ta liepsnojanti Kristaus meil yra ugnies stulpas, kurs veda m s gyvenimo keliu.

Tai graž s vysk. Prohaškos kv pimai. Juos ir daug pui ki kit mes surandame beskaitydami knygas.

SPAUDOS APAŠTALAVIMAS

Pasaulinio garso rašytojas F. Dostojevskis kart pareišk :

— Bro liai, myl kite net žmog nusid j l , nes tokia meil priart ja prie dieviškosios. Myl kite kiekvien Dievo tvarin ir vis visat — kiekvien smil i gr del , kiekvien lapel , kiekvien stiebel . Jei visk myl site, gal site suprasti dievišk vis dalyk paslapt . —

Ypatingos meil s nusipelno — žmoni sielos. D l j Kristus mir , d l j apaštalai galvas pad jo, d l siel ir šiuo metu tiek daug kunig , vienuoli ir pasaulie i miršta kankinio mirtimi.

Ta iau teisingai rašytojas O. Holmes yra pasak s, kad m s laikais yra toki žmoni , kurie tik tiek dvasios, sielos savyje teturi, kiek b tina j k n sulaikyti nuo puvimo.

Bet, kaip Dostojevskis pataria, ir silpnuosius mes turime myl ti, kaip Išganytojas myl jo nusid j lius. Juk ir mes patys esame ir silpni, ir nusid j liai.

Ne visi mes turime pakankamai išsimokslinimo ir iškalbingumo paveikti kitus savo žodžiu, bet ir ia mums dar lieka

trys apaštalavimo keliai: malda, geras pavyzdys ir stengimasis išplatinti gerą, katalikišką spaudą.

Geroji spauda tuo svarbi, kad ji lanko ištisus metus, pamoko tai, ko mes ne stengiame išdaryti, supažindina su Dievo meilės vaisiais ir su gerais pavyzdžiais.

Tu suprasdamas net popiežius Pijus X, dar būdamas vyskupu, patsai keliavo iš namų namus kalbindamas žmones užsisakyti diecezijos laikraštį "Difesa". Kai kiti mums reikšti nusistebėjimui, dėl to jo nusižeminimo ir pasišventimo, jis atsakė, kad jeigu geros spaudos išlaikymui reikėtų paaukoti jo vyskupiškas žiedas ar kitos vertybės, jis tai padaryt nesvyruodamas.

Platindami gerą spaudą mes padarysime neišpasakytą patarnavimą sieloms. Tai vienas iš pačių gražiausių apaštalavimo darbų. Mes turime tokius gerus religinius laikraščius, kaip "Laivas", "Šv. Pranciškaus Varpelis", "Žvaigždė", "Laiškai Lietuviams". Per susirinkimus, sutikdami pažįstamus, paraginkime tuos laikraščius užsisakyti.

Perskait savuosius, nenumeskime jų, o duokime tiems, kurie neturi, kad ir jie prast skaityti. Ką gero, domaus perskait, papasakokime, kad gerais laikraščiais susidomėjimas augtų žmonėse. Atminkime, kad gera šventė, vardinė, gimtadienio dovana yra išrašyti laikraštį. Per ištisus metus ateidamas laikraštis primins geradarą, kursį paaukojo.

Chicagoje, prie dienraščio "Draugo" yra susikūrus katalikišką knygų klubą, kaip seniau kad buvo Šv. Kazimiero draugija Lietuvoje. Jis mokėjus penkis dolerius, gerą knygą per metus gauna už 7 dolerius 50 ct. sirašykime tos lietuvišką katalikišką knygų draugijos narius ir kitus prie to paskatinkime. Spaudos apaštalavimas yra vienas iš svarbiausių. Juo pastoviai religinės mintys skleidžiamos žmonėse. Palaikydami gerą knygą ir laikraščius, mes palaikome drauge ir tuos gerus rašytojus, kurie jas kuria, padedame jiems Dievo duotus talentus panaudoti sielų ugdymo tarnybai.

Augščiau minėtasis rašytojas F. Dostojevskis pabrėžia:

— Be augštesn s id jos negali egzistuoti nei žmogus, nei tauta. Žem je gi t ra tik viena augš iausia id ja: sielos nemirtingumas, nes visos kitos augštesn s id jos, kuriomis gyvena žmogus, kyla tik iš šios id jos — sielos nemirtingumo.

Myl dami nemirting sias sielas, stenkim s jas per ger spaud laim ti Dievui.

KRUVINA KOVA D L KNYG

Per keturiasdešimts met Lietuvoje nebuvo maskoli leidžiama spausdinti knyga ar laikraštis lietuviškomis raidimis. Spaudos draudimas, prasidj s po sukilimo 1864 metais, užsit s iki pat 1904 met , kada maža beginkl lietuvi tauta, b dama pavergta, vis tiek privert did j rus milžin šiame punkte kapituluoti, nusileisti.

Siekdami Lietuv visiškai surusinti, maskoliai buvo prad j brukti lietuviams knygas, rašytas lietuviškais žodžiais, bet maskoliškomis raidimis. Toki , vadinam graždank rusai buvo išleid Vilniuje 23, Varšuvoje 10, iš viso apie 40. Nors jas per savo agentus ir pataik nus veltui brukdavo žmonims, ta iau lietuviams jas daugelis, ypa kunig paraginti, met krosn .

Vieton maskolišk greit prad ta organizuoti slapta savo spauda Pr suose. ia daug iniciatyvos parod vyskupas Valan ius. Jo r pes iu Pr suose buvo išspausdintos jo paties parašytos knygos: Broliai katalikai, Iš tamsybės veda kelias teisyb s, Persp jimas, Šnekesys kataliko su nekataliku ir Katalik Bažny ios vargai. Šios pirmosios slaptos knygos buvo religin s, jos suk l žmoni tikybin ryžtingum nepasiduoti maskoli užma ioms. Toliau sek kitos. Ir šioje srityje lietuvi buvo parodytas toks karštas uolumas, kad per vis draudimo laikotarp buvo išleista net 1,856 vairiausi pavadinim knygos, kai tuo tarpu per 300 met prieš tai, nuo spaudos

atradimo iki spaudos uždraudimo Lietuvoje tebuvo išleista mažiau negu pus to: tik 750.

Maskoliai tuojau suskato gaudyti slaptą spaudą. Slapta Prūsijos buvo pasiūstas Raseinių žandar majoras Vinkleris, kurs šnipinijo Tilžėje, Klaipėdoje, Berlyne, Leipcige. Jis savo viršininkams pranešė, kad knygos Prūsijoje išspausdinamos, siunčiamos pasienio kunigams, o šie po vis kraštą paskleidžia.

Tuojuo prasidėjo maskolė veikimas. Buvo padarytos pakartotinos kratos vysk. Valančiaus bute. Pirmoji byla spaudos platintojams pasibaigė 1870 metais ir tada kun. Butkevičius buvo ištremtas Tobolsko gubernijoje, kun. Norvaiša Tomsko gub., kun. Struopus Archangelsko gub., kun. Eitutiavičius Viatkos gub., kun. Kaziliauskis Archangelsko gubernijoje. Keletas gi buvo ištremti kitas vietas pačioje Lietuvoje.

Tačiau tai neatbaidė nuo slapto kultūros darbo. Kaip uoliai buvo gabenamos knygos iš Prūsijos, galima spręsti iš to, kad vien tik sienos saugos žandarai 1891-1893 metais konfiskavo 37,718 lietuviškų knygų ir laikraštis, o nuo 1900 m. iki 1902 m. buvo konfiskuota net 56,182. O kiek jų dar pasisėkdavo pernešti nesugautiems?!

Slaptosios spaudos gabenimas vyko su dideliu atsidėjimu. Kunigai kalnodami dalijo lietuviškus elementorius. Daugelis pasišventusi pasauliečiai žiemomis slapta lietuviškai vaikus mokydavo, o vasaromis knygas platindavo. Kiekia šurpiai pergyvenimėbta. Štai keletas pavyzdžių:

— Knygnešys Ignas Milašius, žandarų vejamas nakia su knygomis pabėgo kapines. Bėgdamas knygas suvertė neseniai iškastumirliui duobę, pats išsislapstė.

— Knygų platintoj Mockaitis žandarai žiauriai mušė. nos rykštes kišė, vis sukruvino. Kraujas bėgo net per nos, bet ir per gerklę. Kalvarijos kalėjime išsėdėjo 7 mėnesius, vėliau buvo ištremtas 3 metams Zaras apskritė.

— Juozas Reičga sukraudavo knygas karstė, samdydavo verkėjas ir, lyg laidotuvėse, perveždavo žandarų nepastebėtas.

— Ignas Šervinskas žandar vejamas šoko vanden ir nuskendo.

— Už knygnešio Bielinio galv buvo paskirta 500 rubli .

— pyk žandarai, kad pas knygneš Šved negali rasti knyg , j sugav vis tiek peršov revolveriu ir jis buvo palaidotas Vadžgiry.

— Kalvarijos Juška tik už vien maldaknyg buvo ištremtas dvejiems metams.

Bron Zabuliokien liudija:

— Važiuojant iš Palangos link Gargžd , parubežy matydavau kryželi . Vien kart paklausiau, kam šie kryželiai pastatyti. " ia knygneš nušov ", — atsak .

Vien 1889-1896 metais už lietuviškas knygas buvo teisiama 273 asmenys. Iš viso už slapt knyg gabenim yra nukent j apie 1,000 knygneši . Ir tas žmoni ryžtingumo nepalauž . Per knygnešio Vasiliausko rankas spaudos draudimo metu per jo knyg už 35,000 rubli . Mauderod , pr s spaustuvininkas, iš lietuvišk knyg per metus tur jo apyvartos apie 80,000 rubli . Apyvartos nemažai, o pelno knygnešiai gausaus netur jo. Teisingai Tumas - Vaižgantas pasak :

— Turt , rodos, n vienas nesukrov , gyvyb gi ir laisv didžiuma j prarado. Bet spaudos laisv — laim jo.

Kai tiek daug auk lietuviškai knygai parod m s t vai, kovose d l savos kult ros, mes turime rasti kv pimo tapti naujais knygnešiais.

M S GYVENIMO KELRODIS

Tai buvo 1874 metais. Vienas pranc z kareivis buvo nu-teistas sušaudyti už tai, kad Senos up je buvo nuskandin s vien policijos tarnautoj ; buvo padar s ir daugiau nusikaltim .

Mir iai pasiruoš rimtai. Mirties akivaizdoje padar atgail ir prieš egzekucij kalb jo:

— Mirsiu tur damas pasitik jį Dievuje, Kur meldžiau atleidimo. Aš esu labai nusikaltęs. Ta iau, dar labiau nusikalsta tie rašytojai ir redaktoriai, kurie savo blogais raštais sugadina daugelį; jie buvo paveikti ir mane, kvėpdami tik jimo nevertinim ir maištingumo dvasi prieš valdžios žmones. —

Sunku ir apskaičiuoti, kiek blogas skaitymas padaro žmogui žalos. Daugelis mano, kad jie jau nusistatę, jį niekas nepaveiks. Ta iau, tarpais ir jį gyvenime ateina svyravimo, netikrumo valanda. Blogo spaudimo pakištąjį valandą mintis palieka pėdsakus, sukelia abejones, palenkia pasinešti gyvenimo klystkeliais.

Skaitančiam žmogui spauda yra artimas draugas, tik reikia padaryti gerą atranką — su kuo norime susidraugauti.

Mes matome, kad didieji žmonės sėmėsi kvėpimo didžiuosiuose veikaluose. Prisiminkime tik šv. Joną Auksaburną. Vienu metu jisai, pasitraukęs nuo šalumos ir apsigyvenęs Cusio kalne, taip atsidėjo skaitant Šventąjį Raštą, kad beveik atmintinai sitikėjo turintis.

Net ir vėliau — likęs Konstantinopolio vyskupu, pabaigęs ilgą savo dienos darbą, dalį nakties skirdavo meditacijai Šventąjį Knygą, nors dėl to jam ir tekdavo sutrumpinti poilsą.

Tik tokiame bendravime su didžiaisiais dabarties ir praėjusių protais, kurių pėdsakus mes užtinkame knygose, mes brandiname savo išmintį, praturtiname savo dvasią, apšviename protą.

Nuostabu, kad pasitaiko dvasios elgetai, kurie toki dalyką neįžieško. Jie yra panašūs aniems elgetams, kurie, pajutę, kad nešamos šv. Martino relikvijos, nuostabi būdu išgydydavusios pakeliui pasitaikiusi daugelį paliegių, tarp savęs kalbėjo:

— Būkime išsiaiškinti. Jeigu ir mus tos relikvijos išgydys, kas gi bus su mumis? Iš ko gyvensime? Juk niekas nebeduos jau mums išmaldos? —

Tai žodžiai kieno ir dvasios invalidų.

Lietuviškas veržlumas mums neleis pasitenkinti tuo, k mes savo dvasioje jau esame atsiek . Mes nor sime daugiau šviesos, daugiau žini , daugiau išsilavinimo, o skaitymas ger knyg ir laikraš i tai ir yra suaugusi j mokykla, tai geriausias laisvalaikio sunaudojimas.

Atsiranda nevienas, kurs laisvesniu laiku patraukia smukl . Nesvarbu, kad ji vadinama gražesniu vardu: sali - nas, taverna, klubas. Jei ten žmon s apsisvaigindami jieško "linksmyb s", tai ten t ra smukl , kurios mes turime vengti. Daug mažiau mums kaštuos ir nepalyginamai daugiau nau - dos tur sime tuos centus paskirdami geram laikraš iui, ge - rai knygai. Spauda — m s gyvenimo kelrodis. Ji praturtins m s dvasi ir apginkluos kasdien se grumtyn se su gyve - nimo sunkumais, nurodys mums naujus kelius ir duos nauj kv pim .

NUOTYKIAI IR KNYGOS

Kart vienas europietis buvo sulaikytas Abisinijoje. Ka - ralius leido jam eiti, neuždar kal jim , ta iau ant kiekvie - nos kojos buvo pritvirtintas sunkus geležies gabalas, kad jis negal t pab gti.

Tokioje pad tyje j atrado kitas besilankantis europietis. Labai jis nor jo jam pagelb ti, ta iau kitiems matant negal - jo tai daryti. Atneš jis tik dovan . Kalinys nemažai nusimi - n , kai pamat , kad tos dovanos tai knyga. Jis lauk ko kito. Nepatenkintas jis ta knyga visai nesidom jo.

Praslinko treji metai ir kalinys iš nuobodumo m sklai - dyti, gilintis t knyg , ir koks gi buvo jo susijaudinimas, kai jis pamat pasl pt pj klel geležims pjauti. Tai buvo pats reikalingiausias daiktas. Jis nuslinko miškus, nupjov gele - žis ir gal jo išėiti laisv . Jis niekaip negal jo sau dovanoti, kad tiek laiko nešiojo tas geležis, nesistengdamas pagrindi - nai apži r ti kas yra knygoje...

Ne kart ir mums gyvenimas uždeda nelengvas geležis ant kojų, kurios kliudo judėti, kurios sulauko mūsų dvasinius polius. Vieni palikti mes bename beįgiais, o kiti mūsų nevisada supranta ir nevisada gali mums padėti. Tokiu atveju mes neužsimirškime, kad daug ką galime rasti geroje knygoje. Galia ir glaudėtas "pjūklelis", kuris gali nupjauti tuos svorius, ant mūsų užguliusius.

Knygas reikia siskaityti ir taurini veikalpatarimus išklaudyti. Kartvienas vėjavaikis nuspaugė iš taurinam ir blaškėsi po sveias šalis. Kažkaip jis išgirdo apie savo taurin mirt ir ta žinia jparvedė namo. Maloniai primė motina.

At jodiena, kada tur joti perskaitytas taurin testamentas. Vis dideliame nustebime — testamente buvo surašyti visi taurin vėjavaikio nusikaltimai. Karštas jaunuolis nebe stengė iki galo išklaudyti. Pakilo ir iš joti iš nam toli. Motina mėjėškoti, ir kai pasisekė j rasti, jam buvo pranešta, kad jis tur joti to testamento išklaudyti iki galo, nes tikrumoje taurin jam paliko \$15,000.

Ir jis bėta daug rėpes i sau ir kitiems sutaupt s, jeigu bėta išklausk iki galo ir išgird s paskutin taurin žod . Panašiai ir gera knyga. Ar tai bus Šv. Raštas, ar Kristaus sekimas, ar kurio šventojo gyvenimas, ar kuris kitas geras veikalas. Gali jie mums iš pradži nedaryti norimo spėdžio, bet reikia bėti kantriam iki paskutinio j žodžio, perskaityti vis su dmesiu ir prisitaikyti visk , kas galima.

Gird jote gal apie taurin ugniakalnio užpilt miest — Pompej . Kai prad ta miesto atkasimas, pamažu prieita prie vienos vietos, kur buvo šaltinis. Lavos užlietas jis jau buvo ding s, bet lyg tik akmenys ir kieta žem buvo nuimta, šaltinio anga atidaryta, po šimtme i mirtinos tylos iš šaltinio vandens sprovel v l m b gti.

M s sielos gelm se yra diegta daug g r io šaltin li , bet kas atkas tas šiukšles ir grumstus, kuriais tas viskas yra užgulta, užspausta? Geras skaitymas, pamokslo klausymas, apm styme ir maldoje jungimasis su Dievu nustums šalin

tuos m s siel užgulan ius dumblus ir pad s Dievo malon s šaltin liui sruventi m s širdyse.

Yra knyga, kurios žmog paj gia sustiprinti j sunkiausioj valandoj. Tai veikalai, iš kuri Dievas kalba, iš kuri dvelkia kilni teisyb s ir meil s dvasia, kurios stiprina ir palaiko mus. Tai kažkas stipraus ir pagrindinio žmogaus gyvenime. Ne taip, kaip su tomis lengvap diškėmis.

Pasakojama, kad vienas senas, senas negras buvo pasi stas ligonis. ia gailėstingoji sesuo jam burn d jo termometr , apie kur jis netur jo supratimo. Kai daktaras lank ligonis, sustojo ir prie jo lovos.

— Na, t vuk, tar jis, ar jau gavai k valgyti?

— ia tokia ponia man dav pa iulpti gabal stiklo, bo-se, bet aš vis dar tebesu labai alkanas, — atsiliep ligonis.

Taip ir su tomis lengvap diškėmis knygomis — jos kaip stiklelis tam negrui pa iulpti — nepasotina žmogaus dvasios. Tik veikalai, kurie persunkti krikš ionyb s gaivinan ia dvasia, mums atneša daug vidaus stipryb s.

GENEROLAS, NUSIVYLUSI MERGYT IR LAIKRAŠ IAI

Kin valstybininkas ir mokslininkas dr. Sih, dabar profesorij s Seton Hali universitete New Jersey valstyb je, atsivert katalikyb ir paraš knyga apie savo pergyvenimus, pavadint : *"Nuo Konfucijaus prie Kristaus"*, ia jis pasakoja apie vien iš garsiausi kin generol *Tsiang Pai-li*, žymiausios kin karin s akademijos prezident . Kai tasai generolas dar buvo jaunas berniukas, labai sunkiai susirgo jo motina. Jokie vaistai negelb jo ir visi šeimos nariai buvo dideliame nusiminime. Iš pasakojim apie kin deiv Kuan Yin berniukas buvo gird j s, kad desperatiškoje pad tyje ligon gali išgelb ti didel mylin io asmens auka. Taigi jis paslap ia nu -

jo virtuv , aštrių peiliu nupjov gabal raumen iš savo kairės rankos ir, sumaišęs su vaistažolėmis, išvir .

Kažkaip jo motina, g rasi ši "vaist ", išgijo. Kai namiškiai pamatė aprištą jo ranką , išryškėjo jo visa ta paslaptis.

Žinoma, berniukas klaidingai ruošė tuos "vaistus", tačiau vieno dalyko negalima užginėti, tai kad jis turėjo didelį meilę savo sergančiai motinai ir nebijojo dėl jos daug aukotis.

Rašytojas *Raoul Plusy* yra pasakęs:

— Sielos yra laimimos tikinimais, pavyzdžiais, bet daugiausiai — pasišventimu. —

Jei mes broliai tikėjime savo kraują , savo gyvastis pašvenčia dėl Kristaus, tuo labiau mes savo maldas, savo darbą ir pastangas turime tam pašventinti.

Vienas iš būdų pasišventinti Bažnyčios gerovei, yra reikalingai platinti gerą spaudą .

Mes turime giliai širdimi galvoti tokius vykius, kaip šis: prieš kurį laiką Paryžiuje buvo rasta nusižudžiusi 18 metų mergaitė Judita Garnier. Ant stalo buvo padėtas raštelis: "Nusižudžiau, nes norėjau gyventi. Neneškite man sėklos bažnyčiai".

Tai vėl negalima suprasti, kodėl tai jaunai mergaitei būtų nusibodęs gyvenimas pačioje jaunystėje. Tik kai jie pasklaido jos knygas, kokias skaitydavo, suprato, kad blogoji spauda jos širdį užnuodijo.

Iš kitos pusės, mes turime daug didvyriškų pavyzdžių, kurių žmonės, žinodami spaudos reikšmę , pasišvenčia jos platinimui.

Strasburgo vyskupas *Ruch* buvo nusistatęs:

— Kai aš dėl senatvės nebegalėsiu daug dirbti, savo palikusias jėgas aš panaudosiu kelionei po Europą, kad galėčiau visur skelbti tiesą : spauda yra reikalingesnė už mokyklą, nes ji formuoja viešąją opinią ir yra suaugusių mokykla.

APAŠTALAI TARP RAUDONŲ DARBININKŲ

Vienas Europos laikraščių bendradarbis 1956 m. vasaros pradžioje parašė vokiečių laikraštyje "Muenchener Kirchenzeitung" išsamų straipsnį apie tai, kaip dabar darbuojasi kunigai sukomunistėjusiuose, raudonuose Paryžiaus priemiestiuose.

Tas laikraštlininkas, aplankęs vieną kunigą, savo gyvenimui skyrus darbininkams laimėti Kristui, atrado jį apsilikusį paprastais darbininko drabužiais: karišku megztiniu, žaliomis kelnėmis ir apsiavęs sunkiais batais. Taip atrodo ir tiktai kiti darbininkai, kurie dirba didžiuose fabrikuose rajonuose.

Tas kun. Jean de Miribel — gavo savo darbą namuose: jis spausdina sveikinimus kortelėmis, daug tikėtai kasdien. Jo darbo kambarys — nedidelis; šalia spausdinimo mašinos dar yra pora sėdimųjų kėdžių ir pusiau surdijusių geležinkelio lova. Kambaryje nėra lango ir šviesa ateina pro praviras kiemo duris.

Tame pat kambaryje gyvena dar vienas eilinis darbininkas, iš Alžirijos, kuris naktimis mėgėjas žaisti kortas. Šis darbininkas turi sunkumų rasti butą, ir jį priglaudė kunigas, nepaisydamas, kad ateivis musulmonas. Kunigas šias darbininkų misijas prieš trejus metus atsiuntė Paryžiaus kardinolas Feltin, ir nuo to laiko jis gyvena tarp darbininkų, kaip vienas iš jų. Savo pragyvenimui jis užsidirba rankų darbu ir tik sekmadieniais ir kokiose ypatingose aplinkybėse aplanko savo brolius kunigus parapijose. Šiuose rajonuose vargiai ar susidarys vienas procentas lankantių bažnyčias darbininkų.

bažnyčias lankanti be keletos moterų ir vaikų ateina tik keturi vyrai. Toks atšalimas.

ia, kaip kard. Suhard rašo, gyventojai jau nebekatalikai. Reikia šventiškai apaštališkai, kad juos būtų galima vėl Kristui laimėti. Tokio pasišventimo reikia ir kun. Miribel. Po darbo

jis nekart svarsto pasaul ži rinius klausimus su komunis-
tais. Iš viso Paryžiuje yra 13 toki darbininkijos kunig . Jiems
vadovauja kun. Frossart. Svarbiausias j centras yra Senos
up s Kilpa, kur mažame plote yra susigr dusi 500,000 prole-
tar . Vien Renault fabriko darbinink ten yra apie 40,000.

Be kit — šioje srityje darbuojasi kun. Mudry. Jis laukia
iš darbo gr žtan i darbinink , kurie m gsta eiti jo kamba-
r l , nors jisai gyvena kaip elgeta, ir ia aptarti pasaul ži -
rinius ir kitokius klausimus. Visokios abejon s sprendžiamos
ilgai naktimis iki v lumos. Tiesa, dauguma Pranc zijos dar-
binink yra krikštyti. B dami mokyklinio amžiaus, jie lank
bažny ias, bet v liau — juos patrauk raudonieji.

Negeriau yra ir eil je kaim . Pvz. Champagne provinci-
joje, Othe apylink se apie 60% kaimie i teb ra nepakrykš-
tyti. Dar 1789 ir v lesni met revoliucijos laikotarpyje tos
apylink s bažnyt l sunaikinta, o raudonieji pareig nai net
keli nuties ta vieta, kur pirma buvo didysis altorius. ia
darbuojasi vienas iš t pasišvent li kunig — Talopp, kuris
yra susir pin s, kaip pakrikštyti dar nekrikštyt savo 1,300
parapie i . Jam ia padeda dar du kunigai. Jie steng si b ti
labai arti t kaimo žmoni . Jie savo rankom padeda statyt
nauj bažnyt l , jie padeda kininkams laukuose darbyme-
t s metu ir pagelbsti miškuose prisikirsti kuro.

Tas suartina žmones su kunigais, atsiranda daugiau uo-
lesni j katalik ir jau susidaro 5% praktikuojan i .

Sunkiau kitose apylink se. Pvz. vienas subediev j s tur-
tuolis moka premijas t vams, kurie nekrikštija vaiko ir jis pa-
šelpia tas mergaites, kurios tuokiasi civiliška. Bet ir ia daro
pažang tie darbininkijos kunigai.

Tas kunig -darbinink s j dis atsirado prieš 15 met .
Veikia speciali seminarija, paruošianti kunigus darbininkus.
Iš viso visoje Pranc zijoje toki darbininkišk kunig yra 300
ir jie darbuojasi net 40-je diecezij . Visi tie kunigai paskirsty-
ti labai mažas, tik iš keli kunig susidedan ias darbo ben-
druomenes. Iš viso kunig Pranc zijoje yra apie 30,000, bet

tik vienas procentas iš j yra pašaukti tose darbininkijos misijose.

Dirbama kiek galima plačiau. Pvz. atsimenama, kad Pranc zijoje iš viso yra apie pus milijono žmoni , dirban i viešbu iuose; j pareigos juos toлина nuo bažny ios. Pasiiekiam graži laim jim apaštalaujant tarp darbinink . Pvz. ne taip seniai diakono šventimus gavo buv s socialistas, vienas iš vadovaujan i kairi j pareig n ; karo metu vokie iai j buvo išvež priverstiniems darbams Vokietij . Jis dabar ruošiasi b ti kunigu, nors jau turi daugiau, kaip 30 met . Ruošiasi kunigus taipgi vienas ispan kilm s kaln darbininkas. Darbinink kunigams paruošti skirtoje Potigny seminarijoje yra ir vienas j rininkas, išplaukioj s visas j ras. Jam reik s dar keliolika met mokytis. Ošian ios medži šakos jam primena j r , bet jis nesigundo ir ruošiasi apaštalauti tarp j rinink , kai taps kunigu.

Darbinink kunig misijos generalinis sekretorius yra Jean Debruyne, kuris pirma savo karjerai buvo pasirink s laivyno karininko keli , bet dabar jis tapo Kristaus kariu. Šie darbininkijos kunigai yra ryžtingi, atsiliepdami Paryžiaus kardinolo, dabar jau mirusio, Suhard žodžius:

— Pranc zija v l sukrikš ion s, kai ji tur s kunig švent j . Pavojus yra didelis ir reikia ia beribio pasišventimo.

VYRAS, KURIS SIMYL JO VARGŠUS

Iš Paryžiaus Jungtines Amerikos Valstybes 1955 m. buvo atvažiav s pranc z kunigas t vas Petras, kuris šiuo metu yra pasidar s vienas iš pa i garsiausi žmoni Pranc zijoje, o gal ir visame pasaulyje. Jo garsas pasklido d l jo nepaprast darb . Vien žiem , kada Paryžiuje spirgino šiuropus šaltis, per radij pasigirdo t vo Petro (pranc zai j vadina Abb Pierre) balsas:

— Brangieji, gelb kite! Paskutin nakt Paryžiaus gatvėse mirtin sušalo 17 žmonės. Šiandien ryto viena moteris pagimdė dukterį, gulėdama ant maišo, kuris buvo patiestas žemėje ant grindų. Paryžiai, argi jūs dar galite ramiai miegoti! Gelb kite. Aptaštinkite savo spintas!

Praslinkus pusei valandos po šios jo radijo kalbos, 10 vakaro, nurodytoje vietoje jau buvo pilna privažiavusių automobilių. Tarp jų buvo vienas ministeris, viena filmo žvaigždė, vienas turtuolis. Vien tik tą nakt buvo sušėlpta 2,000 vargšų benamių, kurie gavo pavalyti, drabužiai, pastogė, o anksčiau jie nakvojo po tiltais... Tik po vienos tos kalbos tapo Petras susilaukęs 15,000 anklodžių, 1,000 drabužių eilučių, 6,000 apsiaustų, 5,000 porbatų, 6,000 vilnonių šalikų, 1,000 krosnelių (pečių), daug krepšių su vaistais, vynu ir dar pusmilijono frankų.

Kariuomenė tam reikalui pavedė savo sunkvežimius, ligoninė su ruoštais nakvynais, požeminio traukinio linija nenaudojamas stotis atidarė varguomenei prisiglausti, ugniaagesiai suorganizavo šiltos sriubos virtuves, o policija prižadėjo neklausinti dokumentų, kurie bus prisiglaudę minėtose vietose. Elegantiškas Rochester viešbutis pasiūlydavo savo patalpose kun. Petrui steigti savo biurą. Normandie teatras miesto centre pertraukė savo programą, duodamas nuostabią vėlavimą Petruui pasakyti prakalbą. Tačiau didžiausias pasisekimas buvo tas, kad parlamentas, kuris anksčiau atmetė paskolas benamiams, priėmė statymą, kuriuo nutariama rengti 12,000 naujų butų.

Tavo Petras savo pagalbą vargšams pradėjo kai su bėgėliu pasišventė lėmimą rinkti išmestus senus drabužius, o dabar jis stengia suorganizuoti ištisus naujus kvartalus. Viena Paryžiaus prekės sandėlyje jis rengė pavyzdinį savo statomą namuką darbininkams, ir lankytojais, paremdami juos planais, stebinti patarė vėlavimą Petruui, apkabino juos sienas savo aukomis — popieriniais pinigais. Tiesiog globojami benamių namai, kurie kokie valkatos, o skurdūs darbininkai, kurie ne stengia uždirbti tiek, kad galėtų turėti padorų butą. Darbininkai šei-

moms tenka pus savo uždarbio atiduoti už nuom , ir tai dar kartais jie b na suvaržyti — negauna teis s virti valgyti ar skalbti savo bute. Štai d l ko t vo Petro pagalba taip svarbi.

T vo Petro pilnas vardas buvo Henrikas Antanas Groues. Jis gim 1912 m. Lijone, šilko fabrikanto šeimoje. Jis ruoš si b ti j rininku, ta iau sveikata jam neleido. Besigydydamas jis vienu metu perskait šv. Pranciškaus gyvenim . Viena proga su skautais nuvažiav s Rom , jis, atitr k s nuo ekskursijos, pasiek Asyži . Išvaikš iojo vietas, kur šv. Pranciškus gyveno ir nutar tapti vienuoliu, "kad k nors gyvenime padaryt ."

Sugr ž s namus, jis išpraš iš t vo savo dal , išdalino j per kelet valand vargšams ir stojo kapucin vienuolyn . Ta iau v liau sitikino, kad jo pašaukimas — b ti pa-saulie iu kunigu.

Naci okupacijos laikais jis pagelb jo daugeliui žyd gy-vast išsaugoti. Paties generolo de Gaule sužeist brol jis pats perneš per sien Šveicarij . Persekiojamiems pada-rydavo dokumentus. Ir pats, slapstydamasis pakeit savo var-d "t vas Petras". Einant per sien j buvo sugav italai, ir naciai, bet abu kartu jis pab go ir v liau atsid r Alžire, kur gen. de Gaulle j paskyr marin vyr. kapeliono pad j ju.

Po karo jis apsigyveno Paryžiuje. Išsinuomojo apgriuvus nam , kuris buvo tiek kiauras, kad jeigu lydavo, tai vanduo b go per visus augštus iki r sio. Tame name jis k r jauni-mo centr , su studentais j atremontavo ir jame visi kartu gy-veno.

Kart kun. Petras buvo pakviestas pas ligon . Šis buvo skustuvu persipjov s gysl . Tai buvo iš kal jimo paleistas žmogžudys. Pamat s jo sunki pad t , kun. Petras j parsive-d tuos savo namus. Paskiau jis iš gatv s parsived jaun por su k dikiu. Paskiau jau visokie gyvenimo sutremptieji, net ir komunist redaktoriai, pas j rado prieglaudos. Tiek daug atsirado t varguoli , kad nebetilpo namuose ir jis pa-stat palapin kieme. Vis tiek neužteko vietos. Tada jis m jieškoti nenaudojam sklyp ir juose naujas pastoges statyti.

Jis rinko pamestus sul žusius automobilius, sunkvežimius, visokiais b dais steng si prasimanyti l š . Kai valdžia iš jo pareikalavo leidimo tiems darbams, jis išk l naujagimi metrikus, sakydamas, kad štai t benami leidimas gyventi: jiems reikia pastog par pinti. J b t areštav , bet kunigas — nepatogu, o ypa , kad jis buvo parlamento atstovas.

1951 m. jis sulauk kriz s: nebebuvo l š kaip priglaustuosius išlaikyti. Tada jie ir prad jo rinkti sen drabuži driskanas. Dabar j tas darbas yra taip išpl stas, kad jie turi 20 sunkvežimi . Surenka driskanas, kaulus, senas odas, sen popieri , sen gelež , butelius ir visk , kas tik galima, ir taip per m nes gauna kelet t kstan i doleri . Pirm sunkvežim t vas Petras nusipirko, kai dalyvaudamas radijo m sli sprendime laim jo kelet t kstan i .

Vien berinkdami tuos senus drabužius ir kitas liekanas, jie gal jo pastatyti butus d l 140 šeim ir 700 bedarbi apr pinti darbu. Kitus 400 but suplanavo, kai susilauk auk po to atsišaukimo per radij . Tada at jo vyriausyb s ilgalai k paskola. Dabar tas neturt liams but statymas paplito po kitus Pranc zijos miestus. Garsas apie jo didelius artimo meil s darbus apskriejo vis pasaul .

LIETUV , AMERIKIET S IR RAUPSUOTIEJI

Kart teko išsikalb ti su vieno augšto Lietuvos valstybininko žmona. Ji nebuvo tikinti. Prisiminusi tremties dienas, ji pasakoja:

— Gyvai prieš mano akis stovi vaizdas, matytas Bavarijoje. Buvo Dievo K no švent s išvakar s. Ma iau, kaip vokiečiai moterys pyn vainikus altori , bažny ios papuošimui. Jos buvo tuo darbu taip labai persi musios, dirbo taip smagiai, atrod taip laimingos, kad aš pamaniau — kaip gera žmon ms, kai jie turi tik jim , kai nelaim je gali melstis, kai

kent jime gali žinoti, kad tavo vargas, kantriai pakeltas, nėra beprasmiškas, — kai atsiskyrimo žinai, kad ateis Amžinojo Susivienijimo valanda, kada visuomet pasiliksime kartu su Dievu. Ta vidaus paguoda, tos dvasinės malonės — yra neišsemiamas turtas. —

Tai žinodami, didieji pasišventėliai netik patys džiaugiasi tik jimo laime, bet daro pastangas nešti tik jimo šviesą žmones, kurie jos nepažįsta.

Neišdildomai mano atmintyje pasiliko šis vaizdas: kartą lankiau Karibų jūros salas. Liktuviu buvau pasiekęs Jamaiką. Čia atradau vieną lietuvį žuvitį, dirbant misijose. Su juo ir dar kitu misionieriumi pasileidome automobiliu po tą misiją. Pasiėkėme ir raupsuotųjų kolonijų. Čia einant iš mūsų pasveikino raupsuotoji moteris, pakeldama rankas, kaip kojos — jos pirštai jau buvo nupuvę, ausys nukritusios.

Mačiau žmogų, kurio veidas buvo juodas, papurškęs, skauduliais, šašais padengtas, net ausys ištysusios, ištinusios. Valgyti, nuryti jis beveik negalėjo — taip baisiai raupsai jį buvo sudėję.

Kai prisiminiau, kad nuo tos ligos tikrai vaistų nėra, kad ją susirgusius atskiria nuo artimųjų, uždaro specialias raupsuotųjų kolonijas, rodosi baisu ir duris rankenų paliesti, baisu, kai koks uodas ant rankos nutupia, kad tik liga neprikibtų.

Raupsuotųjų virtuvėje atradome suprakaitavusius, bet linksmą vienuolį. Padedama kitų, ji ruošė valgyti raupsuotiesiems. Klausinėjama papasakojo, kad atvykusi iš New Yorke.

— Ar žinojate, tave, kad dirbate čia pas raupsuotuosius? — paklausiau.

— Žino, — atsakė ji, — ir jie džiaugiasi mano auka. Ir kita mano sesutė neužilgo atvažiuos vienuolyną, tarnauti raupsuotiesiems.

Toje kolonijoje buvo gal dešimt amerikiečių seserų besilaugiant raupsuotuosius.

Jos ir dabar ten tebedirba. O gal jos pasilikti Amerikos miestuose, gauti po 50 ar daugiau dolerių savaitį, gražiai rdyti, skaniai valgyti, vasarą važinėti po kurortus. Ir

viso to jos atsižadėjo, kad savo jaunystės metus paskirtų globaliai tautai, kurie atstumti iš žmonių tarpo, globaliai bjauriausi ligoniniai — raupsuotieji.

Tai didžiausioji auka, kokią tik galima sivaizduoti.

Ir lietuviai ji sugeba padaryti. Štai, mes turime visą eilę savo misionierių Indijoje, Piet Amerikoje.

Yra lietuvių misionierių net tolimoje Ugnies Žemėje. Kiek daug pasiaukojimo dėl Kristaus! Neužmirškime jų ir kitų. Savo aukomis — remkime misijas. Savo maldomis — stiprinkime misionierius. Pagaliau — patys būkime misionieriais savo šeimoje, savo darbovietėje. Kam galime — pirškime gerą knygą, gerą laikraštį, svyruojantiems duokime gerą patarimą. Geriausia gi apaštalavimo priemonė — mūsų pačių geras pavyzdys.

5. Kentejim mokykla

JEI UŽGULA KENT JIMAI.

— Jungtūvi žied , kuriuo Kristus susižieduoja su siela, Dangus padaro iš reteži kent jim , kantriai pakelt , — taip poetiškai skelbia prelatas *Ullathorne*.

— Tas, kuris nemoka savo sieloje kent ti, neturi tikro patyrimo apie Dievo buvim ir Jo artum , — rašo kitas dvasinio gyvenimo mokytojas.

Žmogus gauna nenugalim stipryb , jeigu tuos visus sunkumus, kuri negalima pašalinti, d l kuri jisai n ra kal-tas, priima kaip si stus iš Dievo ir moka nuk sti d l Dievo.

Kart gars j j zuit ordeno k r j *Ignac Loyol* paklaus :

— K darytumei, jeigu Jums pranešt , jog popiežius uždar J s orden ?

— Pašv s iau pusvaland laiko susigyvenimui su Dievo valia.

Kada Chambery senatas praneš , kad konfiskuota yra visa vysk. sv. *Pranciškaus Salezie io* nuosavyb , jisai lipo sakykl , praneš apie tai ir prid jo:

— Tai ženklas, kad Dievas nori, jog aš visiškai atsiduo-iaiu dvasiniams reikalams. —

Vien dien , gav nios metu šv. Pranciškui Salezie iui bu-vo pranešta, kad mir jo t vas. T žini jis gavo prieš pat pamoksl , kur tur jo sakyti apie Lozorius prik lim iš numiru-si . Šv. Pranciškus lipo sakykl , pasak pamoksl ir tik pabaigoje prid jo:

— Lipdamas sakykl sužinojau, kad mano t velis nebe-gyvas... Prašau J s , pasimelskite už jo siel , o man leiskite

iškelti dviems - trimis, dienoms, kad nuvyktų atliktu jam savo paskutinį pareigą. —

Ir tik dabar šventasis pravirko...

Generolas *Castelneau*, garsusis prancūzų katalikų akcijos šulys, vienu metu su savo štabu planavo ataką. Staiga atėjo pranešimas, kad jo tretysis sūnus mirė. Užviešpatavo valandėlė tylos, po kurios generolas pratarė:

— Dirbkime...

Ir toliau tęsė svarbų planavimo darbą.

Marija Antoinette Geuser, patyrusi apie savo brolio, aviatoriaus, mirtį, parašė laiškus karmelitė vienuolyn; laiškas prasidėjo ašaromis, o baigėsi — Aleliuja.

Mokėdami kentėti ir suprastami, kaip vis dėlto kentėjimas yra žmogaus prigimčiai sunkus, patys pasistenkime kitiems kuo mažiausiai kentėjimą padaryti, bet tiems daugiau jiems paguodos šaltiniu.

Garsusis dvasinio gyvenimo mokytojas tėvas *Faberis* rašė:

— Gerumas daug daugiau atverti nusidėjėliui, kaip mokslas, kaip iškalba, kaip pamokymai; ir visi tie trys pastarieji dalykai neatverti nieko, jeigu vienu ar kitu būdu juos ne simaiš gerumas. —

Gerumas daro visiems didelį spaudimą. Vienas asmuo, atsilankęs *Ars*, kur klebonavo šventasis kunigas *Jonas Vianney*, pratarė:

— Tikrai, Dievas yra be galo geras, jeigu jisai padarė, kad Arso klebonas yra taip geras ir šventas.

DYGLIAI KASDIENYBĖS KELYJE

Jeigu mes paklausysime žmonių pasikalbėjimų, tai pastebėsime, kaip daug jie turi savo kentėjimų, savo vargų išsakyti.

Dažnai žmogus jau įsiai nesuprastas pa i savo artimiausi žmoni , dažnai jis pergyvena sunkius žeidimus iš t pu s s, kuriuos jisai daug kart nelaim je pamat , kuriems pagelb jo.

Daugeliui atrodo, kad j namus ypatingai nelaim s lanko ir jo paties asmeniui likimas b na taip atšiaurus.

Ta iau kent jimai yra numatyti Apvaizdos plane. Jie neduoda mums ia žem je jaustis pilnai patenkintais ir paskatina ilg tis ir siekti Dangaus.

Iš kitos pus s, daug kas pareina, kaip mes vykius vertiname, kaip esame prat dalykus išsiaiškinti.

Kart viename Bostono viešbutyje apsigyveno moteris. Šalimais esan iame kambaryje per vis dien skamb jo pianas ir jai taip labai tas kyr jo, d nervus iki gyvo kau lo. Pasišauk ji viešbu io šeiminink ir susinervinusi jam kalb jo:

— Aš visa drebu, vos susilaikau nešaukusi, man darosi bloga... Kažkas per vis dien tranko piano klavišais gretimame kambaryje. Jeigu nesustabdysite, mano nervai neišlaidys, ir j s atsakysite už gydym .

— Ponia, aš labai nor iau jums pad ti, kad tik gal iau. Matote, tasai gyventojas ruošiasi savo koncertui. Tai Padervskis.

— Iš tikr j ? — susidom jo ponia tuo genialiu pianistu.
— Tai jau kas kita.

Ir t pa i minut jai visi skausmai ir negerov s pranyko. Ji nusiskubino prie telefono, pakviet savo kitas drauges pasiklausti tos garsenyb s ir ta ponia... nuostabiai išgijo nuo to nerv priepuolio.

Niekas tame viešbutyje nepasikeit . Piano triukšmas pasiliko tas pats. Tik dabar kitaip viešnia j ži r jo, ir tas jai buvo nebe kan ia, o džiaugsmas ir laim .

Didieji žmon s moka ir sunkiausias aplinkybes ger palenkti.

Prisiminkime, pavyzdžiui, did j "Prarastojų rojus" autori Milton . Jisai buvo aklas. Prašydavo savo dukter paskai-

tyti jam knyga, bet jos ting jo. Net ir rašytojo turimas knygas išmain jos pamgtus kaspinus, t vui meluodamos, kad knygas kažkas pavog s. Ir — net ir tokios aplinkyb s Miltonui nesukliud parašyti (padiktuoti), amžiais neužmirštam k rin — "Prarast j roj".

Kart medžiokl je per klaid vienas t vas šov savo tikram s nui veid ir tasai liko visiškai aklas. Berniukui buvo nepaprastai sunku, bet jisai nenor jo savo t vo skaudinti, niekada jam nepriekaištavo, priešingai, visuomet steng si b ti linksmas ir laimingas savo t vo akyvaizdoje. Jo vardas liko atžym tas amži knygose. Jisai — Henry Fawcett.

Arba v l, prisiminkime did j rašytoj Walter Scott . Jo garsas išaugo iš vienos nelaim s: jis susid jo su keliais verslo bendrininkais, negabiais ir nesumaniais; jie bankrotavo. Gal jo bankrotu prisideng s ir jisai pab gti nuo t , kuriems buvo skolingas. Ta iau Walter Scott pasiryžo išmok ti skol savo ir savo bendrinink . Šalia šerifo pareig , jis dar m si raštininkauti teisme. Nepaisant to gausaus darbo, jis per keturias savaites paraš knyga "Waverly". Po šios — per trejus metus paraš devynias knygas.

Ir taip, nor damas išmok ti savo ir draug skolas, susidariusias iš bankrotavimo, Scottas suk r 48 knygas.

Išmintingi ir gab s žmon s moka ir kent jimu pasinaudoti, surasti sau kv pimo.

Menkut žmog kent jimas triuškina, kaip angl , o iš tvirtab džio, kaip iš titnago, skelia skaidrias dorybi ir k rybos kibirkštis.

LIGONIAMS IR KEN IANTIESIEMS

Pranc zai turi jautri šird ligoni ir ken ian i j atžvilgiu. Netaip seniai jie išleido net speciali knyga — "Pasikalb jimai su kent jimu" — kur gars s rašytojai taria paguo-

dos žod . Pranc zijos spaudoje pla iai yra žinomas rašytojas *A. D. Sertillanges*. Jisai ligoniams rašo:

— Liga yra žmogaus išaugštėjimas. S nariai, tiesa, menk ja, bet dvasia ligoje auga... Liga, žinoma, apnuodija žmog , ir vaistai — nuodai, taigi daug yra nuod , ta iau tame visame yra skiepijimas, yra priešveika prieš gyvenimo nuodus. —

Ir rašytojas kartoja tuos reikšmingus mintytojo Pascalio žodžius:

— Gydytojai neišgydys, nes pagaliau vistiek mirsi; tik Dievas tegali padaryti kaip siel , taip ir k n , nemariais. —

Primindamas kitos garsenyb s — *Paul Claudel* — žodžius, rašytojas Sertillanges ligonis skatina:

— B kite giliomis, augan iomis sielomis, kad ir supantame k ne.

Vienas iš žymesni j Pranc zijos ši dien rašytoj yra *Francois Mauriac*. Tai nuostabiai gilios dvasios katalikas. Jisai prisimena Dievo Apvaizdos mums teikiam pagalb ir skelbia apie Žmogaus S n , gydant k nus ir sielas:

— Jam m s nereikia, kad išgydyt m s k n , bet Jam reikia m s bendradarbiavimo, kad m s širdis nesugest . —

Taigi, ir ligonio vienas iš svarbiausi uždaviniai yra ži r ti, kad širdis b t išsaugota nuo nuod m s lig .

Kita pranc z garsenyb , rašytojas *Andre Maurois*, pri-
mena reikal "žmogui išlaikyti širdies pusiausvyr ." Jis iške-
lia gili mint :

— Jei mes k perdaug mylime, mes duodame kaitus m s laimei; jei mes nepakankamai mylime, mes patys darom s gyvi numir liai. —

Taigi svarbu, kad net ir artim j meil b t pašventinama ir kontroliuojama Dievo meil s, tas mums daug pad s li-
goje ir kent jime.

Kas gi dr st nor ti pereiti ašar pakaln , neišliej s n vienos ašar l s! Kaip gi mes galime nor ti pereiti žem nesusižeid kent jim spyglius?! Šventieji mums duoda pa-
vyzd , kad augštesn s tobulyb s pasiekus, net kent jimai pri-

imami iš Dievo rank , ir jie darosi net savotiško džiaugsmo šaltiniu.

Šv. Teres I Vaikelio J zaus maldavo kart Viešpat :

— Duoki man k no ar širdies kankinyst , ar dar geriau — duoki man abidvi.

Viduramži Europos mistikas *Henrikas Suso* teisingai ir gražiai yra išsireišk s:

— Kent ti, juk tai tik trumpas kent jimas; ta iau išlikti kantriam kent jime bus ilgas džiaugsmas. —

Tod l jau min tasai rašytojas Sertillanges primena:

— M s kent jim priežastys n ra amžinos; jos praeina, o mes pasiliksime... Patsai gyvenimas (palyginus su amžinybe) yra mažas dalykas ir ne tiek daug svarbos, ar mes j pe-reisime juokdamiesi, ar verkdami... —

LIGA IR LAIM

Uol s ir veikl s Pranc zijos katalikai savo ken iantie-siems žmon ms yra be kit išleid knyg "Dialogues avec la souffrance" (Pasikalb jimai su kan ia). ia viena pranc z rašo:

— Ateina diena, kada ligon silpnumas paguldo pata-l . Lubos uždengia jam m lyn j dang , piln žvaigždži , sienos sukliudo net ir v j , kad jam nep st nuo meili šali , o grindys neleidžia palyt ti motiniškosios žem s. Visas na-mas lyg išskleidžia uždang prieš akis, aplink šird . Ligonis dažnai link s daugiau ži r ti laikrod , kaip jieškoti savo va-landos Danguje. Ligoniu reikia daug k užmiršti. Jis turi už-miršti kvap v jo, kuris ošia pušyne, užmiršti bang žes pakrant se, užmiršti smagius žiburius gatv se naktimis, už-miršti žvaigždes, užmiršti pat gyvenim . —

T žodži autor , matyti pati ligon , klausia — tai k gi daryti, ar tik iš praeities atsiminim kurti skurdžias savo ligos gyvenimo dienas?

Ir ji moko pasitenkinti mažais dalykais:

— Hiacinto žiedas stiklin je atstos ligoniui vis pavasar , geltonoji puriena siaur ligonio kambar l neš besišypsanti piev saul , do bil lis primins nematom biteli d gimi m , o žibut — skaidrius šaltini vandenis. Laikyti lap savo rankose, steb ti atsirandan ias jame aukso ir purpuro spalvas, bei ži r ti išsitempusias jo gyslas — tai pergyventi rudenio apsilankym . —

Autor ligoniui pataria daugiau dom tis muzika. Tas dabar labiau prieinama, kai kiekvienuose namuose yra radijas ir televizija.

Antr paguodos šaltin nurodo — tai skaitym , knygas. Ji rašo:

— Tiesa, kuri knygos perduoda, iššauks tavyje neaprašom laim s jutim . Kai užversi knyg , jausies atsinaujinusi, lyg b tumei atradusi tylos, vienatv s didži sias palaimas. —

Rašytoja Zuzana Fouche sau randa paguod tame, kad liga leidžia jai pasitraukti nuo pasaulio ir atsiduoti, kit ne-trukdomai, savo k rybos darbui.

Ji netgi skelbia:

— T dien , kai d l ligos mano ranka atsisak vedžioti raides, kai ji jau nebegal jo išlaikyti knygos virš mano paguldytosios ant pagalv s galvos, aš pasijutau nuvesta naujais keliais, kuriais anks iau mano mintis atkakliai spyr si eiti... Uždaryta ligos nejudrume, aš jungiuosi su tais atsid - jusiais kontemplacijai, kurie nukreip gyvenimo eig esminius augštesniusius dalykus. —

Kent jimas su Dievu ir Dievuje žmogaus siel nuskaidrina, jam atsiskleidžia nauji dvasinio džiaugsmo pergyvenimai. Jau min ta rašytoja Fouche ligon s lovoje raš :

— Viešpatie, tai Tau aš turiu b ti d kinga už t mano širdies prapl tim ... Reik jo to kent jim kalavijo, kad iš-

pjaut tuos kartumus, kurie mane buvo pririš prie savimeil s uosto... Reik jo to Tavojo žvilgsnio karš io, kad jisai mane sustiprint ir duot j gos nutraukti ryšius, kurie mane buvo suvarž , reik jo sudaužyti vaz , kad išsilaisvint joje pasl ptoji meil . —

JEI KUNIG ŠAUKIAME PAS LIGON

Daug kart yra pasitaik : nueini pas ligon , nelaimingas vos alsuoja, guli be s mon s. Klausiu, ar paž sta, kad ia kunigas, jau nebeatsako. Prašai akimis sumirks ti, jei paž sta ir turi gailest , ar d j s sav j rank jo rank prašai papspausti, jei supranta, kas aplinkui darosi. Ligonis jau nebeat siliepia. Graudu, kad negali net to paskutiniojo patarnavimo pilnai suteikti.

Taigi labai svarbi taisykl — nepav luokime kunig pašaukti. Geriau tris kartus pašaukti kunig per anksti, negu vien kart per v lai. Katalikui žmogui paskutiniai sakramentai yra didel paguoda. Namiškiai kartais be reikalo baiminasi, kad ligonio nenug zdinti. Ta iau praktika rodo, kad tikint j ligon sakramentai labai suramina. Jam lyg akmuo nuo kr tin s nukrinta, jis jau iasi viskam pasiruoš s. Gryna s žin juk yra pirmoji ramyb s s lyga. Apr pinimas sakramentais nei kiek nereiškia, kad ligonis mirs. Daug žmoni yra, kurie daug kart savo gyvenime pri m Viatik (komunij mirties pavojuje) ir paskutin patepim , o gyvena ir dar gyvens.

Šaukiant kunig geriausia, kad kas iš šeimos artim j ateit klebonij , nes kartais reikia duoti nurodym , kurie asmeniškai geriau perteikti. Ta iau galima pašaukti ir telefonu. Svarbiausia, paduoti tikr adres . Kartais ateina kaimyn ir sako:

— T ve, ateikite pas ligon . Ten tre ias namas nuo "kornerio".

T "korneri" kiekvienam skersgatvy keturi ir labai lengva suklysti. Jei kartais, šaukiant telefonu, atsiliepia kas nors kitas, ne kunigas, tai būtina patikrinti, ar gerai adres užraš . Kart šios knygos autoriui, parvykus iš bažny ios pasak , kad šaukia pas ligon . Adres buvo pa m s ne kunigas. Nuvažiavus t viet , pasirodo, kad — skerdyklos, joksai žmogus negyvena. Su Šven iausiuoju klausin tis nepatogu, ta iau bijant, kad ligonis nenumirt , teko iš telefono b del s v l šaukti klebonij . Vistiek tikro adreso netur ta ir tik po keletos dien susirado ligonis, gerai, kad nebuvo pavojingai susirg s.

Toliau — reikia pasakyti visas aplinkybes: ar ligonis silpnas ir reik s paskutin patepim duoti, ar jis dar gali priimti Šv. Komunij .

Kart dar Lietuvoje šios knygos autorius buvo pakviestas toli parapijos pakrašt pas ligon . Važiavome arkliais netoli 10 kilometr . Per pelkes. Tau ir sutemo. Raiti vyrai su žiburiais rod keli . Nuvykus, ligon pasisak , kad ji n ra katalik , bet mirties valand nori priimti katalik tik jim ir sakramentus. Buvau tada tik k iš seminarijos iš j s ir buvo nemažo r pes io, kaip j priimti Bažny i ir paruošti miriai per kelet minu i . Jeigu žmon s b t pasak išveždami pas ligon , b t buv galima pasitarti su klebonu, pasiimti reikiamas knygas.

Jeigu kunigas neturi automobilio, tai vis d lto kvie iant j kur toliau pas ligon dera par pinti mašin . Tramvajais su Šven iausiu važiuoti negerai, o pa iam kunigui kiekvien kart ko nors prisiprašyti v l sunku. Lengviau, kai tas r pesnis išsiskirsto ir gauna mašin tas, kas šaukia prie ligonio.

Kadangi namus laukiama paties Sutv r jo, tai reikia kiek galint namus ir kambar išvalyti, kad b t švaru ir tvarkinga. Ir ligon apvilkti švariais baltiniais, apiprausus pirma, naujai patal perkloti. Stal apdengti balta staltiese, ant jo pad ti kryži , dvi žvakes, vandens, šaukšt ; jei namie yra — pad ti ir šv sto vandens ir septynius vatos gabal lius (patepti penkiems k no pajautimams — ausims, akims, nosiai,

l poms, rankoms — toliau, kojoms ir septintas gabalis pa-
iam kunigui švent aliej palietus piršt nušluostyti). Kai
kurie uždengia veidrod , jeigu jisai yra prieš stal , kur bus
Šv. Komunija pad ta. Tas gerai, bet neb tina. Kai kurie
po staltiese padeda dugnu augštyn apverst l kšt , kad b t
mažas pakilimas Šven iausiam pad ti. Tas irgi gerai, bet
neb tinai reikalinga.

Laukiant kunigo — geriausia palikti praviras lauko du-
ris, ar sutikti iš lauko, kad kunigas žinot kur augšt eiti,
kad jam nereik t klausin tis. (Kvie iant kunig jau reikia pa-
sakyti ne tik namo numer , bet ir kuriame augšte gyvenama
ir koks jimas — iš pryšakio, ar iš šono, ar per namo užpa-
kalines duris). Ateinant su Šven iausiu kunig geriausia su
degan ia žvake vesti prie ligonio lovos. Tuo b du pareiškia-
ma pagarba Šven iausiam, ir kunigui parodoma, kuriame
kambaryje ligonis. Kitaip kunigui tenka žvalgytis, kur eiti,
dažnai net suklysti — pataikius ne t kambar . Jei kur gy-
vena vieni katalikai, labai gražus paprotys, jei yra daugiau
žmoni , pagiedoti "Garbinkime Šven iausi j Sakrament "
Lietuvoje dažniausiai su giesm mis kunigas sutinkamas, bet
ia, kai namuose gyvena visoki šeim , galima ir tyliai. Iš-
pažinties metu pasišalinus, v liau gerai yra šeimos nariams
b ti arti, kad reikale gal t palaikyti l kštel su vatos gaba-
liukais ar teikti kit patarnavim . Jei kunigas dar turi eiti
pas kitus ligonis su Šven iausiu, jo nekalbinti, o v l su žva-
ke išlyd ti. Jei at jo tik pas t vien ligon , gerai yra pasi-
lyti rankas nusiplauti ir tam iš anksto tur ti paruošt švar
rankšluost ir muil . Paskutiniam patepimui vartot vatos ga-
bal li nevalia liesti rankomis, bet išnešus uždegti arba, dar
geriau, su popieri pa mus mesti krosn . Dažniausiai tuo
pats kunigas pasir pina.

APIE KRYŽI IR VILTIS

Vienas iš garsiausių pasaulio karalių buvo Liudvikas XIV. Kartą jisai patyrė, kad vienas iš jo generolų guli mirties patale. Norėdamas pradžiuginti ligonį, karalius jam paklaidino maršalus ir atnešė jam garbės ženklą — specialią maršalo lazda.

Naujasis maršalas pamatė jį, pavarto drebančiomis rankomis ir pratarė:

— Ačiū. Tai labai gražu. Bet gi ta lazda man bus visiškai nereikalinga tai kelionei, kuri išeinu. —

Padėjo jisai šal maršalo lazda, o rankas pamokė kryžiu. Karštai jam glaudė prielaidą, būdodamas.

Kryžius mums yra paguoda gyvenimo sunkumuose ir jisai yra stiprybės sunkiausioje valandoje — mirtyje. Iš tikimybės Kryžiui yra džiaugsmas jau šitame gyvenime ir didžioji viltis amžinybėje. Tai nuopelnai, kuri niekas negali atimti, nei pati mirtis.

Mes galime atsimeinti apie tą jaunuolį, kuris vedė nuodėmingą gyvenimą. Kartą jisai susirgo. Labai sunkiai. Nei gydytojai nedavė jam daug vilties, patardami ruoštis mirčiai. Jaunuolis šiuo kartu nuoširdžiai atliko išpažintą, susigraudinęs pirmą sakramentą ir, tiesdamas rankas kunigui, kalbėjo:

— Žinokite, tėve, kaip tušiomis rankomis aš iškeliaunu amžinybę. —

Net kunigui buvo graudu klausytis jo skundo ir jausti jo susijaudinimą, matant jo širdį, kad jis neturi gerą darbą, kuriais pasipuošt iškeliaudamas amžinybę.

Kunigas pamokė kryžiu, spraudė ligonio rankas ir kalbėjo:

— Nebrauk tušios tavo rankos. Kristaus nuopelnai yra begaliniai. Glauskis prie Jo. Jis tavęs neapleis. —

Ir ligonis mirė pilnas pasitikėjimo.

Nuostabiai gražus dalykas yra glaustis prie Kristaus. Tik reikia glaustis prie Jo ne vien mirties valandoje, bet ir per visą gyvenimą, kad mirties valandoje, kai grabny i mums spraus stingstanias rankas, nesijaustume, jog tušiomis iškeliauname amžinybę.

Gražiai sakoma, kad mūsų amžinojo gyvenimo r m status mums iš tos medžiagos, kuri gyvi b dami gerais darbais Dang nusi sime. Kol laikas, svarbu to nepamiršti. Žmon s apsidraudžia nuo ligos, nuo nelaimi . Turime apdrausti ir savo siel . Turime atsiminti, kad tai svarbiausia ir pigiausia apdraudos r šis. Svarbiausia, nes nuo to parei m s visa amžinyb , ir pigiausia, nes nieko nekainuoja, j gali padaryti pats neturtingiausias, net dar lengviau už t , kuris prie žem s g rybi šird pririš s.

Kart markizas de Broc, pranc z generolas, inspektavo gulas. Atvyk s Bresto garnizon , susitiko vien iš vad ir j paklaus :

— Kaip j s pradodate savo dien ?

— Generole, maldoje jieškodamas Dievo pagalbos, aš dien pradedu kryžiaus ženklų.

— To man užtenka, — atsiliep generolas. — Krikš ionis, kuris kalba savo maldas, neapsileis savo pareigose.

Ir mums gyvenimo kovoje, kaip gi svarbu maldoje, j ieškant Dangaus pagalbos, visada pasilikti ištikimiems savo pareigai, savo asmeniškai pareigai ir savo krikš ioniškomis pareigoms.

SKAUSMO KONVULSIJOS IR SIELOS ROJUS

Didysis žmonijos geradarys Ozanamas, kuris steig po vis pasaul paplitusi šv. Vincento a Paulo draugij , vienu metu yra pareišk s:

— Kasdienis mano patyrimas dabartiniam mano subrendusiam amžiui atskleidžia man mano jaunyst s tik jime vis

švies , mano džiaugsm pašventinim , mano skausmuose — paguod . Komunijoje yra toks neišreiškiamas saldumas ir tik jimo ašaros turi toki sitikinimo j g , kad aš vistiek pasirink iau tik jimo kryži , nors ir visa žem nuo Dievo atsimest . —

Tai vienas liudijimas, kaip Dievo malon per sakramentus padaro žmog stipr ir atspar .

Kart imperatorius Karolis V paklaus vien iš savo dvariški :

— Kaip j s stengiate išlaikyti nekaltum , gyvendamas palaidoj karališko dvaro aplinkoj?

— Karaliau, — atsiliep užklaustasis, — mano vienintel paslaptis yra — Dievo baim ir Šv. Komunija.

Pasauly nemažai yra sugedimo reiškini . M s pamiltoji Amerika, nors duoda puikiausias medžiaginio gyvenimo s - lygas, ta iau ia daug gyventoj — moderni pagoni ir nekatalik . Augštas katalik dorov s kodeksas (gyvenimo d sniai) n ra vis priimti ir todėl, ypa silpnos valios žmogui, nelengva atsilaikyti nenuplaukus pasroviui. Tod l Dievo baim ir Šv. Komunija — kiekvienam yra geras vaistas ir parama.

Pranc z mokslo akademijos narys Legouve kart pasišauk savo s n ir, pasidžiaug s jo dažna Komunija, jam tar :

— Tai yra pati didžiausia žmogaus sielos paguoda. Aš nežinau kitos galingesn s priemon s save sustiprinti, kaip ši mintis: Tu tampi šventove savo Sutv r jui. Jeigu vienas tik buvimas su mumis mums mylimo asmens stengia mus apsaugoti nuo klaid , kokios gi reikšm s krikš ioniškoms sieloms yra kai jos gali pasakyti: "Mano Dievas yra mano sveias, Jis yra mano!" Mano s nau, aš net mirštan ius veidus matau nušvintan ius vilties šviesa, kai priima šv. Ostij . Aš matau iš bažny ios išeinan ius vaikus, jaunas mergaites — nušvitusias tik jimo šviesa. Aš ma iau, kaip tavo motina, skausmo konvulsij kankinama, staiga nurimo pri mus Komunij , šypsodamasi savo kent jimuose. Man b t pa iam g da, jeigu tokie atsiminimai nesužadint manyje pagarbos

Šv. Komunijai. Dalykas, kuris išugdo tokius žmogaus nušvitus, negali būti kitoks, kaip tik šventas. —

Tai buvo patyrusio t vo žodžiai savo s nui. Pasakyti jie buvo dar gal tais laikais, kai dar nebuvo dažnos Komunijos papro io.

Tie visi faktai ir m s pa i patyrimas yra mums tvirtas paraginimas — praktikuoti dažn šv. Komunijos pri m m . Jei jau kada kokios aplinkyb s nuo to mus sulaiko, tai priimkime bent dvasin komunij , savo širdyje, pasakydami, kad mes tikime esant tikr Diev Komunijoje, J mylime, J kvie iame savo širdis ir su Juo esame pasiryž niekad nesi-skirti.

Antra — b kime dažnos Komunijos apaštalai. Skatinkime prie to vaikus ir jaunim m s šeimose. Paraginkime m - s draugus, paž stamus. Aplankykime ligonius ir pasistenkime sudaryti galimyb jiems Komunij priimti.

Ypatingai bud kime, kad niekas nemirt nepasistiprin s šia Amžinyb s Duona. Net ir labai atšalusiuose nuo tik ji-mo — liga nutildo aistras, o mirties artumas palenkia persvarstyti ankstyvesn keli ir, kaipgi dažnai, net nedidel s, bet nuoširdžios pastangos iš šalies gali laim ti siel Dievui. Atminkime šv. Teres l s žodžius:

— Dieviškasis Išganytojas kasdien nužengia iš Dangaus ne tam, kad pasilikt auksiniame kielike. Ne, Jis trokš-ta surasti antr Dangaus karalyst žem je — m s sielos ro-j , kuriame Jis su džiaugsmu pasilieka.

IŠTVERM GYVENIMO ERŠK TYNUOSE

Didysis pasaulio muzikas Beethovenas senatv pergylveno skaudži tragedij . Jis m jausti, kad jo klausia pamažu silpsta. Tar si su geriausiais ano laiko gydytojais. Berlyno karališkoje bibliotekoje v liau susidar ištisa kolekcija klau-

som j rag , kuriais buvo norima tam didžiam kompozitoriui klaus pagerinti. Ta iau visos pastangos buvo veltui. Beethoveno klausia tiek nusilpo, kad jis nieko nebegird damas su žmonėmis raštu susižinodavo.

Kompozitorius buvo baisiai nusimin s, bet galutinai ryžto neprarado. Net ir gird jimo netek s, jis nemet k rybos darbo, ir, sakoma, kad jo vienos iš geriausių kompozicijų kaip tik buvo sukurtos tuo metu, kai jis jau nebegird jo.

To kompozitoriaus pavyzdys yra iš dalies kv pimu ir kiekvienam iš m s : jokie sunkumai, jokie kent jimai negali b ti nepergalima kli timi vykdyti K r jo mums skirt gyvenimo uždavin .

Kart vienas vyras sutiko berniuk , kuris neš si didel kiek pririnkt puiki avie i . Praeivis tar berniukui:

— Samueli, kur tu gavai toki graži uog ?

— O tenai, tuose laukiniuose eršk tynuose, — atsiliep berniukas.

— Tai mamyt džiaugsis, pama iusi tave ateinant su indu toki graži , prinokusi avie i .

— Taip, ji džiaugsis. Aš paduosiu jai uogas ir nieko nesakysiu apie t eršk i spyglius mano kojose.

Praeiv dar labiau paveik tie berniuko žodžiai. Jis g r josi tuo puikiu jaunuoliu, kuris savo artimiesiems moka sutelkti tiek skanumyn , pats gi tyliai pakeldamas visus spyglius ir skausmus.

Tai kiekvienam gražus gyvenimo kelias. Gyvenimas dažnai daugeliui yra skausmingas. Ir yra didel s vert s dalyku skleisti paguod ir džiaugsm , stengiant pa iam nesisk sti, nedejuoti, pa iam randant paguodos ir stipryb s Danguje, žinant kod l mes ken iame. Iš kent jim mokant sau skinti nuopelnus amžinyb je, o ir kent jimuose stengiantis kitiems neš ti paguod ir suraminim .

Tiesa, taip gyventi ašar pakaln je, kitiems nešant džiaugsm , n ra lengva, bet ia mums stipryb s ir j gos gali priduoti tik jimas, ir tik tik jimas. Arizonoje buvo toks atsitikimas: pas vien krikš ionyb s platintoj at jo puikus ki-

ninkaitis, prašydamas jam par pinti didesn kiek Evangelij knyg . Tas at j s vyras papasakojo šitoki savo gyvenimo istorij :

— Aš buvau nuvyk s San Francisco miest ir besiausdamas išleidau daug pinig . Po tokios išdykavim nakties aš ilgai miegojau ir atsibud s prie sav s pama iau Evangelijos knyg , šv. Morkaus evangelij . Piktai j pagrieb s nuo savo lovos, sviedžiau ant grind .

Sekant ryt taipgi padariau t pat . Tret ryt atsibud s, aš v l pama iau t knyg prie savo lovos. Šiuo kartu aš j pasi miau su savimi artimiausi park . Praleidau vis dien j skaitydamas. Aš lyg gird jau Dievo S n , sakant raupsuotajam: "B k nesuteptas". Aš gird jau J sakant paraližuo-tajam: "Tavo nuod m s tau atleistos". Aš gird jau Jo paguo-dos žod našlei. Aš ma iau J z , imant k dik lius ant savo rank ir juos laiminant . Aš gird jau J sakant : "Argi negal - jote pabud ti bent valand l ". Aš ma iau J mirštant . Tas supurt mano šird ir pakeit mano gyvenim . Dabar aš esu skirtingas žmogus. Dabar aš praleidžiu nemažai laiko dalin-damas t šv. Morkaus Evangelij žmon ms. —

KANTRYB S KELIU PARODYTI DIEVUI MEIL

Kart žiaur s heretikai sugavo šv. Dominink , kuris sa-vo pamokslais ir veikimu labai s kmingai kovojo su j pa-klaidomis. Jie paklaus šventojo:

— K darytumei, jei žinotumei, kad mes tave nužudy-sime?

— Nieko kito, kaip tik prašy iau, kad padarytum te ma-no kent jimus ilgus, kad kantryb s keliu tur iau prog liu-dyti Dievui savo meil . —

Kaip gi nuostabiai gilus atsakymas! Ir kaipgi mes turime daug prog savo kent jimais parodyti, kad J mylime. Mes norime bu iuoti ir jo glostan i , ir plakan i rank .

N ra pasaulyje žmogaus, kuris nekent t . Net tie, kurie mums atrodo augštai iškil , visko pertek , kaip gi dažnai jau-iasi taip labai nelaimingi. Jei kiekvienas turime savo kent jim , privalome pasir pinti, kad jie neb t beprasmingai. Jungdamiesi savo prisl gim valandose su Tuo, kur Kryžius buvo prisl g s, mes pašventinsime kent jimus, mes žinosime kod l ken iame ir tarpais gal sime nusišypsoti tomis l pomis, per kurias rieda kan i išspaustos ašaros.

Viena moteris kart paklaus švent Benedikt Labre:

— K reikia daryti, kad myl tume Diev ?

Šventasis atsak :

— Reikia tur ti tris širdis vienoje: pirm iš ugnies — Dievo meilei, antr — k no šird — artimo meilei, pagaliau tre- i — bronzin , savo pa i meilei, —

Ugnis degina dulkes ir šiukšles. Tik brangieji metalai išlieka joje dar labiau nuskaidrinti. Taip ir ugnin Dievo meilei skirta širdis sudegins menkavertes šiukšles m s sieloje ir j nuskaidrins, kad ji tyrai atšviest Dievo paveiksl .

K no, žmogiškoji širdis reikalinga tam, kad myl tume artim . Kaip gi dažnai žmogus žmogui yra žiaurus. Reikalinga daugiau nuoširdaus žmogiškumo, supratimo ir atjautimo. Jeigu mes galime padaryti kitam šviesesn minut , kod l to nevykdyti?

Niekada neb si tiek laimingas, kaip kitam laim nešdamas, nes darai gera, o tuo išvengi s žin s priekaišt ir gyji nepaprast pasitenkinim , kad pasukai broliškos meil s keliu.

Tre ioji širdis — d l m s pa i — turi b ti bronzin , kieta. Paprastai, žmogus sav s nenusiskriaudžia. Jisai dažnai net yra link s daryti išimtis savo naudai, o artimo ir Dievo meil s s skaiton. Užtat šventasis pataria, kad m s pa i r pes iams b t bronzin širdis, neperšilta, neperminkšta, nuosaiki ir ištveringa, kuri gal t reikale gana daug pakelti.

Vienas garsus netikintis — Sintennis — panoro išauklėti našlaitį vaikūtį taip, kad jisai niekada negirdėtų nieko apie Dievą. Jis nugabeno nuošalią vietą, kur jisai turėjo studijuoti, dirbti ir žaisti.

Buvo pastatyti patikimi asmenys, kurie žirė jo, kad niekas nei mažiausio dalyko nepasakytų apie Dievą.

Vien rytą tasai bedievis pastebėjo, kad berniukas sode tiesia rankas saulėi ir išgirdo berniuką kalbant:

— Kaip graži esi, saule! Aš tave myliu. Tai jau turi būti dar gražesnis Tasai, kuris tave padarė. Jeigu jį pamatysi, pasakyki, kad jis myliu ir nuneški jam mano buką. —

Tasai bedievis mąklaušinėti vaikuio, ką visa tai reiškia. Berniukas atsakė:

— Jis nepadarė tave saulės. Taigi — turi būti kas nors kitas, kuris jį padarė, ir aš jam siunčiu savo pabušėlius. —

Kaip tas vaikūtis, priešikime išvadė, kad viskas — ir mūsų džiaugsmas ir kentėjimas — ateina iš Dievo, iš Apvaizdos rankų. Mokėjime su kantrybe, atsidavimu ir meile pakelti tai, kas neišvengiama.

VAISTAI KRITIŠKAI VALANDAI

Kartą vienas vaistininkas nusipirko nuo kito vaistininko. Naujasis savininkas buvo tingus. Jis žinojo keletą daugiau naudojamų butelių su vaistais ir iš jų duodavo žmonėms. Jeigu gi pasitaikydavo, kad kininkai ateidavo ir prašydavo vaistų, kurių jis neturėjo po ranka, būtinai stengdavosi jį kalbėti paimti kitus jam žinomesnius vaistus, kaip kamparas, chininas ir panašius. Dėl to gydytojai murmėjo, žmonės mirė, bet kad tas buvo gerokai seniau ir tolimoje provincijoje, niekas to vaistininko nesudraudė.

Tai jau pasitaikė, kad susirgo paties vaistininko sūnus. Gydytojas žinojo, kad jis galima išgelbėti, bet tam reikėjo la-

bai ret vaist . Gydytojas buvo tikras, kad senasis vaistininkas j tur jo, bet kur jie? D l savo s naus ir tas tingusis pasiryžo pasidarbuoti, pajieškoti. Vaist b ta didel daugyb . Griozde jis nuo vieno kampo iki kito. Daug sugaišo, o tuo tarpu jo s nus numir .

Mes stebim s ir širdy manome, kad negal jo b ti taip paiko vaistininko. Gal ir nebuvo, bet žmonei toki trumparegi , kurie nežino, kur tikrasis vaistas kritiškai valandai — yra, oi kiek daug. Didžiausias žmogaus tempimas ir skaudžiausi kent jimai paeina iš vidaus pergyvenim . Vieni nuo to b g dami bando alkoholiu svaigintis, kiti kitaip užsimiršti, neatsimindami, kad tikrasis vaistas yra gryoje s žin je, pasiekiamoje per išpažint , kad nauj vil i šviesa yra šventoje Komunijoje, kad giliausias patarimas yra Dievo žodyje — Šventajame Rašte.

Kart vienas berniukas, prieglaudęs mokyklos aukl tinis, buvo paklaustas, kas yra draugas.

— Draugas, — atsak jis, — yra tai toks, kurs tave labai gerai žino, ir vis tiek tave myli. —

Paprasti, o gil s žodžiai. Tuo tikruoju m s draugu yra Kristus. Jis labai gerai mus žino, paž sta m s silpnybes ir ydas, ir vis tiek mus myli, savo gyvast d l m s aukoja, klausykoje mums visada atleidžia ir altoriuje m s visada laukia.

Kart vienas teis jas tur jo spr sti vieno vyro byl . Ir pasitaik taip, kad teis jas ir nusikalt lis buvo mokslo draugai, mokyklos suolo bi iuliai. K teis jas tur jo daryti? Teisingumui nusikalsti jis negal jo. Byl sprend ir bausm už d jo — dvi savaiti kal jimo arba pabaudos dvidešimt svar sterling . Nusikalt lis pinig netur jo ir jau buvo vedamas kal jim . Tada teis jas nusi m savo uniformin drabuž , pats sumok jo bausm už savo mokslo draug ir j pakviet pas save vakariens .

Daug kilnesnis yra m s amžinasis Teis jas — Kristus. Jis m s bausm sumok jo pirma, negu mes š pasaul at - jome. Sumok jo sunkiausiu b du: kan ia ir mirtimi ant kryžiaus. Jis irgi kvie ia mus pasistiprinti valgiu, ne bet kokiuo,

o savo paties Švenčiausiuoju ir Krauju. Ir tik reikia, kad mes tuo savo sielos gerovei pasinaudotume ir kad mūsų širdis būtų jam dkingumo kupina.

Šv. Gregorius pasakoja šitokiu nuostabi atsitikimu: graikų tironas Dionizijus pasmerkė mirti vyrą, vardu Pytijas. Pasmerkė prieš mirtį prašė si vieną malonumą: leisti jam nueiti paskutinį kartą atsisveikinti su savo draugais ir artimaisiais bei sutvarkyti visus namų reikalus. Jis užtarė jo draugas Damon, tardamas:

— Leiski, valdove, jam eiti. Aš pasiliksiu kalėjime, ir jeigu jis negrįš, aš mirsiu už jį.

Tironas buvo taip paveiktas tuo gilia draugyste ir savitarpio pasitikėjimu, kad jis abudu vyrus paleido, dovanodamas Pytijui ir tardamas:

— Tegu aš būsiu trečiajam taip šventos draugystės tarpe.

Daug daugiau mums dovanuoja Kristus. Tik būkime Jam nuoširdūs ir atsidavę draugai. Jis gali mums išitikimas, iki mirties. Išitikimas mums ir mūsų laimėjimas, ir mūsų kentėjimuose.

STIPRYBĖ KENTĖJIME

Pirmojo Pasaulinio karo metu vienu laiku buvo tiek daug sužeistų, kad Neufomutiers bažnyčia buvo paversta ligonine. Sužeistieji kariai buvo tiek daug, kad net bažnyčioje nebeliko laisvos vietos. Kaip tik pasitaikė, kad atnešė sužeistą karininką. Jo padėtis buvo pavojinga. Reikėjo greitos operacijos. Nesant kur jo padėti, paguldė ant altoriaus. Kadangi buvo pritrūkę chloroformo, tai jo operacija žadėjo būti skausminga. Norėdamas nors kiek pataisyti nuotaiką, daktaras pratarė:

— Turėsi parodyti daug ryžtingumo...

— Suprantu, daktare, — kalbėjo ligonis. — Jau gi prieš mane kai kas šioje pačioje vietoje aukojosi...

Skausminga buvo operacija, tačiau sužeistasis, temp s savo j gas, laik si, gul damas su pravira burna, ži r damas savo protingomis akimis, bet nešaukdamas ir nedejuodamas.

Pabaig s operacij , j pagyr chirurgas:

— Bravo, kapitone, sveikinu. J s parod te nežmoniškai daug tvirtumo!

Sužeistasis gi tik pak l akis kryži , kuris buvo viršum tabernakulio, viršum altoriaus, kuris buvo kario kan ios vie-ta, ir tik pratar :

— Argi Jis nebuvo kantrus?!

Galb t niekada gyvenime mums neteks kent ti taip baisios operacijos ir taip baisiose aplinkyb se, bet savo sunkaus skausmo valandoje pakelkime akis kryži , kuris viešpatauja ant m s kan ios altoriaus, ir iš ia semkime j gos pakel-ti t , kas neišvengiama.

Romoje yra Šv . Marijos bažny ia. Einant iš Pincio gat-v s galima užtikti užraš :

— ionai Liuteris atlaik savo paskutini sias mišias.

Kaip šiurpus užrašas, kaip gili atpuolusio žmogaus tra-gedija!

Laikykim s stipriai Dievo altori . Gyvenimo audrose ir kent jimuose pulkim s prie kryžiaus, kad niekas negal t ateityje parodyti, jog ia yra vieta, kur mes paskutin kart lenk me kelius prieš Viešpat , pirma, negu nuklydome šun-kelius...

Kart kažkas paklaus švent j Benedikt Labre:

— K darytum te, jei angelas Jums pranešt , kad esate atmestas?

— Aš vis dar tur iau vilt .

Kaip sunkios dienos mus beužgult , vilties niekada nepraraskime.

Šventasis Colombinas siraš sekan ias eilutes savo testament ; jos tur jo b ti jo visam gyvenimui vadovaujan-iu kelrodžiu:

— Taip pilnai pasivesti valiai Dievo, Kuris yra manyje ir Kuriame aš esu, kad neparody iau jokio susir pinimo nei

išoriniai, nei savo viduje. Jo rankas be baimės sudėjęs visą savo pagundą, nusivylimą, pasisekimą ar nelaimę, blogumą palinkimus ir ydas. Jo begalinis gerumas ir išmintis patvarkys taip, kad viskas bus didesnei Jo garbei. —

Tas netik mums duos jėgą nesuklupus peržengti gyvenimo slenkį, netik mus priartins prie Dievo, bet padarys iš mūsų švyturį ir kitiems.

Brevioriuje apie šv. Kotryną iš Sienos yra parašyta:

— Nebuvo tokio, kuris, priartėjęs prie jos, nesijaustęs geresniu.

KENT JIMŲ IR MIRTIES GILSNIŲ PRASMĖ

Rašytojas Huysmans sunkiai sirgo. Jį kankino liežuvis ir žys. Ligą nebuvo galima sustabdyti, vis apmėnė naujas vietas. Gydytojas neturėjo kitų priemonių jam pagelbėti, kaip tik padidinti morfinų dozes, kurios užmuša skausmą. Pagaliau ligonis atsisakė ir tos priemonės:

— Savosios sielos išganymui aš noriu pakentėti...

Nebūdamas blogai, jeigu mes panaudosime visas priemones kentėjimui ir skausmui išvengti, sumažinti, tačiau visuomet atsiras ir tokie kentėjimai, ir tokie skausmai, nuo kurių nei vaistai, nei apsaugos priemonės nėra. Kaip didelis yra dalykas mokytis juos visus pakelti didesnei Dievo garbei. Tada kentėjimas virsta galinga atgailos malda.

Kardinolas Antanas Barberini buvo griežtas kapucinas. Netoli nuo savo šeimos namų jisai pastatydino Nekaltai Pradėtosios Bažnyčią, kurios namų sija rengė keletą kopulių. Kas domiausia, kad ta kopulija lubos ir sienos yra išpuoštos visokiais ornamentais, sudarytais iš taisyklingai sudėtyt žmogaus kaulų. Tas kopulijas aplankę ir žiūrėdamas tiktai iš kaulų, supranti, kad žmogaus gyvenimas tik akimirkos sušvytėjimas — praeis kiek metams, ir mūsų nebebus.

Patsai kardinolas t giliai atjaut . Jisai patvark , kad ir j pat palaidot toje bažny ioje ir ned t kito parašo, kaip tik š :

— Hic jacet pulvis, cinis et nihil... ia guli dulk s, pelei ir niekas...

Mirties akyvaizda ir gilesn gyvenimo prasm d lto taip daugel palenk ned ti perdaug vil i šio gyvenimo g rybes. Kai šventasis Jonas Bosco svarst apie savo pašaukim , jo motina jam kalb jo:

— M s klebonas min jo, kad gal aš tur iau tave atkalb ti nuo kunigyst s, kad nepaliktumei man s senatv je. Ta iau, nesir pinki mano ateitimi. Atsiminki sekant : aš gimiau neturte, gyvenau neturte ir noriai mirsiu neturte. —

Ir ta nuolanki kaimiet prid jo:

— Tave užtikrinu, kad jeigu kokiomis aplinkyb mis pasiliktumei dirbti parapijoje (jisai svajojo b ti pranciškonu) ir pasidarytumei turtingu, niekados neperženg iau tavo nam slenks io, niekados — to nepamirški. —

Žinoma, tuo nenor tume pasakyti, kad žmon s negali jieškoti patogesnio gyvenimo, ta iau iš kitos pus s labai reikšminga, kad ta motina, nieku kitu žem je nesir pindama, tik savo žvilgsn nukreipusi amžinuosius dalykus, dav pasauliui tok s n — Jon Bosco, kurio žmonija niekada neužmirš, ir kuris, patsai atsisakydamas nuo gyvenimo prabangos ir patogum , t kstan ius, gal net milijonus, žmoni pak l šviesesn gyvenim kaip sielai, taip ir k nui.

6. Atgailos ir atsiteisimo dvasia

JIS MIR , KAD MES GYVENTUME

Prieš kiek laiko New London mieste buvo statomas laivas. Viskas vyko gerai, tik vienas darbininkas kažkaip apatinį laivo dalyje užmiršo plaktuką ir jis buvo užkaltas laivo dugne.

Tai atrodė toks mažas dalykas, kad net jeigu darbininkas ir būtų žinojęs, kas nutiko, nebūt labai rūpinęsis. Tačiau, kai laivas išplaukė į ras, kai bangos mėjosi būti, plaktukas šliaužėjo nuo vieno šono kitą. Pamažu jis pragraužė taką, pragraužė lėtas iki pat plono varinio sluogsnio, kuris dengė laivo dugną. Tik tada buvo pastebėta. Jeigu šis dalykas iš viso nebūt buvęs pastebėtas, tai plaktukas būtų kiaurai pragraužęs skylę ir kažin, ar laivas nebūt nuskenęs.

Lygiai žmogaus gyvenime. Mažas netobulumas, maža nuodėmė — rodos, nereikšmingas dalykas, o tačiau, jei nešalinamas, kaip tas užmirštas plaktukas, zulina skylę žmogaus charakteryje, ir jei laiku nebus pastebėtas ir pašalintas, gali atnešti didesnį žalą, negu mes galime manyti.

Škotijos augštumose, vadinamą jakobitų sukilimų metu, generolas Wade buvo pastatęs stambų tiltą uolotoje žemėje. Atrodė, kad tas tiltas amžius stovės. Ir vis dėlto — jis tapo paskelbtas nesaugus. Kas pasidarė? Kalta buvo mažytė beržinė sūklė, kuri vėjas atnešė ties kertiniu akmeniu. Molyje ji išdygo. Iš pradžių augalėlis buvo toks gležnas, kad vaiko rankutis būtų galėjusi lengvai jį išrauti. Bet tai nebuvo padaryta. Niekas mažą medelį nekreipė dėmesio. O jis augo. Jo šaknys spraudėsi gilyn ir gilyn, išjudino iš vietos pamati-

nus tilto akmenius, ir tas milžinas tiltas palaipsniui pasidar nesaugus.

Tai vaizdas to, kas nutinka su žmogumi. Maža kasdien nuod m gali atrodyti menkniekis. O neraunama — ji auga, stipr ja. Jos šaknys ima versti tilt , kuris mus turi nuvesti laiming amžinyb , ir susidaro pavojus, iš anksto nepramaitytas, nelauktas ir netik tas. Svarbu j kaip grei iau atgailos sakramentu pašalinti, o Dievo malon užtaisys susidaran ius plyšius.

Pasakojama, kad vienas žmogus vaikš iojo j ros pakranter ir taip nelaimingai paslydo, sprausdamas savo koj siaur plyš , kad niekaip jos negal jo ištraukti. Band visaip, ir vis nesisek . Jis pamat pravažiuojant laiv , šauk , bet jo neišgirdo. Jis steb jo laisvai virš jo galvos nardan ias žuv d-ras, ir galvojo, kaip jis nelaimingas, kliuv s ia tuos jam nenugalimus sp stus. Tuo gi tarpu — art jo j ros potvynis. Vanduo vis kilo augš iau ir augš iau, kol pasiek jo burn ir aps m jo galv . Jam pagalbos jau nebebuvo...

Tai šiurpi istorija. Deja, ji kartojasi ir su mumis, krintame mes nuod m s sp stus. Mes jau iame, kad lyg tvanas negerovi mus užpl sta, o mes ne stengiame išsigelb ti. Bet jei anam žmogui pagalbos nebuvo, tai mums yra. Gailestingasai Dievas neatstumia nei vieno, kuris tik nuoširdžiai dvasinio išsivadavimo šaukiasi, kurs nori iš nuod mi pan i ištr kt dvasios laisv .

Kai vagys negali silaužti pro duris, dažnai jie atsiveda mažus vaikus, kurie stengia l sti pro kok langel ir atidaryti pl šikams jim .

Panašiai, kada piktasis gundytojas negali m s sužav ti sunkiomis mirtinomis nuod m mis, jis bando pasi sti maž sias, kasdienes, kad, apsiprat su šiomis, mes nebetaip jaut r s b tume ir d l didži j . Štai kod l yra svarbu b ti ryžtingais iš pat pradži , priešintis, kol dar lengviau stengi atsi spirti.

Yra užsilik s pasakojimas iš sen laik , kada Amerikos gyventojai tur jo dar sunkiai grumtis su ind nais. Tada nau-

jai sūk rusieji baltaveidžiai dažnai savo sodybas apveddavo augšta tvora, o paskiau ant augšto stulpo pritaisydavo kokios smalos — gerai degamos medžiagos, kuri padegdavo at jus pavojui ir tai pamat kaimynai atsiskubindavo gelbėti.

Kartind naitetik tai apsupo vien sodybą. Jie buvo taip arti, kad kopti t augšt stulp ir uždegti pavojaus ugnį b t labai pavojinga, nes, pamat bekopiant, ind nait nužudyt. Apgultieji pasiryžo gintis, kiek tik gal s. Pagaliau atsirado vienas ryžtingas vyras ir pratar:

— Broliai, kas bus, tas. Aš uždegsiu pavojaus ugnį. Ateis draugai mus išvaduoti.

Jam pavyko kopti stulp ir uždegti pavojaus signalą, bet lipant žemyn — ind nait pastebėj j nukov. Tai iau atskubėjo kaimynai, nuo ind nait išgelbėjo, o kritus pasiryž l palaidojo, užd dami paraš antkapyje:

— Jis mir d l m s.

Mes turime irgi Geradar, kuris mir d l m s, tai Išganytojas. Juo pasitikime, Jo šaukim s, nes Jis mir tam, kad mes amžinai gyventume.

NUOD MI MUS SIRŠIRŠ S

Kart vienas daktaras, medicinos profesorius, jo su studentais per ligoniną. Sustoję su jais vieno didelio kambario viduryje ir, rodydamas nelaiminguosius, prabilo:

— Paži r kite iš tolo. Kuris iš j sunkiausiai serga?

Studentai nedr so sp tti. Bet profesorius toliau kalbėjo:

— Kritiškiausia pad tist ana to, kurio veidu r pliojo mus s. Kai ligonis su tokiu abejingumu leidžia, kad mus s r pliot jo veidu, ženklas, kad mirtis jau arti.—

Argi ne panašiai ir dvasiniame gyvenime? Kas leidžia, kad jo širdyje, kad jo sielos veidu r pliot nuod mi mus s ir širš s, tas darosi panašus dvasios lavon. Pasitaiko žmo-

gui suklupti, bet svarbu greit pakilti ir toliau žygiuoti jau tiesiu keliu.

Svarbu, kad m s akys ir viltys vis b t nukreiptos Diev .

Vienuol , Šv. Trejyb s *Sesuo Izabel* dažnai atsid s - davo:

— Viešpatie, padaryki, kad mano tik jimas visada b t budrus.

Sofija Claye, kuri didel savo gyvenimo dal pašvent tam, kad daryt atsiteisim Viešpa iui už žmoni nuod mes, kart pasak :

— Sunku man b t ir išreikšti, kaip aš, pagal švent j apaštalo patarim , jau iuosi Dievo bažny ia. Dievas manyje labiau gyvena, kaip aš pati. —

Mes esame gyvoji Dievo Bažny ia ir didysis mokslininkas *šv. Tomas Akviniētis* giliai pasak :

— Daugelis ieško Dievo visokiuose daiktuose, d sauja — Jo, ilgisi... lyg Jisai b t kur toli nuo j . Argi apaštalas n ra pasak s, kad esame gyvojo Dievo bažny ia, nes m s siela yra Dievo buvein , kur Jisai nuolat pasilieka. —

Svarbu tik, kad mes to Didžiojo m s sielos sve io nuod me neatstumtume ir ne žleistume.

K reiškia pajautimas Dievo buvimo mummyse, k reiškia bendravimas su Dievu, k reiškia buvimas malon s stovyje, gerai pavaizduoja žodžiai, kuriuos Viešpats pasak s šv. Teresei:

— Jei gal tumei matyti siel malon s stovyje, tas vaizdas tau b t taip skaidrus, kad ne stengtumei jo pakelti, mirtumei iš susijaudinimo. —

Apie šv. Kotryn skaitome, kad 1435 met Kal d nakt , kai meld si savo vienuolyno bažny ioje, ji pama iusi Marij su K dik liu. Marija prisiartinusi prie šventosios ir pad jusi J ant jos rank . Šv. Kotryna priglaudusi J prie širdies, prie savo skruost ir prie savo l p . Reg jimas greit išnyk s, bet nuo to laiko šventosios l pos ir veidai gav neišpasakyt grož .

Siela, kuri gyvena Dievo malon s stovyje, lie ia, saky-
tume, myluoja Diev ir ji atspindi tokiu taurumu ir grožiu,
kuris primena mums Dangaus skaidr j džiaugsm ir laim .

Didysis j zuit ordeno k r jas šv. Ignacas Loyola sako,
kad yra trys laipsniai, kuriais mes parodome savo prielan-
kum Dievui:

1. Myl ti J taip, kad niekada nesutiktume padaryti mir-
tinos nuod m s.

2. Myl ti tiek, kad niekada nesutiktume padaryti kasdien
n s nuod m s.

3. Myl ti taip, kad mums, kartu su J zumi Nukryžiuotu,
b t nesunku pakelti m s kasdienio gyvenimo kryžius.

Ar mes jau pasiek me bent vien iš t meil s laipsni ?

MAGDALENOS IR S NAUS PALAID NO KELIU

Moksl ininkas Gfoerer, racionalistas, kuris skelb si te-
tik s tam, k grynu protu pasieki s, ilgai studijavo pirmuosius
krikš ioni šaltinius. Ir liko kataliku. Atsivert s jisai kalb jo:

— Jeigu aš nepatik iau šiems dokumentams, netur iau
teis s nei vieno istorinio fakto priimti, kaip tikro, nes nei vienas
iš j neturi taip stipri tikrumo rodym , kaip Kristaus prisi-
k limas. —

Apaštalai Kristaus kan ios metu buvo žmogiškos silpny-
b s pagauti. Suimant visi pasišalino, o Petras ir išsigyn .
Prie Kryžiaus iš j tebuvo tik vienas Jonas. Laidojo Kristaus
k n pašalie iai — Juozapas ir Nikodemas. Bet v liau apaš-
talai su neišpasakytu ryžtingumu skelb Kristaus Evangelij .
Kankini mirtimis mir už Krist . Kas gi juos pakeit ? — Mo-
kytojo Prisk limas.

Mes prisimename pirm j amži rašytojo Tertulijono žo-
džius:

— Kristaus prisik limo kopija turi b ti atsivert s nusid -
j lis. —

Viešpats buvo pad tas grab ne tam, kad tenai pasilik-
t . Ir mes esame nublokšti nuod m s grab , ne tam, kad
tr nytume.

Kelias nesibaigian i laim yra dvejopas. Vienas — an-
gel , kitas — Magdalenos, atgailotojos ir s naus palaid no,
t vo namus sugr žusio. Nekart , rodos, žmogus turi atsidauž-
ti pat gyvenimo purvyn dugn , kad imt kilti virš . Jis,
tik pažin s vis deginan i nupuolimo kan i , pradeda jieš-
koti vaist , tekan i iš Kristaus žaizd . Tik iš bado ragav s
kiauli dalo, jis pasiryžta gr žti t vo namus. Tik pajut s,
kaip baisiai slegia tas nuod mi akmuo ant jo dvasios kapo,
ima jieškoti b d j nuristi.

Istorikas pasakoja, kad Indijoje buvusi puslaukin taute-
l , kurios nariai tik jo, kad skais iaveidžiai europie iai yra
saul s s n s ir jie nemiršta. Tod l europie i labai bijojo ir
prieš juos ginklo kelti ndr so. Bet kart nutar sitikinti. Pa-
m vien europiet , neš t baltaveid triumfališkai, sveiki-
no t kstan ius kart . Paskiau met up ir laik po vande-
niu, kad b t gal j s prigerti 10 kart . Ištrauk atsiprašin jo,
sakydami tik nor j sitikinti, ar jis nemirtingas. Europietis
nieko neatsak . Buvo nebegyvas. Tris dienas j pagarbiai lai-
k , kol pamat , kad jisai jau ima gesti ir sitikino, kad n ra
nemirtingas. Tada su visa galybe puol europie ius.

Nevienas esame sitikin , kad m s kai kurios ydos ne-
nugalimos. Bet tik užpulkime pa i stipriausi . Pamatysime,
kad ji n ra nenugalima. Ir kitos tada m s atakai pasiduos.

IR PATYS PASIŠV STI, IR KITUS LAIM TI

Yra pasakojama, kad senais laikais, kai dar buvo vyk-
domi Kryžiaus karai, vienas valdovas, gr žt s iš nelaisv s,
buvo prieš uždarytas kal jim . Niekas nežinojo, kur j nu-
d jo. Dingo, ir tiek.

Tačiau tas valdovas turįs gerą ištikimimą tarną. Tas pasiryžs visas pastangas padėti, kad tik savo valdovą surastų. Jis išjįs vaikšioti po visą tartinį kraštą ir sustodamas prie kiekvieno kalvimo durvis dainavęs karaliaus pagtasias dainas. Daug jam teko vaikšioti, daug laiko pašvisti ir kelio padaryti. Pagaliau jo daina radusi atgarsį. Jis padainavęs kaip tik ties tuo kalvimu, kur būvęs laikomas jo valdovas. Šis išgirdęs, klausydamasis sujaudintas. Sujaudinti tapo ir jį kalinusieji ir pagaliau išleido.

Gal tai tik taip gražus pasakojimas, bet jis mus gali pamokyti viena, kad ir mes turime atskubėti kitiems pagalbą, ir tai svarbiausia — gelbėti žmogiškas sielas, perteikdami joms Kristaus meilės dainas, kurios galėtų juos gaivinti, stiprinti ir vaduoti iš dvasios vergijos nuodėmės pamišę.

Norvegų poetas Bjornsen kartą buvo paklaustas, koksai atsitikimas jo gyvenime jam atnešęs daugiausiai pasitenkinimo. Jis papasakojo vieną vyksmą, kaip jis kartą sukilusio Norvegijos parlamento nariu nepasitenkinimo. Kai kurie to parlamento nariai atėjo net prieš jį namą, būvusi netoli sostinės, ir tūžė iškilusio poeto namų langus. Tada jie nuėjo tolyn, giedodami norvegų tautos himną: "Taip, mes mylime šią mūsų žemę".

Bjornsen tai net prajuokino: juk jis buvo to himno autorius. Jie išėjo iš jo langus, o vis dėlto dainavo jo sukurtą himną.

Kaipgi iš dalies mūsų elgesys panašus į to parlamento narių. Mes tiek daug kartų mūsų Viešpatį žagskaudiname, žeidžiame, o tuo pačiu kartu naudojame Jo atneštomis malonumais, turime patogų gyvenimą prieglobstyje krikščioniškos kultūros, iš Jo kilusios.

Tas faktas turi mus paskatinti apsigalvoti, kad mes ir savo sielą būtume atsidavę Kristui ir kitas sielas Jam stengtumės laimėti. Tai mūsų gyvenimo didžiausias uždavinys.

Mūsų rėptis savosios sielos išganymu ir mūsų apaštalinavimas kitas sielas atžvilgiu bus tuo sėkmingesnis, kuo mūsų ryšys su Kristumi bus nuoširdesnis, kada mes būtume ne vien tik elgetautojai sau maloni iš Jo, bet dėlkingi Jo garbą sklei-

d jai, savo atsid kojim Išganytojui reikšdami ne vien maldos atod siais, bet ir apaštalavimo darbais, degdami savosios ir kit siel meile.

Kart telefono b del je stov jo žmogus, kuris nor jo pasikalb ti su savo paž stamu. Iššauk s jo numer jis band k sakyti, bet niekaip ne steng sugauti atsakymo. Jis tik kartojo:

— Aš negaliu gird ti J s , aš negaliu gird ti.

Antrasis žmogus, kuris gird jo per telefon ne tik to vyro bals , bet ir triukšm iš gatv s, jam primygtinai kartojo:

— Jeigu tu uždarytumei b del s duris, tu tikrai gal tu-
mei mane gird ti.

Tas vaizdas kaipgi panašus žmogaus gyvenim . Mes bandome kreiptis Diev , si sti Jam savo maldos žodžius, ir kaip dažnai nesijau iame gird Jo žodži , o tai dažniausiai d l to, kad m s durys triukšmaujant pasaul — per daug praviros, gatv s triukšmas mumyse užstelbia Dievo bals , kuris mums yra b tinas dvasin s gyvyb s pradas.

M s pa i pasivedimas Dievui, uždarymas sielos dure-
li kasdieniam pasaulio triukšmui ir j atv rimas Dievo bal-
sui, apaštalavimo dvasia — bus m s pa i tikrasai kelias išganym ir s kmingas kitiems talkinimas toje kelion je amžinyb .

KRISTUS AUGŠ IAU VISKO

Olandijos mieste Hagoje yra tarptautinis teismas ir taikos r mai. Juose prieš kiek laiko buvo iškilmingai pastatyta Kristaus statula.

Olandijos karalien Vilhelmina vienai Argentinos damai teik tos statulos paveiksl su parašu:

— Kristus augš iau visko.

Tai gili mintis. Jei mes norime statyti taikos r m , turime iškelti š k — Kristus augš iau visko.

Jeigu mes, visi žmonės, myl sime Diev , mes negal sime nek sti nei žmogaus, kuris yra Dievo paveikslan sutvertas, o jeigu bus žmonė tarpusav meil , tai nebebus nei kar .

Niekas gal taip gerai pasaulio karini reikal nežinojo, kaip Jungtini Amerikos Valstybi generalinio štabo viršininkas Omar Bradley. O jisai vienoje savo kalboje išreišk labai stipr dvasini dalyk ilges . Jisai pažym jo:

— Mes turime per daug mokslo žmonė , o per mažą Dievo žmonė . Mes susek me atomo paslaptis, bet nusigr ž me nuo pamokslo nuo kalno. Žmogus akiai klajoja dvasin je tamsoje, žaizdamas gyvyb s ir mirties paslaptimis. Mes daugiau žinome apie mirt , kaip apie gyvenim , daugiau apie kar , negu apie taik . —

Panašius ilgesius aptinkame ir diplomat pasaulyje. Štai, vienu iš ryškiausi Europos politinio gyvenimo fig r yra pranc z atkaklus kovotojas d l laisv s generolas De Gaulle. Jisai tur jo ger talkinink savo politiniame darbe ir laisv s kovoje — sekretor Elzbiet Miribel. Gabi, gražios išvaizdos, moderniška — ji ir cigaret užtraukdavo ir kokteilio paragaudavo ir buvo gera Sambos šok ja. Ir... ši mergait , palikusi pasaul ir geras viltis teikian i karjer , stojo vien iš pa i sunkiausi — karmeli i vienuolyn , Pranc zijoje, Nogent-sur-Marne vietov je.

Atsisveikindama su pasauliu, ji kalb jo:

— Aš tik dabar prad siu savo tikr j gyvenim gyventi. —

Savo gi buvusiai šefui, generolui De Gaulle, ji pažad - jo ir už vienuolyno m r už jo s j d melstis.

Ir ta, politinio gyvenimo širdyje eil met besidarbavusi, jauna diplomat vertina, kad gilesnis dvasinis gyvenimas ir malda yra ne tik asmeninis džiaugsmas, bet ir pasaulio sustiprinimas ir viltis.

Antro Pasaulinio karo metu viena motina savo s nui teik gana stamb medalik l išeinant front . Nebuvo jisai labai religingas, lyg g dijosi ant kaklo nešioti, bet drauge nenor jo paniekinti ir pamaldžios motin l s dovanos, tai t

medalik l siuvo savo kepur — ir išpildys motinos nor , ir niekas medalik lio nematys.

Pasitaik , kad susišaudym metu priešo kulka pataik to kario galv ir, atsidaužusi medalik l , nukrito nenužudžiu si jo. Dabar tik jisai suprato nuostabi Apvaizdos glob per t medalik l ir su juo susietas motinos maldas.

M s maldos, atsižad jimo ir artimo meil s darbai tam paaukoti tepermaldauja žeidžiam Dievišk Šird ir teprašo taikos.

DIEVIŠKOJI AMNESTIJA

Kart aršus bedieviškos minties skleid jas Robert Ingersoll laik paskait . sikarš iav s jis sušuko:

— Aš duosiu Dievui penkias minutes — tegu mane nutrenkia, jeigu aš sakau neties .

Jis laik rankoje laikrod ir lauk . Sekund s taks jo, b - go minut s. Kai pra jo puspenktos minut s, kai kurios moterys beveik alpo. Suprantama, nieko ne vyko.

Kai apie t vyk buvo pranešta dr. Parkeriui, tasai žymus kalb tojas prabilo:

— Vargšas žmogus, argi jisai tik josi per penkias minutes išsemti Dievo kantryb ...

Kai mes pagalvojame apie savo pa i gyvenim , argi neturime pasakyti, kaip dažnai ir mes patys bandome Dievo kantryb savo netinkamu gyvenimu. Bet Dievas, kaip ir ano bedievio, m s nenutrenkia. Duoda mums prog patirti nuod m s sunkum , jos slegian ius padarinius ir vis mums dar palieka laiko pasitaisyti. Kaip gi mes išmintingi b tume, jei t Dievo amnestij geram sunaudotume!

Iš kitos pus s — gyvenimas mums patiekia ir nuostabi ištikimyb s pavyzdži . Štai, pereito šimtme io pradžioje, kai Napoleono kariai žygiavo Rusij , jie pasiek vien nedidel

kaimel , kurs buvo tušias. Visi gyventojai buvo pabėgę . Tebuvo likę tik vienas kaimietis, kuris atrodė esąs medžioktinas, nes už diržo turėjo kirvą .

Ant rusų siuntęs prancūzų karininkas sakė savo kariams, kad kaimietį sušaudyti. Kariai jau ištiesė savo šautuvus vamzdžius vyrui , tačiau jisai laikėsi taip nuostabiai ramiai, kad karininkui tai padarė nepaprastą spaudimą . Jis tam kaliniui dovanavo gyvybę , bet visgi nutarė palikti jam ženklą .

Prancūzai kaitino iki raudonumo geležį , prieš jį prieš jį rankos ir paliko ženklą .

— Ką tai reiškia? — paklausė kaimietis.

— Tai raidė "N" ir tai reiškia, kad tu priklausai Napoleonui. —

Karį neteisingai kankinamas vyras buvo sikaršias iavęs . Jis nususuko nuo jo , padėjo savo ranką ant kieto daikto, išsitraukė kirvą ir nukirto tą vietą , kur buvo išdeginta raidė "N", tardamas:

— Dabar manysite, kad rašėsi mažos vietelės, kuri nepriklausyt mano tavynei. —

Šitoks kaimietis žygis yra kraštutiniškas. Sava žaloti neleidžiama, bet kas jame pagirtina — tai ryžtingas ištikimumas.

Šis vykis gali mums daug ką reikšti mūsų ištikimumui ugdyti savo dangiškai tavynei. Mumyse, mūsų dvasios kėne, gali atsirasti dalykai , kurie mus per daug padaro priklausomais žemei, kurie mums gali būti kliūtimi siekiant vienybės su Dievu amžinybėje. Ir to ryžtingo kaimietis pavyzdys mus pamoko drąsiai iškirsti tą vietą sieloje, kad mes būtume visuokniu, visa siela atsidavę Tam, Kuris mums pasiaukuoja iki mirties ant kryžiaus.

Iš kitos pusės, veržiantis tobulybę , reikia suprasti, kad mūsų dvasios, mūsų budo šlifavimas, kultivavimas reikalauja ir atsidėjimo, ir laiko. Gal girdėjote apie ankinių daržininkų . Rūpestingai išdirbęs žemę ir išbarstęs sėklas, jis dažnai būgdavo žirčiai, kaip greitai tie diegai kalasi ir lenda iš žemės. Jis norėjo, kad tik greitai susilauktų daržovių . Ne-

patyrusiam jam atrod , kad diegams persunku veržtis iš žemės, ir jis vien dien m po truput patraukti augštyn. Jie t dien atrod lyg daugiau paaug , lyg didesni, ir kinas džiaug si. Deja, kit dien jis juos atrado nuvytusius.

Taip ir dangiškos maloni rasos laistomi mes augame pamažu, bet jeigu tik esame gyvi dvasioje ir augame, tai išaugsimė, tik reikia nuolatini pastang ir kantryb s, o jau Dievas mums pad s.

Ryžtingos, kad ir ne taip skubios pastangos, gali atsiekti dideli rezultat .

Vienas švento gyvenimo mokytojas yra pasak s:

— Jeigu mes per metus laiko nusikratytume nors vienos ydos, per kiek met taptume šventi. —

AR REIKIA, KAD MUS ATSIKLAUP PRAŠYT ...

Arti mirties beb damas vienas vyras tar savo broli :

— O, brolau, kod l tu man s labiau nespaudei d l mano sielos reikal ?!

— Kaipgi, — atsiliep brolis, — aš apie tai tau kalb jau kelet kart .

— Kalb jai, tiesa, ir tav s kaltinti negalima, — v l ty liai šnek jo ligonis, — bet tu buvai taip ramus d l šio reikalo. Dabar aš nor iau, kad b tumei praš s mane ant keli arba kad b tumei pa m s mane už sprando ir stipriai supurt s, nes aš buvau ner pestingas ir taip besnausdamas vos paties pragaro nepasiekiau... —

Ak, ir mums daug kas primena m s išganyimo reikalus. Iš pradži mok t vai, paskiau gird jome priminimus bažnyioje, atrandame juos ir gerame laikraštyje ar knygoje. Bet kaip dažnai tuos priminimus negirdomis, lyg snausdami, praleidžiame. Argi reikia, kad mus kas ant keli suklyp s pra-

šyt , ar imt už sprando purtyti? Juk tai m s pa i amžiny- b s reikalas, pats svarbiausias, koks tiktai b ti begali, ir rei- kiam d mes jam b tinai privalome skirti.

Graži istorija pasakojama apie Sir Bartle Frere, brit džentelmen , kuris pirma buvo Bomb jaus gubernatorius In- dijose, v liau gi — Cape kolonijos gubernatorius Afrikoje. Kart jis buvo iškeliav s, ir jo, sugr žtan io, at jo stot susi- tikti jo žmona su tarnaitė. Tarnait buvo dar neseniai paimta ir to vyro niekada nebuvo ma iusi. Kai jos atvyko geležin- kelio stot , brite ir sako tarnaitėi:

— Dabar eikite j s atsivesti m s pon — Sir Bartle.

— Bet kaip gi aš j atpažinsiu? — paklaus ši.

— O, — atsiliep ponia, — tik pasidairyki augšto vyro, kuris kam nors padeda. —

Ir tas ženklas buvo pakankamas. Kai tarnait nu jo jieš- koti, ji tikrai pamat augšt vyr , kuris senutei moteriai pa- d jo išlipti iš vagono. Ir ji neapsiriko — tai buvo jos šeiminin- kas.

Gero darymas buvo suaug s su tuo vyru, kaip tai turi b ti ir su kiekvienu krikš ioniu. Geri darbai tai artimo mei- l s žiedai, o jie išdygsta tik toje širdyje, kuri yra gaivinama nuolatin s Dievo meil s srov s. Šis gi kelias ir yra didysis rinkime nuopeln m s laimingajai amžinybei pelnyti.

Kart , karo metu, amerikie i kari dalinys žygiavo nedidel pranc z kaimel , iš kurio tik k buvo išstumtas prie- šas. Nedaugelis tame kaimelyje tepasilikusi gyventoj džiaugsmo ekstaz je išb go amerikie i pasveikinti. Jie dai- navo, šoko, verk iš džiaugsmo art jant amerikie iams.

— Mums malonu, kad gal jome išgelb ti tuos žmones, — prasitar vienas jaunas amerikie i karininkas, — ta iau ko- gi jie ia taip kraustosi iš proto d l to?

— Ach, pone, — atsiliep sena moteris, gird jusi jo tuos žodžius, — J s taip šnekate, nes nežinote iš kokios priespau- dos mus išvadavote...

Jeigu mes kartais gyvenime esame gal kiek pernelyg abejingi, tai tod l, kad nepagalvojame, iš kokios priespaudos

pats Kristus mus išvaduos, kaip kiln moksl Jis mums atneš , kiek daug krikš ionyb yra palaimingos takos tur jusi tautas ir žmones peraukl dama. Mes to reikiamai nepagalvojame ir mumyse gal d l to n ra to d kingumo karš io ir užsidimo bei atsid jimo Viešpaties reikalui.

IŠGIRSTI BALS , IR TAI DABAR

Kart senov s Graikijoje Philidas savo namus pakviet t Spartos valdovus ir kari vadus iškilmingai vakarienei. Jis jiems pažad jo puiki puot , su daugybe graži moter iš Teb miesto.

Sve iai, šil nuo vyno tauri , lauk pasirodant moter . Tuo tarpu atskub jo iš At n pasiuntinys, kuris atneš vyriausiam valdovui, vardu Archias, laišk , ir praš j greit paskaityti, nes tai svarbus reikalas. Ta iau prisig r s valdovas prabilo:

— Dabar ne laikas mus gaišinti vairiais reikalais. Tuos dalykus svarstysime rytoj. —

Deja, tas "rytoj" jau nebeat jo: Pleopidas, drauge su savo draugais, persireng moterimis, siverž sal , kiekvienas išsitrauk pasl pt kard ir išskerd kaip pat valdov , taip ir Spartos augštesniuosius pareig nus, kurie net nesp jo nuo puotos stal pakilti.

Dievulis gal ne kart per m s angel sarg , per m s s žin s bals siun ia mums persp jim , ir vargas mums, jei mes atsakysime — rytoj, nes rytojus n ra tikra m s nuosavyb . Jis gali b ti jau nebe m s ...

Vienas kunigas kart ruoš si pasakyti pamoksl tema: "Dabar yra laikas jieškoti išganymo". Bem stydamas, besvarstydamas jis užsn d s ir susapnav s, kad jisai patek s pat pragar , tarp pikt j dvasi , kurios kaip tik tuo metu buvusios susirinkusios pasitarti, kaip s kmingiau suvedžioti žmones.

Vienas iš kipš atsistoj s ir tar s:

— Aš eisiu žem ir pasakysiu, kad Šv. Raštas tai tik pasakos, kad jis n ra dieviškojo apreiškimo balsas. —

— Ne, tai mažai pad s, — prabilo kitas. — Leiskite man eiti. Aš nuvyksiu ir imsiu skelbti, kad n ra nei Dievo, nei Išganytojo, nei paties pragaro. —

Ta iau jam pabaigus per vis kipš veidus prab go kreiva šypsena, rodžiusi nepritarim .

— Ne, nieko iš to neišeis, mes negalime to kalb ti, kad jie patik t . —

Staiga atsistojo dar vienas ir su klastinga mina, kaip kitados pirmasis gundytojas, prabilo:

— Reikia kitaip. Leiskite, aš iškeliausiu pasaul . Aš jiems pasakysiu, kad yra ir Dievas, ir Išganytojas, pasakysiu, kad yra Dangus; nesl psiu, pasakysiu, kad yra ir pragaras, ta iau aš jiems stengsiuosi vien dalyk kalti: n ra ko skub ti, rytoj bus galima visus dalykus sutvarkyti. —

Ir kipš taryba nusprendusi, kad tas kelias — pats tiksliausias. Š gimdytoj ir išsiunt žem .

JO ATLEIDIMAS...

Kart dr. Scudder iš Indijos misij gr žo namo. Jis vyko drauge su savo s numi. Pasitaik , kad jie išgirdo žmog , vartojant nešvarius žodžius.

— Klausyk, drauge, — prabilo daktaras. — Šis berniukas, mano s nus, gim ir buvo išaugintas pagoni krašte, kur dar teb ra stabmeldyb ... O ta iau jis savo gyvenime nebuvo gird j s žmogaus piktžodžiaujant prieš savo Tv r j ...—

Piktžodžiautojas paraudo. Atrod labai susig dusiu ir m atsiprašin ti. Daktaras gi j prabilo:

— Neužmiršk, kad Tave gird jo Dievas, ir Jo atleidimo esi labiau reikalingas, kaip manoj. —

Tai teb nie geras persp jimas visiems. Mes turime daugiau kontroliuoti tai, k kalbame. Juk mes einame prie Šv. Komunijos. M s l pos ir liežuvis tuo b du tampa pašventinamas, ir nepritinka, kad tomis pa iomis l pomis mes Viešpat v l žeistume. Tai viena mintis, kuri išplaukia iš šio fakto. Antroji mintis — mes savo silpnyb se, su jomis kovodami, privalome jieškoti Dievo gailestingumo ir atleidimo. O Dievas yra tikrai geras. Lai mums tai primins šis antras istorijos faktas: kart viena motina atvyko pas Napoleon . Ii nor jo išmelsti pasigail jimo savo s nui, kuris buvo pasmerktas mirti. Napoleonas primin jai, kad jaunuolis du kartu papild t pat nusikaltim ir teisingumas reikalavo jo gyvyb s.

— Bet valdove, — kreip si sužadinta motina j . — Aš gi nejieškau teisingumo, o tavo pasigail jimo...

— Jis nenusipelno pasigail jimo! — tar imperatorius.

— Teisyb , jis visiškai nenusipelno, — d savo motina, toliau maldaudama: — Bet juk tada jau nebeb t pasigail - jimas, jeigu jis tai nusipelnyt ...

— Gerai, jo pasigail siu, — prabilo Napoleonas, paveiktas motinos.

Mes turime drauge su ta kent jimo prispausta motina prisipažinti, kad irgi dažnai nesame verti m s Viešpaties pasigail jimo. Nesame verti d l savo min i , d l savo kalb ar net d l veism . Bet gal nekart Dieviškoji m s Motina mus užtaria, kaip ano nusikalt lio motina, ir Dangus mums b na gailestingas.

Kart buvo kariuomen s teismo pos dis, kuriam pirminkavo pulkininkas. Drauge su kitais karininkais jis li dni ži r jo teisiam j , kuris v l ir v l vis nusigerdavo. Karštame klimata, alkoholio poveikyje, jis visiškai buvo palaužtas.

— K su tavim daryti? — kalb jo pulkininkas. — Ir v l, ir v l tave kaltina girtavimu. Bausm krito ant tav s viena po kitos, ir štai v l nusikaltai!

Nusikalt lis tikrai atrod beviltiškas.

— K darysime? — paklaus pulkininkas, žvelgdamas karininkus, ir prid jo: — Rodos jau mes visk išband me...

— Ar galčiau aš patikrinti jo bylą? — paklausė vienas jaunas, gabus kapitonas. — Man rodos aš turiu kaikokią pasiūlymą.

Kapitonas peržvelgė bylą ir pratarė:

— Aš taip ir maniau: vienas dalykas dar yra su juo neišbandytas. —

— Kasgi? — susidomįs paklausė pulkininkas.

— Pulkininke, šiam žmogui dar niekuomet nebuvo dovanota. —

Tas posakis visiems buvo lyg griaustinis esant giedriam dangui. Atsigrįždamas nusikaltėlis pulkininkas jam tarė:

— Esi jau daug kartų baustas, ir nesidarei geresniu, netgi jai blogyn. Dabar imk giliau širdį! Šiuo kartu tavo vard ištrinsime iš kaltinamųjų sąrašo. Esi laisvas. Tau atleista. —

Nusikaltėlis tik užsidengė rankomis veidui, iš kokių jo besikilnojančių pečių, jis apleido teismo salį, pritrenktas iš nustebimo.

Nuo tos dienos jis tapo kitu žmogumi. Jis visiškai metė gėrįs. Ne mėnė lašų. Pasidarė patikimiausias vyras pulke ir kilo kariškuose laipsniuose.

Su didele simpatija mes skaitome apie tą vyrą. O ar pamstome — kiek kartų mums patiems Dievas dovanojo. Ar mes su tokiu nuoširdumu, kaip anas karys vertinome Dangaus atleidimą? Ar mobilizavome visas pastangas pakilti iš savo silpnybės — Dangaus atleidžiami ir laiminami?!

IŠTES TI BANDYM VALANDOSE

Azijos prokonsulas vienu metu sulaikė šv. Polikarpą, šv. Jono Evangelisto mokinį, ir norėjo priversti atsisakyti Kristaus. Šventasis tvirtai atsakė:

— Jau aštuoniolika metų, kaip aš myliu Dievą, jam tarnauju; nuo Jo nesusilaukiau nieko kito, kaip tiksliai geradary-

bi ir nuo Jo tikiuosi rojaus. Argi aš galiu J dabar žeisti? Ne, negaliu. —

Ir šventasis mir kankinio mirtimi.

Dažnai gyvenime sulaikys mus pagunda. Ji si lys mums vairi pom gi ir patraukli dalyk . Ar mes tur sime pa-kankamai valios ištes ti ir drauge su šv. Polikarpu pasakyti:

— Negaliu. Iš Dievo tik gera esu patyr s, negaliu Jo žeisti. —

Svarbu iš anksto tok tvirt nusistatym savyje išugdyti, kad bandymo valandai at jus nesusvyruotume ir tur tume jau parengt atsakym .

Kart Ispanijos karalius Pilypas II pasišauk vien vie-nuol ir jam tar :

— Gird jau, kad su savimi visada nešiojies žolel , kuri turi galios apsaugoti tave nuo nuod m s. Pasakyki man, ko-kia ta žolel yra, nes kaip karalius turiu pergyventi daug nuod m s pavoj . —

Vienuolis atsak :

— J lengva gauti. Kas svarbiausia, kad ji nepraranda savo j gos, o kasdien veikia stipriau. Tai — mintis, kad Die-vas yra su mumis.

Tikrai, daug pad s mums ištvirti mintis, kad Dievas yra su mumis, mus stiprina, mus mato. Kada ateina pas mus kok-sai garbingas sve ias, mes labai stengiam s b ti mandag s, elgtis gražiai, kad garbingo asmens akivaizdoje nepasirody-tume menkomis asmenyb mis. Bet negali b ti didesnio as-mens, kaip Dievas, o Jisai yra visur su mumis.

Šv. Efreimas kart dar pastang atversti vien nusid -j l . Su juo tur jo tok pasikalb jim :

— Sakyki, ar išdr stumei padaryti nuod m , jeigu ma-tyt visas pasaulis.

— O, ne. K gi apie mane manyt garbingi asmenys, — atsiliep nusid j lis.

— Tai bijotumei, kad žmon s nepamatyt tav s silpnyb s valand ?

— Suprantama. G da.

— Tai kaipgi išdrįsti daryti nuodėmę Dievo akivaizdoje, kuris viską mato?

Nusidėjimas tylėjo ir mįslė. Tas priminimas padėjo jam apsispręsti. Viešai pradėjo daryti atgailą už savo praeities klaidas.

Vienu metu Šveicarijoje, Ciuriche, miesto valdyba pakvietė filmininką, kad jisai padarytų paveikslus žmonėms, kurie gatvėje netvarkingai elgiasi. Viliu tie filmai buvo daug kartų rodomi mieste, kad žmonės savo klaidas pamatytų.

Daugelis jautėsi labai nesmagiai, kai jiems teko iš šalies stebėti savo nepavyzdį užsilaikymą. Bet juk tai buvo gatvėje, visi tūmat, tik jie patys nebuvo atkreipę reikiamo dėmesio. Jeigu būtų pagalvoję, nebūt taip elgęsi.

Reikia atsiminti, kad Dievo akimis mus visada ir visur mato ir filmuoja amžinybės knygas; paskutinio teismo dienoje visi pamatys, kada tik gyveno kas žemėje, ko mes verti, kokį samelgesys.

Tai turime atsiminti ir pagal tai elgtis.

AUGŠTYN ŠIRDIS

Ypatingą ryžtingumą Šventaisiais metais yra parodęs vienas Vokietijos gyventojas — Paulius Gwodz, karo veteranas, netekęs abiejų kojų kare. Jisai pasiryžo nukeliauti Romą. Dvidešimt vieną dieną buvo kelionėje. Savo vežimlį turėjo rankomis sukurti. Padarė kelionę netoli tūkstanties mylių. Net pats popiežius vertino jo pasišventimą ir priėmė jį audiencijoje.

Mes girdime ir apie kitą nuostabų reiškinį: Hollywoodo publicistą, laikraščio "Tidings" redaktorių Carol Davis, palikusi daug žadanį karjerą, stojo karmeliu vienuolyn. Tai vienas iš kiekiausių vienuolynų, kur užlaikoma griežta klauzūra. O ji — augšto išsilavinimo, universitete baigusių žurnalistines studijas, Hollywoode ir New Yorke dirbo prie

radijo programos. Bet ji nusprend , kad didžiausi laim ras savo gyvenim pašv sdama Kristui ir užsidas už vienuolyno sien . Ji konvertite, ta iau tik jim taip pam go, kad ryžosi jam skirti visas j gas ir vis savo gyvenim .

Gal dar nuostabesnis atsitikimas su Fosteri šeima. Vyras — Donald Foster — gabus verslininkas, už m atsakingas pareigas Kalifornijos valstyb je. Su savo žmona susitar , kad tolimesn gyvenim jie visiškai pašv s religiniams idealams. Palik s pelning versl , jisai stojo benediktinus. Pirma man b ti paprastu vienuoliu, bet v liau apsisprend likti kunigu. Jo žmona visiškai tam pritar ir lauk , kol jisai galutinai pasieks savo pašaukim , pasiryžusi stoti vienuolyn , palikusi versl ir pasisekim , kur sutiko gyvenime.

Net iš tolimosios Guam salos ateina žinios, kad tenai dvidešimt vietini mergai i stojo vienuolyn . Tai vis džiu ginan ios žinios, kurios pasako, kad žmon s galvoja, jieško, ir atranda, jog j šio ir ano gyvenimo laim pareina nuo j ištikimumo pamiltiesiems religijos d sniams.

Tai tarytum vykdytas to didžiojo prašymo, kur išgirdo žmonija iš Marijos l p Fatimoje. Ji ragino žmones prie atgailos ir didesnio dievotumo. Marija net pabr ž :

— Jeigu bus išklaudyti mano prašymai, Rusija atsivers ir bus taika. Jeigu ne — ji paskleis savo klaidas po vis pasaul , iššaukdama karus ir Bažny ios persekiojimus. Gerieji bus persekiojami ir daugelis bus nužudyt , pats Šventasis T vas tur s daug kent ti ir ištisos tautos bus sunaikintos... —

Tos nelaim s galima išvengti, bet vis pirma — m s tik jimas turi sužyd ti, Dievo meil s liepsna turi b ti taip karšta, kad ji užkaitint ir suled jusias komunist takoje esan i žmoni širdis.

Fatimos Marija paliko raginim :

— Pasakykite tai žmon ms.

Mes turime sakyti m s šeimos nariams, m s draugams, m s darbo bendrininkams apie didži j pareig daryti dvasin pažang . Vis didžioji pareiga — siekti šventumo patiems ir b ti apaštalais kit tarpe.

GYVOJI DVASIA

Ypatingose aplinkybėse vyko atsivertimas busimojo kardinolo Manning. Iš pradžių jisai buvo anglikonas dvasininkas, pagarsėjęs pamokslininkas, pamokslų knygų autorius.

Kartą viena inteligentiška moteris jį paklausė :

— Kodėl jūs niekada nepasakote pamokslą apie Šv. Dvasią .

Manningas pažadėjo ir tuo klausimu žodį tarti. Pradžioje jieškoti medžiagos, bet tinkamos nerado anglikonų knygose. Griebėsi katalikų raštų, ir ten atrado ko jieškojo. Dar daugiau — siskaitė su jais pamokslų katalikų mokslą ir pats tapo kataliku.

Šveicarijoje prieš kurį laiką buvo išleistas iš kalėjimo, bausmė atlikta, plačios. Bėgdamas dar kalėjime, jis jau buvo suplanavęs vykdyti naują planą. Bėgdamas laisvai, tačiau išgirdo šventą giesmę. Susidomėjo tuo, už ką koplytėlė. Valandą pabuvo toje susikaupimo vietoje ir Dievo dvasia jį sukurtė. Jis atsisakė pikto. Šventovėse jieškokime susitelkimo, kad tai sukurtų ir mus, kad ir mes pradėtume gyvos dvasios gyvenimą .

Didžioji mūsų gyvenimo dalis praeina besirūpinant savo kūno reikalais — butu, maistu, drabužiu. Tam reikalui mes praleidžiame ilgą valandą bedirbdami. Jeigu, tačiau, tu tik ir pasitenkintume, būt tai tik mūsų kūniškas gyvenimas. Turime nepamiršti nei mūsų dvasios reikalo ir pasirūpinti, kad mūmūsų Kristaus dvasia būtų gyva.

Juk patsai Kristus anksčiau pasikalbėjo jį naktį pasakė Nikodemui:

— Kas neatgims iš Šventosios Dvasios, ne eis Dangaus karalystę . —

Pirmasis gi to atgimimo ženklas yra gyva religinė dvasia mūmūsų.

Šv. Ciprijonas yra pasakęs :

— Kai tik Šv. Dvasia atjo mano šird, pakeit mano gyvenim .

Šv. Dvasios pagalba išugdymas mumyse pauiose gyvosios krikšioniškos dvasios pakeis m s asmenišk gyvenim , pakeis nuotaikas šeimoje ir aplinkoje, kurioje mums tenka bti ir darbuotis.

1874 m. Japonijoje buvo išleisti labai žiaur s statymai prieš krikšionis, skelbiantieji jiems mirtin persekiojim . Nagasakio miesto brys krikšioni atjo pas katalik vyskup , tardami:

— Naujas persekiojim statymas išleistas. Sutvirtinkim mus, kad pasiliktume ištikimi. —

Ir mes maldoje tiesiame rankas Šv. Dvasi jieškodami sutvirtinimo, kad gyvoji dvasia mumyse visada ištikimai pasilikt ir atsispindt m s mintyse, troškimuose, pasikalb - jimuose ir darbuose.

ŽYDO ŽODIS IR SKULPTORIAUS PATIRTIS

PRIEŠ eil met Richmonde buvo toks vykis: augštesn mieste vieta buvo pripažinta pati gražiausia ir ia nutarta pastatyti maž bažnyt l . Tikintieji labai entuziastingai joje garbino savo Viešpat .

Ilgainiui aplinkui apsistat graž s gyvenamieji namai ir juose apsigyveno išlep turtuoliai. Iš bažnyt l s girdimas giedojimas jiems atrod ramyb s drumstimas ir jie nutar , kad tas dalykas turi bti "sutvarkytas" — jie prad jo organizuoti prašym miesto tarybai, kad bažnyt l b t iškelta iš rezidencinio distrikto.

Vis pirma jie nuneš t prašym pasirašyti vienam žydui, apie kur jie neabejojo, kad tas pasirašys. Koks gi buvo j nustebimas, kai tasai žydas atsisak pasirašyti, tardamas:

— Ponai, aš to negaliu pasirašyti. Jeigu aš tik iau tuo, kuo tiki šie krikščionys — kad mano Išganytojas yra atėjęs, aš apie tai šaukiu nuo kiekvieno namo stogo ir kiekvienoj Richmondo gatvėj, ir niekas visame mieste manęs negalėtų sustabdyti. —

Tas žydas pasakė daug tiesos. Mes turime drąsiau ir ryžtingiau išpažinti mūsų Viešpatį ir Jam tarnauti atsidėję. O tuo tarpu kaip liūdnai kartais matyti, kad žmonės eina bažnyčią, kunigai pasikviečia savo namus, o jis mato pas juos gulinius laikraščius, kurie bažnyčią išjuokia, jų puola. Ant sienos kryžius, o ant stalo laikraštis, kuris niekina kryžį. Tai ženklas, kad mums dar reikia giliau sigyventi Kristaus mokslą ir giliau persiimti jo meilę.

Iš meno istorijos mes žinome šį faktelį: vokiečių skulptorius Dannecker dirbo aštuonerius metus, kurdamas Kristaus statulą. Pradžioje, kai jis tebuvo dirbęs dvejus metus prie tos statulos, jam atrodė, kad atsiekti nemaži rezultatai. Norėdamas išgirsti tiesią nuomonę iš šalies, jis pasikvietė mažą, jauną mergaitę ir paklausė jos, kaip vaizduoja statulą. Mergaitė greit atsakė — vaizduoja didelį žmogų.

Ir skulptorius nusiminęs nusisuko į šalį. Jam atrodė, kad dveji darbo metai buvo pražuvę. Bet jis buvo ryžtingas ir dar šešerius metus darbavosi prie tos statulos. Tada vėl pasikvietė mažą mergytę, teiraudamasis apie paveikslą. Pažūrį ją tyliai statulą ir ašarodama pasakė, kaip ji reiškia:

— Leiskite mažuteliams eiti prie manęs.

Tai pradžiugino skulptorių. Nesugadintas mergytės instinktas leido jai paskelbti teisingą išvadą, ir jis jautė, kad tai tiesa. Dailininkas paskiau pasakojo, kad vienatvės kabininiame sitempime jis matė lyg Kristaus viziją, kuri perkėlė statulą.

Praslinkus kiek laiko Napoleonas jį paprašė, kad sukurtų deivės Veneros statulą, tačiau dailininkas atsiliepė:

— Žmogus, kuris matė Kristų, papildytą šventvagyste, jeigu savo meną panaudotų pagoniškam dievui kelimui. Nuo šiol mano menas yra pašvęstas dalykas. —

M s gyvenimo uždavinys yra taipgi savo sieloje atkur-
ti Kristaus paveiksl . Didelio sitempimo reikia, kad tai b t
gerai, pilnai atlikta, bet kai pastoviai, su dideliu atkaklumu
bus dirbama, pastangos bus palaimintos pasisekimu. Tada,
kaip anas dailininkas, nebenor sime to, kas gal t neside-
rinti Kristaus paveikslui m s sielose.

Pirmas kelias atkurti Kristaus paveiksl m s sielose yra
išvalyti savo siel ir šird . Ir tai n ra lengva. Kart kažkas
paklaus kit — kokie yra du žodžiai, kuriuos sunkiausiai
yra ištarti. Tas ilgokai m st , ir negal jo atsakyti. Tada an
m sl užminusias pasak :

— Sunkiausia ištarti yra žodžiai: "Aš kaltas". Žmogus,
nepagr stos puikyb s pagautas, nenori nusizeminti, prie savo
silpnybi ir kal i prisipažinti, o tai b t b tinas pagrindas
savo tobul jimui, J zaus paveikslo atk rimui širdyje.

Kas nori didesn nam statyti, turi iškasti gilesn pama-
t . Ir mes iškas nuolankumo pamatus širdyje statykime Kris-
taus atvaizd savo sieloje.

MALDA, KURI KALB JO RAUDONARMIE IAI...

EKOSLOVAKIJOJE išeinantis laikraštis "Katolik" praneša
dom atsitikim , kaip dr. F. Kolacovic atspausdino 200,000
švent paveiksl li su maldele ir paskleid dal j tarp rau-
donarmie i kari . Tikrasis dr. Kolacovi iaus vardas yra
Pogľajan. Jisai buvo sociologijos (visuomen s moksl) profe-
sorius Jugoslavijoje. Už prieš-nacišk straipsn laikraštyje
"Zivot", kur jisai redagavo, vokie iai m j persekioti ir jisai
pab go Slovakij , kur ir pakeit savo vard .

Tame svetimame krašte jisai daug dom josi religiniu
aukl jimu ir dvasiniais klausimais. B damas kunigu, bom-
bardavimo metu jisai nešinas šv stais aliejais jo po liepsno-

jan ius namus, gelb damas nelaiming j (daugumoj — darbinink) k nus ir sielas.

Dr. Kolacovic suorganizavo katalik veikimo grup , kuri darbavosi pagal moderniškiausi belg -pranc z pavyzd .

Be kit veikimo priemoni , jisai ir atspausdino tuos 200,000 paveiksl li , kur buvo Dievo Motinos paveikslas ir malda už taik su trumpu apm stymu apie Krist ir, pabai-goje, — tobulo gailiesio aktas.

Ta malda buvo išspausdinta rus kalba. Jos lietuviškas vertimas maždaug taip skamb t :

"Šventoji Dievo Motina, melski savo S n ramyb s ma-no sielai ir taikos visam pasauliui, o taipgi — pasigail jimo mirties valandoje.

Dievo Motina, m s Motina ir Motina J zaus, Darbininko! Laike šio baisaus karo, kuris buvo priežastimi tiekos neteisy-bi visuomen je ir pavydo, mes kreipiam s Tave — atsi-žvelgki mus ir išprašyki mums vienyb s malon tiesoje, tei-syb je ir Kristaus meil je, kad mes visi, susijung po v liava Kristaus Darbininko ir Atpirk jo, gal tume darbuotis d l dva-sinio, socialinio ir kult rinio atgimimo vis t , kurie yra prispausti ir pavergti. Suteiki mums malon darbuotis d l vi-s taut sutarimo, kuris gal s vykti vieniems kitus pažinus ir pagerbus teises pa i mažiausi tarp taut ; kad tas sutari-mas b t paremtas visuotine Kristaus meile.

Dievo Motina, motina to Kristaus, kuris myli visas tautas, užgesinki mumyse valios blogumus ir melski, kad mes pasi-lyktume ištikimi teisingumui, žmoni teis ms ir kad tuo b du mes sukurtume pastovi taik pasaulyje. Amen."

Toliau paveiksl lyje buvo išspausdintos apm stymo mintys:

— Dabar apm stykite apie save, apie pasaul ! Lavonai, griuv siai, badas, vargas ir begalin s tamsyb s. Štai dabar-ties pasaulis!... Ar neb t geriau, kad visas pasaulis ir aš pats b tume sunaikinti šio karo chause? — Nenusivilkite!...

Tikriausiai J s esate gird j kalbant apie Žmog , kuris kitados buvo at j s pasaul ir kuris dar tiktai ger . Tas

Žmogus tai buvo Kristus. Jis buvo sik nijusi meil , gerumas ir gailestingumas. Jis pad jo vargšams, gyd lignonis, k l numirusius, skelb ties visam pasauliui; daugeliui ligoni Jisai pasak : "Tavo nuod m s atleistos, eik ir daugiau nebenusid k!"

Kristus parod savo j g ne tik su ligotais k nais, bet jisai prik l ir dvasines j gas, išrov žmogaus širdies blog . Ir dabar Dievažmogis veikia savo Bažny ioje, kaip Jis veik praeities šimtme iuose gydydamas, prikeldamas, sustiprindamas ir atleisdamas. Taip Jisai ir pašauk geros valios žmones ir tuos, kurie myli taik .

Jo j ga gali veikti ir tavyje, jei tik nori. Jis nesilauš tavo siel prievarta, jei laikysi j uždar ; Jis never ia n vieno, kad J priimt , nes žmog Jisai sutv r laisv . Tu gali apsispr sti — ar b ti blogio pus je, ar Kristaus, bet jei nori išgelb ti, apvalyti ir išlaisvinti žmonij , be abejo, turi pasirinkti Krist .

Viešpatie, meldžiu Tave, atleiski, kad Tave žeidžiau neapykanta, neteisybe ir netik jimu. Meldžiu Tave, atleiski man ir kitiems, nes savo nuod m mis mes pakenk me visai žmonijai... R e v o l i u c i j aš privalau prad ti pats nuo sav s. Aš atsisakau visko, kas mane žemina; aš išrausiu visk , kas žeidžia Diev , žodžiu — aš nugal siu nuod m savyje pa iame. Aš skleisiu g r pasaulyje, aš ruošu teising taik savyje ir savo aplinkumoje. —

Šie spausdinti lapeliai buv paskleisti tarp raudonarmie i . Susidom jimas jais, matyti, buvo nemažas, kad bolševik NKVD palaik t antikomunistine propaganda; kun. dr. Kolacovic buvo areštuotas, apkaltinant j špionažu.

Koks jo tolimesnis likimas — žini n ra.

RAUDONAS KRYŽIUS IŠ KRAUJO

Kart vadinamame boeri kare nedidelis brit dalinys pateko sunkion prieš ugnin. Prieš buvo dvigubai daugiau. Jie išmuš britus iš j pozicij , už m j patogi augštum ir m labai negailestingai pliekti nustumtus sl n anglus.

Britai jau anks iau buvo daugumoje sužeisti. Dabar gi — j pad tis atrod beviltiška. K daryti? Jie sugalvojo, kad vienintel jiems pagalba — t sužeist j b r paversti maža lauko lignonine, paženklinant j raudonu kryžiumi. Bet kur gauti daž ? Ir tada jie pa m balt drobul . Vieno sužeisto kario krauju nubr ž vien stamb raudon br kšn , kito kario krauju nubr ž br kšn skersai ir taip pasidar ryškus kryžius. T drobul su dideliu iš kraujo sudarytu kryžiumi išties viršum sužeist j . Priešai tai pamat ir buvo tiek garbingi, jog suprat , kad visi britai sužeisti, sustabd ugn . Dabar jie gul jo saug s nuo kulk , pridengti ir saugojami iš kraujo nu piešto raudono kryžiaus.

Mes irgi turime daug sielos prieš , bet mums taip pat yra prieb ga — sl ptis po m s Išganytojo krauju aplaistytu kryžium. Jis m s stipryb , viltis, Jis m s uždanga. Jo kraujas ne veltui išlietas, jei tik mes tuo mokame ir ryžtam s pasinaudoti.

Kada mes esame stiprinami Viešpaties malon s, mes galime b ti dr s s. Ypatingos dr sos pavyzd yra parod s Romos valdovas Cezaris. Vienu metu j buvo pagrob piratai. Jie nustat ir vaduotpinigius: dvidešimt talent .

— Tiek tai permaža, — pratar Cezaris. — J s gausite — 50, ta iau, kai aš b siu laisvas, aš jus kiekvien prikalsiu prie bausm s kryžiaus. —

Ir išsivadav s Cezaris taip kietai nubaud tuos pl šikus.

Krikš ionis neb t taip kietas net ir su piktais žmon mis, bet jis turi b ti kietas su piktais palinkimais ir pro iais, juos savyje nužudyti.

Ta kova su Dievo priešū žmoguje ir žmonijoje nėra lengva, bet ryžtingumas ir pasitikėjimas Dievu gali viską nugalėti. Tam mes turime gražius pavyzdžius. Štai, prieš eilę metų Glasgovo universitetas suteikė garbės daktaro laipsnų tyrinėjtojui ir krikščionys platintojui Dovydui Livingstonui. Paprastai tokiais atvejais studentai sukeldavo nemažą triukšmą, tačiau šiuo sykiu jie buvo ramūs, su rimtimi ir pagarba sekdami tų nusipelnusių asmenybę. Livingstonas buvo didelis pasišventėlis. Jis studentams pasakojo, kad grįš Afriką, ten nešti civilizaciją, kovoti su tenai žydėjusi vergija, verg prekyba, atverti keli Evangelijai.

Ir jis ryžosi tų naujų žygių, nepaisant, kad jau 16 metų buvo kėpamas karštoje Afrikos saulėje; jis jau buvo sirgęs 27 kartus drugiu ir viena ranka buvo nevaldoma — lieto apkramtyta. Ir tas ryžtingasis vyras, kalbėdamas studentus, sakė:

— Ar aš turiu jums pasakyti, kas mane palaikė per visus tuos savanoriškos tremties metus gyvenant tarp žmonių, kurių kalbos aš negalėjau suprasti, kurie mano atžvilgiu laikėsi nepatikimai, o dažnai ir pavojingai; mane stiprino Viešpaties pažadėjimas: "Aš esu visada su jumis, iki pasaulio pabaigos..."

Taip, Viešpats su mumis. Mes kovose ir mūsų silpnybėse, tik Jūs pasitikėkite kime.

7. Ištes t!

SIELOS GYVYBĖ IR JOS VERTĖ

Kart vien išminiai sutik s žmogus ir klausia:

— spki, k aš dabar turiu savo rankose,

— Aš gi ne pranašas, — atsiliepas išminius. — Kaip aš galiu žinoti?

— Gerai. Pasakysiu — aš turiu žvirblį. Bet pasakyki, ar jis gyvas, ar ne?

Išminius pagalvojo: jei sakys, kad gyvas — jis užspaus žvirblį; jei sakysiu negyvas, paliks gyv — vis ne spsiu. Taigi išminius jam ir sako:

— Žvirblis yra toksai, kok tu nori tur ti...

Daug gyvenimo išminties tame atsakyme.

Mes irgi — turime siel , galima sakyti, savo rankose. Jei nor sime ir d sime rimt pastang , ji bus gyva, jeigu ne — j mes savo nuod m mis, savo piktais pro iais pritrenksime.

Išsaugoti savo siel j gos mes gauname tik iš tik jimo, padedant Dangaus malonei. Senov s Romoje, kankini laikotarpyje, buvo sunkiai tort ruojamas jaunutis, 15 met krikščionis Agapitas. Kankintojai užpyl ant jo galvos degan i žarij . Šventasis gi jaunuolis, nepalaužiamas, kalb jo:

— Tai mažai k reiškia, kad mano galva bus deginama šiame gyvenime. Danguje — ji bus vainikuota amžinos laim s vainiku. —

Kieno akys nukreiptos an pasaul , tas gauna j gos ir šiame pasaulyje pasilikti tvirtas ir nepalaužiamas bet koki sunkum .

Patys Bažny ios galvos — popiežiai mums yra ištverm s pavyzdys. Iš 32 pirm j popieži net 30 mir kankiniais. Aš-

tuoniolika popieži yra mir ištr mime, dešimt mir kal jimuose. Ir niekas j neiškreip iš tikrojo kelio: meil s Dievui ir sieloms.

Gyvas tik jimas ypatingai žmog sustiprina jo paskutin je kovoje, paskutin se gyvenimo valandose. Kai riteris Bogard buvo sužeistas kovoje ties Rebeca, jis kalb jo:

— J zau, mano Dieve, aš mirštu.

bed s kard , kurio kryžmais esanti rankena primin jam kryži , jis d savo:

— Dieve, išpaž stu Tave mirtinai žeid s, net ir t kstanties met pasninkas, gyvenimas tik duona ir vandeniu, neatlygint už mano klaidas. Betgi, Viešpatie, žinai, kad esu pasiryž s daryti atgail . Dieve mano, mano T ve, užmirški mano kaltes, lai Tavo sprendim suminkština J zaus Kristaus nuopelnai. —

Taip meld si, iki numir .

Krikš ionys, kurie žino savo sielos vert , kurie gyvena tik jimo dvasia, reikale stengia parodyti nuostab tvirtum . Tai patvirtina gyvenimo pavyzdžiai.

Štai, Decijaus persekiojimo metu, Smirnos mieste buvo kalinamas švento gyvenimo senelis krikš ionis Pinonijus. Pagonys vert j aukoti j dievams, ta iau jis, b damas krikšioni kunigu, griežtai nuo to atsisak .

Jis buvo pasmerktas gyvas sudeginti. Kai at jo bausm s viet , jisai pats nusimet viršutin drabuž ir m d koti Dievui, kad pad jo jam išlaikyti nesutept k n , kuris dabar bus sudegintas. Patsai išsities ant žem s, kad j prikalt prie r sto.

Minia sujaudinta šauk , kad ir be to jis neb gs, ir bude liai nebeprikal jo. Kankinys gi garsiai kalb jo:

— Noriu mirti, kad visi žmon s suprast , jog yra prisik limas iš numirusi . Prisik limas atitaisys tas žmoni netei sybes. —

Iškeltas viršum uždegto laužo, meld si uždar s akis, tyloje.

Staiga — jo veidas nušvito dangiška šviesa. Ži r jo ramus tas liepsnas, kurios jau j prad jo praryti. Ištar dar "Amen" ir — mir .

Tai ryžtinga gyvyb s auka patvirtinimui ideal , kuriuos myl jo, kuriems tarnavo, kuriems ištikimu pasiliko gyvenime ir mirtyje.

SUSIVALDYTI IR IŠTES TI

Daug šimtme i pra jo nuo mirties Aleksandro Didžiojo, ta iau jo atminimas amžiais pasiliks istorijoje. Vienas vykis iš to garsiojo vyro gyvenimo parodo, kaip baisu b na, kai žmogus ne stengia susivaldyti.

Aleksandro brolis Clito lyd jo j kiekvien kov . Kart prasiverž s priešas puol Aleksandr , pak l kard ir jau b t nuneš s jo galv , jei ne greita Clito pagalba. Staigus Clito mostas kardu nukirto pakelt rank , kuri b t at musu gyvast Aleksandru. Nuo to laiko Clito pasidar Aleksandro mylimiausias žmogus. Jam paved vadovauti dal kariuomen s.

Kart — buvo puota. Aleksandras perdaug vyno prisiurb , kas atsiliep jo kalb ir elges . Clito tur jo dr sos valdov sudrausti. Girtas Aleksandras taip sir stino, kad staiga puol s kardu perv r Clito šird .

Kada išsiblaiv , Aleksandras išsigando, suprat s, kad jisai nužud vyr , kuris jam buvo gyvyb išgelb j s. Taip susigrauž , kad b t gyvast sau at m s, jeigu kiti dvariškiai neb t iš jo rank ginklo išlup .

Taigi, net didieji, jeigu nesivaldo, ypa išsig r , gali padaryti skaudži dalyk , d l ko paskiau graužiasi vis gyvenim . Tik krikš ionyb s nurodytasai savitvardos kelias yra saugiausias, tikriausias ir geriausias sau ir kitiems.

Kart , du laisvo elgesio vyrukai žygiavo v lai nak ia ten, kur ved j pom giai. Pasitaik , kad jiems teko eiti gatve

pro kambar t vo Liudviko iš Granados. Jis buvo švento gyvenimo vyras, atgailotojas. Praeidami jie išgirdo, kaip tas vienuolis save plakasi. Tai pažadino anuos nusid j lius. Jie kalb jo:

— Tas šventas vienuolis atgailojo už nuod mes, kuri niekada nepadar , o mes einame didinti sav j nuod mi naštos. Gr žkime. —

Sekan i dien jie at jo t vienuolyn , pasisak nor kalb tis su anuo šventu vyru, atliko išpažint iš viso gyvenimo, labai nuoširdžiai ir pasitais galutinai.

Krkš ionyb je mes visada turime didži pavyzdži , kurie mus uždega kasdien j gyvenimo kovoje ištes ti ištikimai Kristui. Štai, 1779 metais Cochinchinoje žiauriai persekiojo krikš ionis. Kart sugavo 32 katechetu ir uždar kal jim . Ta iau iš j kameros buvo net dvejios durys atviros. Vienos vadinosi — gyvenimo durys, kitos — mirties.

Buvo pasakyta, kas pasuks per gyvenimo duris, liks gyvas, bet tur s pereiti, sumindžioti pad t žem n kryži , išsižad ti tik jimo. Kas gi pasuks per mirties duris — jo laukia kankinio mirtis. Trisdešimt ištikim j katechet pasuko mirties duris. K gi jiems reišk laikino gyvenimo pabaiga, jei jie buvo tikri, kad amžinyb je gyvens su Kristumi! Net pagoni teis jai su pagarba juos min jo.

Prieš eil met j rose sudužo laivas. Buvo nuleistos gelb jimosi valtys, bet j neužteko visiems keleiviams. Laimingesnieji suskubo rasti jose sau vietos, bet daugelis pl duriavo vandenį, kiekvien minut b dami pavojuje nusk sti. Vienas vyras priplauk prie gelb jimosi valties, kuri buvo jau perpildyta, ir sikabino rankomis jos kraštus.

Valtyje buvusieji, bijodami, kad nenusk st , nor jo j atstumti, bet nelaimingasai, mirties siaubo pagautas, visomis j gomis laik si valties. Tada vienas išsitrauk kard ir nukirto rank , kuria sk stantis laik si valties briaunos. Nelaimingasai skubiai išties antr j rank ir ja sikabino valt . Bet tai buvo vis kova tarp gyvyb s ir mirties, ir anas žmogus v l grieb si kardo, nukirsdamas antr j rank . Ta iau sk s-

tantis nenusileido. Nebetur damas rank jos sikabinti, pakibo dantimis ant briaunos. Kažkas iš buvusi valtyje gailėsio perimtas pratar : "Nenukirskime gi bent jo galvos!" Ir jie trauk nelaiming j valt . Jis buvo taip labai ryžtingas gelb damas savo gyvyb , ir j išgelb jo.

Panašiai ir mes turime daug ryžtingumo parodyti savo dvasios gyvyb s saugojime, savo sielos gelb jime.

KAD VIEŠPATIES NEAPVILTUME

Sakoma, jog Afrikoje yra negr , kurie niekada negalvojo, jog jie yra juodi, kol jie nepamat baltojo žmogaus.

Ir žmonija gal niekada taip ryškiai nepagalvojo apie savo nuod m s purvus, kaip tada, kai at jo Išganytojas, skaisčius ir baltas, kaip tyras sniegas. Jo šviesos spinduli paliesti mes dar labiau pamatome m s siel užgulusias dulkes ir purvus ir jau iame dar didesn reikal jais nusikratyti.

Kart vienas praeivis mat , kaip vyras labai stropiai plauna parduotuv s lang . Tryn jis, kiek manydamas, pyl vanden , br žavo, bet viena d m vis tebebuvo. Tada kažkas pratar :

— Žmogeli, juk ta d m yra iš vidaus.

Kaip dažnai mes bandome užtrinti savo charakterio d - mes prieš kitus žmones, kad niekas m s nepapeikt , kad mummyse d mi ne žvelgt . O blogumas visas yra iš m s vidaus. ia reikia ne paprasto rodymosi gerais prieš kitus, o reikia iš m s vidaus nuplauti Išganytojo krauju, atgailos ašaromis, susigraudinimo atod siais, pasiryžimo aktais.

Vienoje didelio jud jimo sankryžoje gyveno sargas. Naktia jis nor davo ramiai nusunusti ir d l to uždarydavo vartus, kad jam nereik t vis laik pa iam prie sankryžos stov ti.

Kart vien tamsi lieting nakt jojo ta vieta keleivis. Rad s uždarytus vartus, jis pasibeld sargo duris ir išgirdo bak :

— Ateinu.

Keleivis palauk ger valand l . Sargas vis nesirod . Pabeld antru kartu. V l tas pats "Ateinu", bet sargo ir v l nebuvo. Tada keleiviui pasidar sunku laukti ir jis dar kart pabeld :

— Ateinu, — pasigirdo balsas.

— Sakai ateini, o aš laukiu tiek laiko ir vis nesirodai.

— Pone, — pasigirdo sargo balsas, — aš taip esu priprats prie to žadinimo, kad tik ištariu "ateinu" ir v l krintu mieg .

Ta istorij l mums atrodo nemaloniai juokinga. Tas sargas — toks ištiš s. Bet ar kartais mes nesam jam panaš s? Kiek kart mes sieloje girdime Kristaus žadinim , Evangelijos žodži beldim si, o mes ir v l užmingame, prisikelti nestengiame. Kartais lyg sujudame, ir v l krintame be reikiamo ryžto ir j gos. O ia ne eilinis reikalas, o vart atk limas sau patiems amžinyb .

Savu laiku gubernatorius Charles E. Hughes prad jo smarki kampanij prieš gembliavim ir kitus nusikaltimus. Kažkas j persp jo, sakydamas, kad jo priešininkai nevens joki priemoni jo šlovei nupl štai. Jie sugriaus jo politin karjer . Ir tada gubernatorius prasmingai atsak :

— Mano draugai, pasaulyje t ra tik vienas žmogus, kuris gali pakenkti gubernatoriaus Charles Hughes garbei, tai — pats Charles Hughes.

ATVIROMIS AKIMIS, RYŽTINGA ŠIRDIMI

Kažkas paklaus šv. Antan atsiskyr l , kaip jisai pralaidžia laik nuošalume, ar turi koki kny g paskaityti?

Šventasis atsiliep :

— Taip, turiu. Ji visada yra atidaryta prieš mano akis. Pirmasis jos puslapis tai žemė, su nuostabiais gyviais ir augalais. Antrasis puslapis — yra jūra be kraštų platybė. Trečias puslapis — oras su nesuskaitoma paukščių daugybe. Ketvirtasis puslapis yra dangus su gausybe žvaigždžių. Toje savo knygoje aš stebiu Dievą. Jo darbas didingume. —

Stebėti pasaulį atmerkdamas akimis, grožintis nuostabią gamtą ir joje matyti Kristų jo padojus, tai didingas žmogaus uždavinys, tai dvasinio kvipimo ir stiprybės siekimas.

Tačiau svarbiausia — pamatyti, t. y. kas yra vis brangiausia pasaulyje. O kas gi brangiausia? Atsakymą rasime šitame atsitikime: vienas protestantų pastorius panorėjęs pritraukti prie savo sektos vieningą vadovą, atsivertus katalikybėms.

— Kiek nori kad duotų už per jį protestantus? — paklausė jisai.

— Daug, — atsiliepė vieningas vadovas.

— Nori dviejų šimtų dolerių?

— Daug daugiau.

— Nori penkiolika tūkstančių dolerių?

— Daug daugiau.

— Tai pasakyki pats kainą, kuri laikais reikalinga.

— Ar gal si man duoti tiek, kiek verta mano siela, kiek vertas Dievo Sūnaus kraujas?

Suprato pastorius, kad jisai susidūrė su sitikinusiu kataliku, ir pasitraukė. Daug pasaulyje yra patraukli dalykai, bet didžiausia vertybė kiekvienam iš mūsų turi būti mūsų pačių siela, kuri mes turime išganyti. Visos gėrybės laikinos, pranykstančios, prarandamos, tik viena siela turi amžinybės galią ir ją, kaip didžiausią Dangaus dovaną, turime išsaugoti.

Kiek mes turime daryti, šio didžiojo uždavinio akivaizdoje.

Panašų klausimą kartą buvo uždavęs popiežius Gregorius IX broliui Gil, kuris buvo šv. Pranciškaus Asyžiečio mokinys.

Supratingas brolis popiežiui atsakė :

— Šventasis Tve, turi išsaugoti kuo skaidriausias abidvi dvasios akis: dešinį, kad galėtumėi stebėti dangiškų dalykų ir Dievo tobulybės ir — kairį, kad spręstumėi pasaulio reikalus. —

Tikrai, per pasaulį mes turime keliauti atmerktomis akimis. Groždamiesi ir gerdamiesi jo vertybomis mes turime atminti, kad tai yra tik mažas atspindys to, kas paruošta amžinybėje, kur mūsų dešinioji akis, svarbiausias dėmesys nukreiptas.

Tačiau jai reikia ne tik stebėti, bet ir pasiryžti.

Atsimenamegi tą atsitikimą su seserimi šv. Tomo Akviniuo. Ji buvo vienuolė. Girdėjo, kaip jos brolis mokyta ir šventas ir savo širdyje brandino norą — kai susitiks, paklaus patarimo, kaip siekti išganymo.

Kartą šventasis atvyko aplankyti savo tikrą seserį. Ji ir prašė:

— Mano broli, girdėjau, kaip esi labai išmintingas, kaip labai gerai visus pamokai. Pamokyk ir mane — ką turiu daryti, kad išganyčiau savo sielą?

— Sesute, — pratarė šv. Tomas Akvinietis, — kad būtų tu man išganyta, reikia norėti to, siekti.

TVIRTU ŽINGSNIU PER GYVENIMĄ

Kartą geležinkeliu važiavo keletas karių. Vos traukiniui pradėjus judėti, jie pamatė, kaip viena moteris lėkė persižegnojo. Jie mąšypsotis. Tačiau ir moters bėgta ne pėšios. Ji priėjo artyn prie karių ir, rodydama ant vieno kratinės esant atsižymėjimo ženklą, paklausė:

— Kokį medalį jūs nešiojate?

— O, tai šv. Ferdinando kryžius.

— Kaip aš jums pavydžiu! — kalbėjo moteris. — Aš tik karts nuo karto galiu padaryti kryžiaus ženklą, o jūs jį nuo-

latos nešiojate ant savo kratinės, taigi jūs tik jimo išpažinimas yra daug viešesnis, negu mano. —

Kariai susigodė savo ankstybesni netaktiškai pastaba. Argi tas nepasako, kad visada turime pasilikti tvirti savo sitikiniuose ir turime būti pasiruošę juos viešai išpažinti ir ginti? Kiekvienas kultūringas žmogus pagerbs kito nusistatymą, o paik jū kritikos mes negi paisome.

Ypatingai stipri tik jimo išpažinimo pavyzdžiū mes užtinkame pirmaisiais krikščionybės amžiais. Štai vienas atsitikimas: imperatoriaus Konstantino r muose tarnavo du broliū — Jonas ir Povilas, abudu krikščionys. Kai sost už m Julijonas Atpuolis, pašauk juos savo r mus ir pareikalavo atsizadėti savo tik jimo.

Juos pasiuntė pas vien valdininką, kuris jiems išaiškino:

— Imperatorius nei nereikalauja, kad jūs eitum te pagoni šventyklą. Štai ia yra Jupiteriaus stovykla, užteks, kad jūs ia pagarbinsite. —

Ta iau tie broliai krikščionys atsiliepi:

— Tikrasis Dievas nenori, kad mes garbintume demoniškus padarinius ir ydingus žmones. Mes neturime kito Dievo, kaip Dievas Tavas, Sėn ir Šventasis Dvasis, vien Dievas trijuose asmenyse.

Ir tie du broliai mirė papuošti kankinių vainiku.

Dabar tik barbariškai bolševikai užimtuose kraštuose žmonėms dėti tik jimo tenka mirti kankinių mirtimi. Laisvame krašte toki pavojū nėra. Todėl būt labai juokinga, jeigu mes pabigtume kokio aštresnio žodžio, kreivės šypsenos, nemalonaus pasijuokimo ir nedrąstume viešai savo sitikiniū parodyti, kai milijonai kankinių nebijojo ugnies, deginami kalki, plakimi, joki kankinimi, nei mirties — vis pasilikdami ištikimi Kristui ir nebijodami Jo viešai išpažinti.

Toki drąsūs ir ryžtingum savyje turime rpepingai ugdyti. Štai, šv. Vincentas a Paulo vienu metu turėjo labai aštrias pagundas prieš tik jimą, kurios kankino jį net ištisus trejus metus.

Kovodamas su jomis, jisai išraš popieriuje svarbiausias tik jimo tiesas, pasiraš savo vard , ir, kaip skyd prid j s t prie savo širdies, maldavo Diev , kad tai primint kaip jo tik jimo išpažinim . Kada tik puol j stipresn s pagundos prieš tik jim , jisai prid davo rank prie to ant širdies esan- io rašto, pakeldamas maldai akis Dang , ir iš jo nugal - toju.

Ir m s pastangos. Dievo malon s padedamos, atneš di- deli vaisi ir didel s stipryb s mums.

IŠTVERM S GYVENIMO VIEŠKELIAIS

Vargo prispaustoje Kinijoje dažnai siau ia badas ir li- gos. Vien dien Šanchajaus gatv mis išsities ilga procesija kapines — buvo nešama trisdešimt maž karsteli , mirusi vaik lavon li . Toje li dnoje eisenoje vienas palydovas iš- girdo viename karstelyje lyg k bildant, lyg k dejuojant. Ji- sai sustabd neš jus, skubiai atidar ir atrado, kad duob nešama mergyt atgijusi. Ji nebuvo tikrai mirusi, nors ir pa- tiems namiškiams atrod jau nebegyva. Tasai vyras skubiai j nugabeno pas gydytoj ir tas dar kuriam laikui jos gyvyb gal jo palaikyti.

Kaip gi dažnai ir mes patys kr tin je nešame pusiau mi- rusi siel , kaip karste. Sielos gyvyb atima m s nuod - m s ir aistros, kurios pakerta sielos sparnus, kuriais ji nor t skristi Amžin j Saul .

M s laimei, Dangiškoji m s Motina užgirsta m s sie- los atod sius ir, lyg iš nuod mi karsto iš musi m s siel , skuba su ja pas Didj Gydytoj , kuris malon s balzamu j atgaivina.

Vienoje pranc z mokykloje dirbo beg d mokytoja. Ne tik pati buvo be valios varžt , bet ji nor jo ir savo mokines purv sumurdyti. Ir štai ji vienai mergaitei dav rankas

bjauri knyg , reikalaudama, kad ši skaityt . Kai sužinojo t vai, kas tai per knyga, sudraud mergyt , kad jos n puslapi nesklaidyt ir gr žint atgal mokytojai.

Ta iau ta v j dukt mokytoja nenor jo lengvai atsižad ti savo pragariškos minties. Mergaitė ji sak ia pat mokykloje perrašyti pat nešvariausi puslap savo s siuvin . Mergait atsis do savo suol ir m verkti. Verk , verk , o paskiau m rašyti. Kai ji sustojo, mokytoja, su piktu džiaugsmu, kad vis d lto palauž mergait , prisiartino prie jos.

Ir kaip gi ji nustebo, kai, pa musį iš jos popieri , atrado, kad tenai buvo išrašyta visa ta malda:

— Tikiu Diev T v , Visagal ...

Gyvenimo pamokytas ir studij tikintas profesorius Ruville nusprend atsiversti Katalik Bažny i .

Atlikus visas apeigas, profesorius kalb jo:

— Pirma maniau, kad per jimas katalikyb bus tik tušias formalumas. Ta iau sijungimas Bažny i ir pirmoji Komunija manyje vykd nuostab pasikeitim . Aš gavau mistišk j g , kuri padar perversm sieloje. Tik dabar supratau Bažny ios j g vairi luom žmones. —

Ir visai suprantama tie pergyvenimai. Profesorius pirma Bažny i ži r jo daugiau kaip žmoni bendruomen . Jis neapskai iavo t paslaptį Dievo malon s j g ir sustiprinim , kurie katalikui ateina Sakrament pagalba.

Juk žmogus per krikšt pakeliamas iš t , dar pirm j t - v užtraukt , silpnybi . Jisai sustiprinamas Sutvirtinimo sakramentu. Jo žaizdos, gautos aštriame gyvenimo kelyje, pagydomos per atgail . Pavarg s jisai maitinamas Angel Duona altoriuje. Paskutinei kelionei jisai paruošiamas per Paskutin Patepim , o specialioms pareigoms gauna Dievo palaim ir sustiprinim kunigyst s ir moteryst s sakramentais.

Tie Dievo malon s šaltiniai ir gyvenimo princip aiškumas žmogaus gyvenime sudaro nepakeiam ramst , ypa kritiškose gyvenimo valandose.

D l to gražiai ir kard. Faulhaberis skelbia:

— Nuo krikšto iki paskutinio patepimo, nuo to momento, kai paimame žvakę krikšto metu iki to, kai mums rankas spraus grabny i , šviečia dangiškosios meilės žvaigždės ties mūsų galvomis. —

Admirolas Jones, devintos laivyno apygardos viršininkas, viename dienraštyje papasakojo toki istoriją :

— Vienas tyrin tojas, norėdamas suskubti laivą, pasamdė puslaukinį su tautelių žmones nešikais. Iš pradžių jie labai skubinosi, bet vėliau tas mokslininkas atrado juos ramiai besidinančius pakelį. Jie kalbėjo: "Mes laukiame, kad mūsų sielos prisivytų mūsų kabus."

Admirolas tos istorijos iš pagalba primena, kad ir žmogaus gyvenimo kelionėje tenka sustoti, susikaupti, kad Kristus Evangelijos šviesoje "mūsų sielos pasivytų kabus" ir galėtų pasidžiaugti pilnutine krikščionybės atnešama dvasine palaima.

APIE TUOS, KURIE ŽINO KĄ DARO

Vienas vaikutis, dideliame Prancūzijos mieste, buvo krikščionis priėjus pirmos Komunijos. Šiandien jis su savo tėvais prie stalo. Atnešę skanią mėsą su valgiu. Buvo penktadienis. Jot vai buvo atšal tik jime ir nesilaikė religinių praktikų. Tai jau vaikutis jau buvo aptaręs šias galimybes su ruošusiu jį prie Komunijos kunigu, ir taip prabilo:

— Šiandien yra penktadienis. Dievas nenori, kad aš valgysiu mėsą. Užteks man duonos... —

Tėvas supyko. Jisai rikteliavo jį:

— Jeigu tu nenori valgyti mėsos, tai visai nieko nevalgysi.

Uždarė atskirą kambarį ir pasakė, kad jisai turės pabaudyti už bausmę. Tai jau motinai pagailo vaiko. Ji, tėvui nematant, atnešė berniukui pasninko valgiu. Juos duodama motina išmetinėjo, kad negera yra neklausyti tėvo.

— Mama, — atsiliep s nus. — Aš privalau klausyti Dievo, todėl aš nevalgiau mėsos. Bet aš žinau, kad turiu klausyti ir t v . Man t velis pasak , kad šiandien negaliu valgyti. A i už atnešt maist , bet jo aš negaliu ragauti. —

Motina buvo labai sujaudinta. Per skruostus pradėjo riedėti ašaros. Kad neparodyt savo pergyvenim , ji greitai išbėgo iš kambario — tiesiai pas t v . Papasakojo jam vis berniuko ryžtingum . Toksai išalkusio berniuko vyriškumas padarė didelį spūdį ir t v . Paleido vaik iš tos "nelaisvės" ir m klausinti, koks kunigas j taip gražiai išauklėjo. Berniukas pasak , kad tai buvo Klemensas Hofbaueris (vėliau paskelbtas šventuoju). Tavo tuojau pat nusiskubino pas j , papasakojo kas nutiko, padėjo už t graži tak j o s nui ir panorą patsai atlikti išpažint . Sekanči diena ir motina atėjo išpažinties. Ir taip — berniuko ryžtingumas grįžino t vus prie Dievo.

Tvirtos valios žmog , kuris nebijo pareikšti savo sitikimim ir kuris ištikimas savo pareigai, nežiūrint kokio sunkumai j varžyt , pagerbia kiekvienas. Jo valia uždega kitus, jo pavyzdys patraukia, jo ryžtingumas sustiprina.

Net svetim sitikimim žmon s, jei tik pastebi mus esant ryžtingus, labai m s asmenyb vertina. Napoleonas I iškil kart vaišes. Buvo daug kviestini parinkt sve i . Kaip tik pasitaik pasninko diena, bet ant imperatoriaus stalo garavom siški valgiai. Kaip žinome, Napoleonas net kovojo prieš Bažny i ir todėl t nuostat labai nepais .

Viena ponija, kuri kaip tik s d j o netoli imperatoriaus, t m sišk valgi neliet . Sve iai b kštavo, kad imperatoriaus r styb gali j paliesti.

Ir kaip jie nustebė, kai po kiek laiko sužinojo, jog kaip tik t poni Napoleonas I pakviet savo s naus mokytoja. Imperatorius savo s naus aukl jimo nenorėjo patikti kokiai blankiai asmenybei, o parinko toki pranc z , kuri turi savo nusistatymus ir nebijo j viešai pareikšti.

DIDŽIOJI M S STIPRYB

Pranc zijoje 1912 metais buvo nuteisti mirti du kariai: vienas 20 met , kitas — 22 m. amžiaus. J nusikaltimas buvo žmogžudyst pasipelnymo tikslais. Kal jime labai jais r pinosi kariuomen s kapelionai. Juos išmok katalik tikybos ties ir mald , kuri anks iau nemok jo. Kapelionai juos t met kovo 28 dien lyd jo ir mirties viet . Prieš mirt šie kariai nuoširdžiai apgail jo savo nusikaltim , atliko išpažint ir pri m Komunij . Kai pasirod budelis, jie dar kart apkabino savo kapelionus, pasakydami, kad paskutin j mintis prieš mirt , bus apie šiuos j dvasios vadus. J veiduose vyravo ramumas, kad net t steb damas vienas pulkininkas pratar :

— Šiuose žmon se vyk s nuostabus pasikeitimas. —

Vienas iš t pasmerkt j paliko atsisveikinimo rašt , kuriame sako, kad jeigu jie anks iau b t gav tok tikybin paruošim , kaip dabar, jie b t suprat gyvenimo prasm ir neb t nu j šiais keliais.

Tame daug tiesos. Religija yra Šiaur s žvaigžd keliaujan iam gyvenimo naktyje, tik jimas tai švyturys plaukianiam neramia gyvenimo j ra, tai kelrodis einant dygiais gyvenimo tyrais.

Kaip kartais tik jimo pagalba gali b ti nuostabi, mums atskleidžia vienas vykis iš šv. Jono Bosco gyvenimo.

Vienas gydytojas, augšto išsilavinimo medicinoje, bet visiškai mažai žini tetur s tik jimo dalykuose, 1876 metais prad jo b ti kankinamas pakartotin nuomario atak .

Vaistai jam nieko negelb jo. Išgirdo jisai, kad šv. Jonas Bosko net stebuklus gali padaryti, taigi kreip si j , tardamas:

— Man sak , kad J s išgydote nuo visoki lig .

— Jus suklaidino, — atsiliep Don Bosco. — Tai ne mano darbas, o Marijos Krikš ioni Pagalbos veikimas, kuri suteikia savo malones tiems, kurie laiko mald novenas ir padaro kok apžad jos garbei.

— Kaip ten bebūt, — kalbėjo gydytojas, — išgydyki mane, tik šiu ir aš tuos stebuklus.

— Jūs turite tapat daryti, — kalbėjo šventasis, — kiti daro: melsti, atlikti išpažint, priėti Komunijos ir pamatysite, kaip Šv. Mergelės Jūs išgydys.

— Užduokite man ką nors kito, nes aš netikiu nieku, ir būt veidmainyst, jei tapat daryčiau.

Tačiau šventajam pasisek gydytoj tiek perkalbėti ir tikinti, kad jisai pats persižegnojo. Atsikeldamas daktaras pratar:

— Pradedu atsiminti ir linkti tas praktikas, kuri nevykdžiau jau per 40 metų.

Atsiskirdamas pasižadėjo atlikti išpažint. Atliko. Tačiau kaip jo sveikata nuostabiai pagerėjo ir jisai atjo priimti Šv. Komunijos Marijos Krikščionių Pagalbos bažnyčioje.

Gali būti atsitikim, kad tik jimo praktikos atneša naujo paj gumo net mūsų sveikatai, bet kame ypatingai tik jimas mums pagelbsti, tai duodamas naujos dvasinės stiprybės, naujos moralinės jėgos. Šioje srityje tik jimas yra neprilygstamas atsigaivinimo šaltinis žmogui pasaulio vėjblaškomam ir aistrų ugnideginamam.

Teisingai rašytojas A. Martel skelbia:

— Tik jimas yra Dievo susitikimas su žmogumi meilės kelyje ir susivienijimas t dviejų širdžių, kurios kita kitos jieško.

RYŽTINGA MERGAIT IR TYRINTOJAS BEDIEVIS

Pirmaisiais krikščionybės amžiais kankinė šventą Margaritą paties savo tėvo buvo atiduota kentėjimams. Ji buvo tvirto sitikinimo krikščionė ir niekas jos negalėjo palaužti. Teisus ją tada bandė pašiepti tik jimas, prie kiurio ji buvo taip prisirišusi, ir jį kalbėjo:

— Kaip kvaila garbinti kaip Diev t žmog , kuris mir ant paniekos medžio.

Mergait buvo tvirt sitikinim ir teis jui atšov :

— D l ko tu kalbi tik apie Kristaus mirt , o tyli apie jo iš numirusi prisik lim ? Jo kan ia ir mirtis rodo, kad Jis yra žmogus, bet Jo prisik limas mums pasako, kad Jis yra Dievas.

Prisik limas — tai didysis Kristaus stebuklas, kuris turi mumyse sustiprinti tik jim . Šyluojan iame pavasar vyksta kitas prisik limas, gamtos prisik limas. Iš purvinos žem s g l s pražysta. Ir mes neprivalome pasilikti tik juoda dirva Viešpaties vynuogyne, bet prisikelti nauja gyvybe, sužaliuoti naujais dorybi žiedais ir nešti vaisi dvasios pažangoje.

Tik jimo tiesa mums gali nešti dvasin atgimim . Štai prieš eil met Londone susidar draugija, kuri susib r mokslininkai, kurie neturi tik jimo. Kiekvienas iš j pasirinko po dogm , po tik jimo ties , kuri jis ryžosi visiškai sugriauti. Tos draugijos pirmininkas, lordas Brighton, pasirinko Kristaus prisik lim . Trejus metus jis tyrin jo ir paskiau sušauk t netikin i j mokslinink pos d, kad gal t pranešti apie savo studij davinius.

Susirinkusiems jis taip kalb jo:

— Mano ponai, mano karš iausias gyvenimo troškimas visados buvo tarnauti tiesai ir tik tiesai. Šiandien aš prieš jus stoviu tam, kad pagerb iau ties . Mano kalba bus trumpa. Trejus metus aš dirbau, kad sugriau iau tik jim Prisi- k lim , bet... prisik limas mane nugal jo. Mano tyrimai rodo, kad iš tuš io karsto Jeruzal je kelias veda tiesiai Rom , ir aš nutariau tapti kataliku.

M s tik jimas yra tiesa, tvirta ir nepalaužiama. Jo tvirtai laikykim s.

Vienas iš vadovujan i kovotoj prieš Bažny i Pran- c zijoje buvo socialdemokrat vadovaujantis veik jas Gustav Herve. Dar 1937 metais patekus jo rankas Kristaus Sekimo knygai, jis skait :

— Kas nori iširti Dievo išmint , bus paveiktas supratimo apie augšt Jo kilnum ... Jeigu nesupranti ir nepermanai to.

kas šalia tav s, kaip suprasi tai, kas augš iau?... Dievas nieko neapgauna. Apsigauna tik tas, kuris per daug savimi remiasi... —

Tie žodžiai giliai jam smigo šird . Jau kiek anks iau buvo paveik s j pamokslas vieno marist vienuolio ir dabar jis raš tam vienuoliui. Bet apie tai leiskime jam pa iam pasakotis:

— Vienuol paprašiau mane sekan i dien priimti išpažinties, kad aš sekant sekmadien priim iau velykin Komunij . Ir taip vyko, kad Kristus, kur aš persekiojau ir kurio aš savo žmogišku protu negal jau pasiekti, teik si Prisik limo švent je mano sieloje šv sti prisik lim . —

Ir tas kovotojas prieš Bažny i , kuris 1910 metais buvo pareišk s: "Aš nepaž stu jokio t vo Danguje, aš žinau tik brolius, kurie ken ia ant žem s", tas 1937 met Velyk proga raš savo džiaugsming išpažinim :

— Šiandien , kada prisimenamas J zaus prisik limas, aš, drauge su apaštalais ir kitomis kukliomis širdimis, kurios per du t kstan iu met stiprinosi Evangelijos žodžiu, aš irgi išpaž stu: aš tikiu prisik lim .

DIDŽIOJI J GA

Rusijos imperatorius Mikalojus, j ga stengdamasis suprosvoslavinti savo pavaldinius, vienu metu uždar kal jim 245 vienuoles. vairiai jas kankino maskoliai, stengdamiesi priversti atsizad ti Bažny ios, bet jos vis dar si nepalaužiamos. Pagaliau parinko ypatingai žiaur kankinimo b d : per dien prad jo duoti joms tik po pus silk s, nieko daugiau, net nei atsigerti vandens nedav .

Seserys kent jo neišpasakyt troškul . Rodos, kas deginte degino j burn ir vis k n . Tada jos prisimin sielas skaistykloje, paaukojo joms visus tuos kent jimus, kad j

skaistyklos kan ios palengv t . Net ir kai sugr žino jas normal kal jimo režim , popai steb josi, kad seserys ne tik neišizad jo katalik tik jimo, bet ir nepuol prie vandens.

Tik jimas tai j ga. Žmogaus sielai tik jimas — didelis turtas, didesnis už bet kokias g rybes, brangesnis net už tokius b tinus dalykus, kaip maistas, nes tik jimas yra maistas m s sielai, tai švyturys klaikioj gyvenimo kelion j, tai b tiniausia m s pasir mimui lazda, kai kasdien našta mus ima sl gti prie žem s.

M s tik jimas netik mielas širdžiai, bet jis yra ir išmintingas, paremtas Dievo autoritetu ir sutinkantis su sveiku žmogaus protu.

Grafien Strafford vienu metu palinko pereiti kataliky b . Tar si su Amiens'o vyskupu Mota, viskas jai atrod priimtina, tik abejones jai sudar šv. mišios, kadangi ji buvo protestant , o tenai kitokia paži ra apie šv. mišias. Tada vysk. Mota jai tar :

— Gerbiamoji, j s paž state Londono protestant vyskupu . Pasakykite jam, kad jeigu jisai man rodys, kad šv. Augustinas nelaik miši už mirusius, ypa už savo motin , tai ir aš liksiu protestantu... —

Grafien apie tai paraš protestant vyskupui, bet anas nei laišk neatsak . Šv. Raštas, padavimas (tradicija), sveikas žmogaus protas turi pakankamai stipri rodym m s tik jimui ir m s tikybin ms praktikoms paremti, net ir toms, kurios atrodo sunkiau suprantamos. Tas tik jimas žmogui suteikia neišpasakytai daug stipryb s. Tai vienintel tikra parama žmogaus bandymuose ir svyravim valandose.

Dioklecijono persekiojim metu žiauriai buvo kankinama šv. Eulalija, kilusi iš Meridos miesto, Ispanijoje. Valstybinis pareig nas Kalpurnijus j liep kruvinai nuplakti. Šiurpiai sužalotu k nu, skaudžiai kent dama ji tar tam žiauriam pareig nui:

— Gerai siži r k mane, kad pažintumei Dievo teisme. Abudu stosime prieš j . Aš — gauti atpildo už savo kent jimus, o tu — susilaukti bausm s už savo kruvin žiaurum ...—

Kad ir kaip gyvenime būtų sunku, kad ir kaip mes jaustumės nepataisomai skriaudžiami, mes dar žinome, kad išnėra paskutinis žodis, kad dar ateis ano pasaulio teisybė. Tikėjimas mus stiprina ir guodžia.

Dievo buvimas ir pasaulis anapus karsto mums yra didelis sustiprinimas, bet drauge ir pareigojimas, kad mes gyventume pagal tikėjimą ir tvarkytumės, kad nereiktų vėliau gailėtis. Kai Granados karalius Boabdidas buvo sumuštas ir išvarytas iš sostinės, sugrįžo prie savo namiškio verkdamas. Jo motina jam prabilo:

— Nemokėjai kautis kaip vyras, tai dabar verki kaip moteris.

Mūsų uždavinys taipgi — pereiti gyvenimą su vyrišku ryžtingumu mūsų tikėjimo tarnyboje, kad vėliau nereiktų gailėtis ir krintis neišpildžius uždavinio, kur Kristus mums buvo skyręs leisdamas pasaulį.

B K I T V I R T A S

Prancūzų revoliucijos metu kareiviai aptiko Joną Chantebelį, kuris buvo kio specialistu Chene apylinkėse, beskaitant katekizmą. Knygelė nuo jo atėmė ir komitetas nusprendė, kad jisai pats privalo jį sudeginti. Tačiau Chantebelis griežtai atsisakė. Kada prievarta pradėjo deginti jo rankas, ryžtingasis vyras kalbėjo:

— Galite sudeginti mane visą, tačiau aš nedeginsiu tos knygelės, kurioje surašyta mano tikėjimo dėsniai.

Pasitytojimui jam raudonieji išvilko gatvę. Matydama tai jo žmona šaukė vyrui:

— Būk tvirtas, Jonai, Dievas tau atlygins.

Tai buvo vyras, kuris išliko nepalaužiamai ištikimas savo sitikinimams.

Dažnai kasdieniame gyvenime ir mums vairs bandymai ateina, kada privalome išlaikyti egzamin savo ištikimybės. Vien kart tai bus noras pasnink sulaužyti, kit kart , gal, perdaug išgerti, kit kart ateis kita pagunda. Ir tik tvirtos valios žmonės, kurie yra savyje apvald gyvuliškum , pasiliks ištikimi.

Niekas kitas mūsų gyvenimo kovose neatneša tiek tvirtybės, kaip tik jimas. Už tat labai svarbu bti patiems giliai persi musiemis tikybės tiesomis ir kituose jas skiepyti. Šioje srityje mes turime nuostabiai graži gyvenimo pavyzdži . Štai, garsusis matematikas, Pranc z mokslo akademijos narys, baronas Cauchy buvo nusistat s savait je vis valand praleisti bemokant apleistus vaikus katekizmo. Ministeris Odilon Barot, b damas atostogose, pasistengdavo sužinoti, kada toje vietoje bus katekizmo pamoka, ir joje dalyvaudavo.

Filosofas Jouffroy taip atsiliepia apie katekizm :

— Tai nedidel knygel ... Skaitykite j ir surasite išsprendim vis gyvenimo klausim . Paklauskite vaiko apie pasaulio ir apie žmogaus atsiradim , apie jo paskirt šiame ir aname gyvenime, apie jo pareigas Dievui ir artimui ir Jums duos tuos augštus atsakymus, kurie yra katekizme. Katalikyb aš laikau didele religija, kuri nepalieka neatsakiusi nei vieno klausimo, kuris tik žmonij domina. —

Tik jimas atneša tvirtumo ypa toje paskutiniuoje mūsų gyvenimo valandoje. Net ir aršiausi netikintieji ia sudreba. Pasakojama apie grafien Chatelet, kuri, Voltairo suklaidinta, juok si iš tik jimo, kaip iš prietar . Ta iau ji susirgo ir toje paskutin je savo ligoje ji paklaus savo "laisvamaniškojo" mokytojo, ar jai pad t k pri mimas paskutini sakrament , kaip to reikalauja katalikyb . Voltaire atsiliep :

— Taip, nes geriau pasukti saugesniu keliu.

Ir ta grafien šauk si kunigo, bet jau buvo per v lu. Tai gi, net "laisvamanyb s" t vo patarimas buvo — pasirinkti saugiausi keli , kuris yra pildyme tikybės pareig . Mes žinome, kad tas kelias mums suteikia daugiausiai tvirtybės gyvenant ir daugiausiai vilties — mirštant.

PRAMATYTI DIDŽI J PAREIG

Pasakojama apie vien laikrodinink , kuris JAV civilinio karo metu buvo mobilizuotas armij . Išeidamas jis drauge pasi m ir savo rankius. Beb damas stovykloje jis tur jo neblog peln taisydamas laikrodžius. Ta iau vien dien at jo sakymas sud ti palapines ir ruošti s m šiui. Anas karys apsiži r jo palapin je nuli d s ir pratar :

— Aš turb t negal siu eiti, nes turiu net dvylika laikrodži iki šeštadienio pataisyti... —

Tas vyrukas buvo net savo didži j pareig pamirš s d l smulki pajam li ir darbeli . O tai yra iškrypimas iš tikrojo kelio. M s mintys visada turi jausti, kad yra didysis m s gyvenimo tikslas kova d l amžinosios laim s ir tam tikslui visi kiti siekimai ir gyvenimo smulkmen l s turi b ti pajungti. Žmoguje dažnai pasireiškia savotiškas tingumas, savotiškas apsileidimas.

Pasakojama, kad kart žmogus kink šun maž mašin , kuri pjov pievel prie nam . Gatve jo praeivis ir šuo sustoj s m loti. Nam savininko s nus tos pievel s lygintojui ir tar :

— Nepaisyk, kad šuo loja. Jis tik nori tur ti pasiteisini- m sustot trauk s t mašin . —

Dažnai b na taip ir su žmon mis, kuriems visada lengviau kalb ti, kaip dirbti, lengviau kritikuoti, kaip pa iam k nors gero padaryti, lengviau griauti kit žmoni ger vard , kaip pa iam ugdyti savo ger b d . Kit klaidas daug lengviau rasti, kaip savas taisyti. Taigi — svarbiausia — pramatyti savo didži j pareig , j pildyti ir nenuklysti šunkelius.

Net ir gerus dalykus reikia su protu daryti ir vykdyti. Kart vienas kunigas jo apži r ti audimo fabriko. Jis suti-ko ypating darbinink , pavarde Atkins, kuris mok jo taip gražiai apie tik jim pašnek ti. Kunigas ir sako fabriko di- rektoriui:

— Turb t tas j s Atkins yra vienas geriausi j s darbinink ?

— Jis gal t b ti, bet dabar jis dažnai sustoja, kad kalb t apie tikyb , kai jo pareiga ži r ti audimo stakli . O jis tur t suprasti, kad tada, kai jis yra darbe, jo tik jimas turi išplaukti iš jo piršt darbštumo, o ne iš liežuvio miklumo. —

Tame pasakyme daug tiesos. Kasdienis pareigingumas padeda mums siekti ir didžiosios gyvenimo pareigos — amžinosios laim s.

Savo pareigas reikia atlikti, bet iš kitos pus s — nereikia jose pask sti. kažkas steb jo, kaip mus s ateina maudytis prie mažos srovel s. Jos stengiasi simerkti vanden , bet taip, kad j sparneliai nesušlapt . Juos laiko augštyn pakeltus. Taip paplaukiosios valand l , jos saul tu oru skrenda su savo sausais sparneliais.

Mes kasdien esame merkti savo darbus, r pes ius, reikalus, ta iau savo sielos sparnus — savo tik jim ir meil laikykime visada iškl , kad tais dvasios sparnais visada b tume pasiruoš skristi amžinyb s erdves.

Bepildant visas gyvenimo pareig les nereikia užmiršti ir vienos iš pa i sunkiausi — atleisti nuoskaudas. Kart kažkas vieno berniuko paklaus — kas yra atleidimas. Jis gudriai atsak :

— Tai kvepalai, kuriuos paskleidžia gl s, kada jos b - na sutraiškytos. —

Kart karali Pilyp dvasiškiai skatino nubausti vien didik , kuris buvo kiek nusikalt s. Karalius pam st valand l ir pratar :

— Geras dalykas tur ti galios kam atkeršyti, bet daug geresnis dalykas tos galios nepanaudoti.

Nuoširdus atlaidumas, r pestingas pareigingumas, ypa neužmiršimas m s didžiosios pareigos — amžinyb s siekimo — yra m s dabartin s ir pomirtin s laim s garantija.

NEPALAUŽIAMAS PAREIGOSE

Garsusis Pranc zijos pamokslininkas Lacordaire yra pasak s:

— Pareiga tai svarbiausia id ja pasaulyje, nes ji sustiprina m s atsidavim Dievui, r pest savo siela, ugdo atsakingum , stiprina nemirtingumo vilt . Kai pareigingumas perima žmog , jis išlaiko j augštame garbingume ir pakelia iki heroizmo, iki didvyriškumo. —

Jei kiekvienas pildyt savo pareig , tai pasaulyje greit pasidaryt rojus. Mes katalikai, kurie visada esame link pasisavinti tai, kas gera, pirmieji turime save patikrinti, ar esame pilnai ištikimi savo pareigoms, ar kiekvien savo darb išpildome taip, kad m s s žin b t rami, kad žmon s mumis b t patenkinti ir kad Dievas m s pareigingumu džiaugt si ir laimint .

Istorijos lapuose pasiliks neužmirštamai rašyti tie Pijaus VII žodžiai, pasakyti j skriaudusiam Napoleonui:

— Aš galiu nusileisti, galiu jus pagerbti ir myl ti, gyvas t galiu atiduoti už j s siel , bet aš negaliu išsižad ti savo s žin s. —

Niekas neturime nusikalsti prieš Dievo duot j persp - j j — m s s žin , visi turime pasilikti ištikimi savo krikš - ioniškai ir asmeniškai pareigai.

Augš iau min tasis pranc z vienuolis Lacordaire yra statomas pareigingumo pavyzdžiu. Štai kai kurie jo d sniai ir nusistatymai:

— Pareiga yra augštesnis dalykas už visk : joks išskai - iavimas, jokia baim , joks troškimas neprivalo iškreipti m - s iš pareigos kelio. Pareigos kelias tai vienintelis tikras kelias pasisekim . —

Pamilus Diev jo pirmoji pareiga buvo Augš iausiajam ištikimai tarnauti. Kiekvien dalyk jis atlikdavo savu laiku, neatid damas rytdienai to, k gali ir turi padaryti šiandien. Jis r pestingai atsakydavo laiškus. Jis tur jo numat s die-

nos darb tvark ir to griežtai laikydavosi. Tvarka ir pareigingumas padar tai, kad jis ir atlikdavo savo visus gausius darbus, ir neapleisdavo savo dievotumo praktik bei nesutrumpindavo sau b tino poilsio. Tvarkingumas ir pareigingumas pad jo jam atlikti tiek darb , kiek atlikti reik t paimti trejet paprast žmoni .

Jis daug rašydavo verting rašt . Savo geram draugui, šv. Vincento a Paulo draugijos k r jui Ozonam jisai raš :

— Prikryžiukime save prie plunksn (—rašymo).

Ozanamas gi jam atsak :

— Aš jau iu, kad tirpdau savo j gas, bet Dievas to iš man s nori.

Pareigingumas tai reiškia, kad mes uoliai atliksime tuos darbus, kurie mums priklauso. M s pareigos apima m s tarnyb , m s šeimos pareigas, m s krikš ionišk sias pareigas. Pareigos žmogus nekankina kito žmogaus, užkraudamas kitam tai, k pats privalo padaryti. Jis žino, kad pareiga dažnai pareikalauja atsižad jimo, bet ta auka yra saldi ir ji atneša pasisekim ia ir amžin j laim anapus.

Viename muz juje yra kario šarvai. Tai senov s liekana iš ugniakalnio lavos užverst Herkulano ir Pomp jos miest . Kai m kristi iš ugniakalnio išmesti akmenys, kai m tek ti ta ugnies up , panikos, siaubingos baim s apimti žmon s b go netek galv , vistiek ž dami, tai tuo momentu prie miesto kasos stov jo sargybinis. Jis pasiliko ištikimas savo pareigai net ir toje siaubingoje mirties valandoje, pasiliko stov ti sargyboje. Tai buvo ypatinga pareigingumo auka. Jo atminimas pasilieka gyvas šimtmeiais, nešdamas ir mums kv pim — pasišv sti pareigai visomis j gomis, o pareigingumas mus apdovanos pasisekimu ir laim jimais, kurie bus amžini.

UOLUMO LIEPSNOS

Šv. Vincentas a Paulo sakydavo:

— Jeigu Dievo meil yra ugnis, tai uolumas yra liepsnos.

Kiti teisingai pastebi, kad uolumas tai veiksmu paversta Dievo meil . Taigi, jeigu Dievo meil yra didžiausias saky-
mas, tai iš jos išplaukiantis uolumas yra vienas iš svarbiau-
si m s gyvenimo pareig .

Tas m s uolumas vis pirma turi apimti veržim si m s
pa i šventum , o ia mums labai svarbi Dievo malon s
pagalba. Šventasis Kolumbinas buvo padar s sau pažad
heroiškai siekti tobulyb s. Tvirtumo jis jieškojo šventose mi-
šiose, širdyje sau tardamas — J zus tetur t mažai galios,
jeigu man s (aplank s šv. mišiose) nesustiprint ištverti nors
t vien dien .

Vienas jaunuolis, eidamas bažny i , pamat didžiul
užraš viršum arkos, supan ios did j altori :

— Ecce tabernaculum Dei cum hominibus... Kas reiškia —
štai padangt Dievui su žmon mis.

Štai kod l taip naudinga pasiryžus liepsnoti uolumu, ry-
tais atb gti bažny i jieškant stipryb s. Priimti šv. Komuni-
j ir pab ti valand l su J zumi, kad mums kas nepasakyt
to, k greit po šv. Komunijos išb gan iam kart pasak šv.
Bernardas:

— Argi Jums taip greit nusibodo J zus?

Degant uolumu ir siekiant tobulyb s labai svarbu išmokti
pamilti savo gyvenimo kryžius, kim kiekvienam netr ksta.
Arso klebonas šv. Jonas Vianney yra pasak s:

— Reikia prašyti Dang , kad išmokyt mus pamilti kry-
ži , tada m s kryželiai pasidarys lengvi ir sald s. Aš tai
pats išbandžiau... Aš t kryži tur jau beveik daugiau, negu
j gal jau panešti. Aš prad jau melsti kryžiaus meil s. Ir ta-
da aš tapau toks laimingas... Tikrai, n ra kitos tikros laim s,
kaip tik ia... —

T pat dar ryškiau išreiškia "Kristaus sekimo" autorius Tomas a Kempis:

— Jeigu tu noriai neši kryžį, tai kryžius neš tavo...

Nepamirština, kad net ir degantis uolumu turi daryti pastangas neišblukti, neišsekti. Jis be jau minėtų priemonių — šv. mišios ir šv. Komunijos, svarbu yra su Jėzumi ir Marija jungtis rožančių maldoje. Kartais Kinijoje vyko vadinamas bokserių persekiojimas. Valdžios pareigūnai sugavo vieną krikščionį, kuris žiauriai grasinamas nebeatsilaikyti ir pažadėjo atsimesti nuo krikščionybės. Pakeliui artimiausi pagoni šventykla vedamas jis užuop savo kišeniuje rožančių ir mįklą kalbėti. Kai pasiekė šventyklą, staiga jis išliko rožančių, tvirtai pareikšdamas, kad jisai pasilieka krikščionimi. Dabar jau tvirtai apsisprendęs. Ir taip rožančius jam suteikė Dangaus malonumą ištesėti net kankinystę.

Toliau — ištesėti uolūme padeda mums prisiminimas amžinybės. Viena labai griežto gyvenimo vienuolyne didelį kvėpimą vienuoliai rado šioje, išrašytame viršūnėje:

— Amžinybė greit ateis.

Tai giliai prasmingas šis. Jėzus verta sirgti savo širdyje. Šios žemės gyvenimas labai laikinas. Amžinybė artėja prie mūsų greitai žingsniu. Amžinoji galimė daug pareina nuo mūsų uolumo, parodyto šioje žemėje.

Toliau, mūsų uolumas neturi apsiriboti tik mumis pačiais. Uolumas veda artimo sielos meilę ir pastangas siekti išganymo. Kaip daug gali žmogus pasiaukoti artimui, mums pavyzdį paliko Amerikos šventoji — motina Cabrini. Ji savo misionierius kalbėjo:

— Darbuokitės, kol jūs pajusite, kad jau daugiau nebestengiate. Tada sakykite: "O, Jėzau, daugiau jau aš nebegaliu" ir... vis pradėkite dirbti. Mes turime visą amžinybę pasilikti. —

Kiekviena siela yra pirktą Kristaus krauju, ir nuostabiai gražu yra artimui padėti, kad ant jo sielos tiškų Kristaus kraujo lašas nebūtų veltui. Palaimintojo Henriko Suso motina, artėjant jos gyvenimo pabaigai, pasisakė, kad per tris-

dešimt metų ji negalėjusi dalyvauti šv. mišiose, neišliedama ašarų pamąsčius apie Kristaus kančias.

Kartą didelį dvasinio gyvenimo mokytojas — abatas Marmion paprašė šventojo popiežiaus Pijaus X išrašyti jam kokį gyvenimo šūkį. Šventasis patarė: —

— Dominus est. Et Dominus erit tibi adjutor fortis... Viešpatys yra ir Jis bus tau tvirtas pagalbininkas. —

Patys ryždamiesi, Dangaus pagalba pasitikdami, amžinybą sėmiantys ieškokime kvėpavimo. Kartą viena kilminga Prancūzijos moteris drauge su eile kitų žmonių buvo gaisre užblokuota. Jausdama, kad greit gyva sudegs, ji ramino kitus:

— Už keleto momentų mes jau matysime Dievą. Dangus yra mūsų patalpa...

8. Mirtis ir amžinyb

VIS TAS PATS LAUKIA

Lietuvoje, Kupiškio miestelyje gyveno altarijoje vienas kunigas. Sirgo jisai v žio liga. Žinojo, kad mirs. Iš anksto buvo pasistatęs paminklą ant savo kapo. Prie jo su kamža ir stula net nusifotografavo.

Lietuvoje viena augšto išsilavinimo moteris buvo padariusi karstą savo laidotuvėms. Kadangi ji gyveno tik apie porą amerikoniškų mylių nuo šio eilės autorčiau, tai teko ne kartą jį namus aplankyti, matyti pastogę, t. karstą padėti. Jame buvo kiek šieno paklota ir universitete besimokantis tos moters nusisakodavo, kad jo motina vasarą net pogrūlio t. karstą atsiguldavo, kad ar dirbdama, ar ilsėdamasi vis prisimintų, kad baigsis viskas mirtimi.

Imperatorius Maksimilianas I ketvirtą metą prieš mirtį buvo pasidirbdinęs karstą ir net kur keliaudamas sakodavo jį vežti, kad ji matydamas būtų pasiruošęs ir nebebijotų tos valandos, kada bus jį guldomas.

Net ir tiems, kurie per lengvą gyvenimą veda, mirties akivaizda yra didi pamoka. Taip, vargu ar kas taip aštriai yra tyčiojęs iš Bažnyčios ir kitų šventų dalykų, kaip Volteras. Jis net pabrėžė, kad už 20 metų nebebus nei Bažnyčios, nei kitų jos staigų. Taigi jau praėjo 20 metų, Bažnyčia pasiliko kaip buvusi, tik Volterui iš burnos pradėjo kraujuoti veržtis. Pasišauk dabar jisai vienuolyno viršininkas Gauthier, kur buvo ne kartą šmeižęs, atliko išpažintį ir atšaukė savo anksčiau besnes klaidas.

Taigi, tuo kartu mirtis dar jo nepasimė. Jis pergyveno didelį baimę prisimindamas Viešpatį, prieš kurį piktžodžia-

vo. Po kurio laiko v l mirtinai ligon atkrit s šauk si kunigo, ta iau tas nebesusp jo ateiti. Prie jo mirties buv s jo draugas Tronchin tik pasak :

— Reik t , kad kiti m s filosofai b t buv prie jo mirties lovos..., — taip pilnas desperacijos, pilnas baisi konvulsij buvo Voltero paskutiniausias gyvenimo laikotarpis.

Senovin se kin knygose skaitome, kad j imperatorius Y-Yim, matydamas, kad vieno didiko s nus nukrypo nuo savo t v praktikuot j dorybi , sak jam trejus metus gyventi prie savo seneli kapo. Tai padar taip didel sp d an palaid n , kad nereik jo nei trej met — jis tuojau patais savo gyvenim .

Garsus valdovas Kserksas, kuris užkariav s buvo dideliu plotus, vienu metu nuo kalno steb damas savo karius, prad jo verkti. Užklaustas, kod l jis susigraudino, atsak :

— Praeis šimtas met ir nieko nebeliks iš tos daugyb s žmoni , kurie štai dabar yra prieš mano akis. —

Nereik s nei šimto met , o nebeliks nieko nei iš m s , nei iš daugelio m s artimiausi j žmoni .

Kai buvo laidojamas didysis užkariautojas Aleksandras Didysis, vienas filosofas taip prie jo kapo kalb jo:

— Tas, kuris buvo prispaud s visas žinomas žemes, dabar pats yra žem s prispaustas; vakar jam nebuvo gana visos žem s, dabar užtenka mažo plotelio. Vakar jis organizavo didžiules kariuomenes pasauliui užkariauti, šiandien jis išneštas kapan mirusi j tarp ... Vis tas pats laukia. —

NUO LOPŠIO IKI KAPO

Kart du didieji angl poetai — Byron ir Coleridge jo gatve. Praeidami pamat girtuokl , gulint griovyje. Klaikiai jisai atrod : drabužiai sudraskyti, purvinas. Iš jo buvo galima matyti, kaip žemai žmogus gali nupulti. Sustojo rašytojai ir Byronas pratar :

— Tai k , ar tas gal t b ti rodymu, kad žmogus turi nemari siel ?

Coleridge atsiliep :

— Ne, tas tai negali. Bet j s klausimas — yra rodymu.

Faktas, kad žmogus gali m styti apie savo nemarum , kad savo mintimis gali prasiveržti augš iau medžiagos, rodo, kad jame yra kažkas daugiau negu medžiaga, kad yra kažkoks gilesnis dvasinis pradas. Tik kaip gi dažnai m s dvasios reikalai b na užmiršti, m s siela nuod m s prisl gta ir lyg mirusi. Evangelijoje skaitome apie jaun numir l , kuri pa m s užrankos Viešpats pasak :

— Mergaite, sakau tau kelkis.

Ir ji atsik l iš mirties miego.

Kaip gi dažnai Viešpats ir m s siel tiesia savo rank . Argi ji b t šaltesn už mirusios mergait s lavon , kuris Viešpaties žodin atgijo?!

Kai rašytojas Jonas Bili nas pajuto, kad art ja jo gyvenimo pabaiga, jis raš :

— Matydamas, kad aš greitai galiu netik tai atsidurti pas Abraom , me iau gul ti ir miaus plunksnos: baisu tai ne, bet negražu ir g da anksti mirti nieko nepadarius. —

Ar jau mes susir pinome k nors padaryti? Benjaminas Franklinas kitados pasak :

— Kai mirtis užgesys m s gyvenimo liepsnel , lengva bus suuosti, ar mes buvome iš auksinio vaško ar iš pigaus lajaus. —

Neužmirštamasis pasaulinio garso rašytojas Dostojevskis, pajut s beart jan i mirt , pri m paskutinius sakramentus. Tada pasišauk savo žmon ir jai tar :

— Gerai žinau, kad šiandien aš turiu mirti. Uždeki grabny i žvak ir paduoki man Evangelij . —

Mes irgi žinome, kad — jei ne šiandien, tai rytoj — mirti reik s. Jau dabar pats laikas rankas paimti tik jimo žvak , ger darb švies , ir kit — Evangelijos tiesas, kurios b t mums lyg žem lapiu, lyg kelrodžiu atliekant t vien vienintel m s gyvenimo kelion — nuo lopšio iki kap .

Mes norime, kad mūsų gyvenimas būtų prasmingas. Tai atsiminkime priešod :

— Jei nori džiaugtis vaisiais, neskinki žied . —

Nenuskinkime tušiai jaunystės žiedo, pribrandinkime tik jimo ir gerą darbą prasmingais vaisiais .

GYVENIME IR MIRTYJE

Kartą keliaudamas kažkoks vienuolis pateko traukinį, kur buvo pora karininkų. Šie mėnėpalankiai atsiliepti apie tik jį .

Kadangi jie taip greit nenuėilo, tai vienuolis ryžosi duoti jiems pamoką . Jisai pradėjo kalbėti apie kariuomenę , apie kariškus dalykus, apie kuriuos nieko neįšman , bet kalbėjo su dideliu autoritetu.

Kariškiai, žinoma, pradėjo šypsotis. Ir patsai vienuolis mė juoktis ir juos prabilo:

— Dabar jūs patys matote, kas išėina, kai kalbi apie tokius dalykus, kurių nežinai. Tas pats buvo ir su jumis, kai jūs kalbėjote apie tik jį , apie kurį nieko nežinote ir darote didžiausias klaidas. —

Apie visus dalykus mes norime išgirsti tik specialistų žodį , taėiau apie tik jį kiekvienas tariasi turintis teisę kalbėti, kritikuoti, neturėdamas tam nei reikiama pasirengimo, nei mokslo, net nepažindamas kaip reikiant pagrindini religijos ties .

O religinis švietimas, tik jimo pažinimas žmogaus gyvenime labai svarbus ir būtinas. Štai, imkime kitą atsitikimą . Didysis Prancūzijos imperatorius, Napoleonas, kai s junginink buvo ištremtas šv. Elenos sal , kartą bevaikšė iodamas susitiko dešimties metų mergaitę . Jos tėvai nieko nežinojo apie tik jį ir tuo nesirėpino. Imperatorius prabilo mergaitę :

— Mano mažiute, esi jauna, ir daug pavoj tav s laukia pasaulyje. Kas bus su tavimi, jei nesemsi stipryb s iš tik jimo? Tavo t vai juk tikybos neišpaž sta. Tai aš imuosi tos pareigos, kurios jie nesiima pildyti: nuo ryt dienos kasdien ateiki ir aš tave mokysiu tik jimo ties . —

Per dvejus metus Napoleonas j mok katekizmo, ir kai jau mat , kad ji pakankamai paruošta, papraš , kad iš Pranc zijos atsi st kunig , kuris jai duot pirm j Komunij .

Tik jimas didelis dalykas. Jisai parodo tikr j gyvenimo keli . Jisai duoda j gos tuo keliu eiti. Tik jimas duoda stipryb s suklypus atsikelti. Tik jimas mus sustiprina ir pa ioj paskutiniausioj kovoj ir kelion j, kai mes atsiduriame ant amžinyb s slenks io.

Kart , po kruvin kov ties Argonu, vienas majoras vaikš iojo po kovos lauk su slauge, gelb damas sužeistuosius. Išgirdo, kaip vienas j šauk :

— Majore, ar j s kartais nesate kunigas?

Mat, Pranc zijoje ir kunigai buvo mobilizuojami ir, vertinant j išsilavinim , daugelis b davo padaromi karininkais.

— Aš nesu, — atsak majoras, — bet aš esu krikš ionis ir tave nugabensiu ligonin , kur atrasi kapelion .

— O, majore, aš nebuvo tikintis, bet šis štai mano mirusis draugas mane atvert . Jis buvo sunkiai sužeistas ir, kol j g tur jo, šauk si kunigo, kartodamas: "Aš esu krikš ionis ir noriu mirti krikš ionis". Paskutines j gas temp s jisai prišliauž prie m ro, padaž piršt savame kraujuje ir paraš štai šiuos žodžius: "Tikiu Diev ". Ir mir . Ir aš taip pat noriu mirti, kaip jisai.

MIRTIMI GYVENIMAS NESIBAIGIA

Jaudinanti yra šv. Sinforiono gyvenimo istorija. Jisai, kilmingos šeimos narys, buvo krikš ionis. D l jo puikaus b do — visi j gerb . Kart jis jo pro šal Ceres stabo ir jo nepagarbino. O tada buvo krikš ioni persekiojimo laikai.

Kažkas apie tai praneš gubernatoriui Heraklijui. Šis j nuplak kruvinai ir sekan i dien pasmerk mirti. Kada t kankin ved egzekucij viet už miesto, jo motina Sinforosa nuo miesto sienos sušuko jam:

— Mano s nau, pažvelki Dang . Tavo gyvenimas nepasibaigia, tik pakei iamas kitu — geresniu.

Kiek daug stipryb s tik jimas gali duoti katalikui. Kiekvien iš m s užgula vienokie ar kitokie kent jimai, sunkumai. Ir mes tada galime pakelti savo akis Dang ir pasiuguosti mintimi, kad dar yra kitas gyvenimas, kuris bus mums tuo skaidresnis ir laimingesnis, kuo mes ia b sime kantresni ir gilesnio tik jimo.

Krikš ionyb s praeitis mums duoda nuostabi pavyzdži , kurie moko ištes ti ir sunkiausiose valandose. Imkime, sakysim, šv. Felicit . Jos net septynis s nus persekiotojai nor jo kankinimais atgr syti nuo krikš ioni Bažny ios. J gi motina žadino juose tvirt atsparumo dvasi , kalb dama:

— Mano s n s, j s gyvensite amžinai, jeigu pasiliksite ištikimi J zui Kristui, priešingai — neištes jus — jus laukia pasmerkimas. —

Ir po valand l s kreipdamasi savo s nus v l juos stipri-no dvasioje:

— Mano s n s, ži r kite Dang — ten j s laukia J -zuz Kristus, su visais šventaisiais. Tvirtai laikykit s ir ištverkite. —

Tokius žodžius tegali pasakyti tik krikš ion motina. Tok kv pim — ištverti gerame, savo ideal tarnyboje — tegali tur ti tik krikš ionys, tik tie, kurie tiki kit gyvenim .

Kart vienas karys pak l kard , ruošdamasis smogti šv. Martyno iš Tours galv . Pažvelg s šventojo veid ir matydamas jo nepaprast ramyb , jis kard nuleido klausdamas:

— Kaip? Argi tu nedrebi?

— Kogi aš turiu dreb ti. Mirtis n ra blogis, aš gi jos laukiu, nes ji mane nuves amžin j gyvenim . —

Taigi — net ir tada, kai m s kojos mindo ši žem , nau-
dinga savas akis, savas mintis pakelti amžinyb . Iš ia bus
galima semti nuostabios j gos ir stipryb s. Kas svarbiausia,
kad toks iš tik jimo išplauk s tvirtumas yra nepaprastai ga-
lingas, kitus užkre iantis pavyzdys, daug žmoni laim j s
krikš ionybei. T patvirtina prisiminimas, kad ir šv. Adriano
gyvenimo. Kai dar jisai buvo pagonis, jis steb jo kankini
nepaprast ištverm ir, pri j s prie vieno, paklaus :

— Iš kur j s semiate tiek ištverm s ir kantryb s?

Kankinys parod ranka dang ir jam tar :

— Augštybi Viešpats mus stiprina ir viltis m s rankas
palaiko, mums pažad damas už akimirkos kent jimus amžin
atlyginim . —

Adrian tie žodžiai labai paveik . Jisai pats apsikrikštijo
ir neužilgo pats pasipuoš kankinio vainiku.

Jau šimtme iai pra jo nuo ia minim vyki , o tie dva-
sios gali nai mums švie ia, kaip skaidr s žibiniai. J pavyz-
dys skelia atsparumo ugn kiekvieno tauraus žmogaus širdy-
je. Jeigu šiandien atsiranda dešimtimis t kstan i idealist ,
kurie palik t vus ir t viškes ir visa, k patogaus gyvenimas
gali duoti — išeina misijas; — jeigu šiandien šimtai t k-
tan i vyr ir moter užsidaro vienuolyn nuošalum , tai
d lto, kad moka akis pakelti Dang ir yra vedami tvirto ti-
k jimo gyvenim anapus mirties.

ATSIMINKI VIEN DALYK

Vienas iš s kmingiausi senov s kariautoj buvo Egipto
karalius Sesostris. Nugal j s vairius valdovus, jisai pririš-
davo juos prie rat . Vienas iš j su dideliu sitempimu ži r -
jo rat . Sesostris susidom jo, ko šis taip stebi t rat ir j
paklaus .

— Matai, valdove, aš ži riu ir m stau — kaip greitai rato
dalis, kuri yra viršuje, nusileidžia žemyn, o ta dalis, kuri že-

mai — iškyla augštyn. Taip ir su j s laim s ratu: šiandien esi nugal tojas, o rytoj — jau gali b ti belaisviu, — atsak tasai.

Susim st Sesostris. Tas posakis jam pasirod prasmingas ir jis paleido visus belaisvius. Ir mes, kad ir kažinkoks pasisekimas mus lyd t , neturime b ti jo apsvaiginti. Mes dar nežinome, kas bus rytoj. O jei ir rytojus bus skaidrus, tai vis tiek ateis lemiamoji mirties diena, kada viskas kitaip apsisuks.

Šventieji dvasinio gyvenimo mokytojai mums primena, kad mes mirt prisimintume ne tik per V lines, bet galimai dažniau, nes tas prisiminimas sulaukys mus nuo nuod m s.

Tai gyvenimo faktais patvirtintas dalykas. Kart pas Pi j IX at jo išpažinties vienas takingas vyras. Jo išpažintis buvo nuoširdi, ta iau atgail jam buvo sunku pritaikyti: pasninkauti jis negal s, maldas ilgesnes kalb ti — netur s laiko. Tada popiežius jam dovanuoja auksin žied , kuriame spind jo užrašas: "Memento mori" (—atsimink mirsi s). Už atgail jam paskyr kas dien perskaityti t užraš . Tas vyras pild ši lengv atgail . Ta iau — greit jos padariniai buvo žymiai didesni, negu jisai gal jo sp ti, tas rašas dar j kaskart didesn sp d . Jo sieloje vyko persilaužimas ir toliau jau jisai steng pasilikti geru.

Ta paslaptingoji mirtis, kurios mes nei vienas neišvengsime, m stan iam žmogui turi didel s takos. Tik ži r kime, kaip gražiai tos minties buvo paveiktas vienas jaunuolis. Nor jo jisai išganyti savo siel , bet drauge, nesiskubino atsiskirti nuo tartin malonum . Taigi nu jo pas atsiskyr l ir j klausia:

— Kada aš turiu atsiversti, kad b iau išganytas?

— Mažiausia, nors t dien prieš mirt , — atsiliep atiskyr lis.

— Bet aš nežinau, katr dien tur siu mirti..., — prabilo jaunuolis.

— Kadangi mirtis tave gali užklupti net ir rytoj, tai jau šiandien turi b ti pasiruoš s.

Visada b ti pasiruošusiam — tai saugiausias kelias šia-
me ir aname gyvenime.

O tas nuoširdus pasiruošimas n ra taip labai lengvas,
nes daug yra pasaulyje dalyk , kurie yra m s m giama, ku-
rie mus išblaško. Taip buvo ir su vienu žmogumi. Jisai pasi-
stat sau puikius naujus namus. Jais džiaug si, susikviet sa-
vo draugus pašventinim . Vienas iš jo bi iuli pagyr , kad
viskas yra gražu ir prid jo:

— T ra tik vienas tr kumas; juose jau padarytos durys,
pro kurias jus kada nors išneš, kad jau daugiau nebegr žtu-
mei. —

Kaip mieli beb t m s namai, mus išneš iš j . Kaip s k-
mingas beb t m s gyvenimas žem je, jisai baigsis vien
dien , ir mes nežinome — gal ta diena jau labai arti, gal m -
s paskutinioji minut ia pat.

ATSIMINTI AMŽINUOSIUS DALYKUS

Gyvenimas yra nuolatin kova. Ta kova dažnai verda
net ir kiekvieno žmogaus širdyje, sieloje. Labai svarbu kiek-
vienam iš m s silpnyb s valand atsiminti amžinuosius da-
lykus.

kv pimo tam reikalui mes galime rasti iš neužmirštam
pavyzdži . Štai Japonijoje, Nagasaki mieste kitados siaut
persekiojimai. egzekucij viet buvo vedamas ir krikš ionis
Antonijus. Pakeliui susitiko jis su savo t vais. Šie, nugal ti
meil s savo s nui, prad jo prašyti, kad jis valand lei apsi-
mest — nes s krikš ioniu, kad tik kaip nors išsigelb t .

— Argi J s norite, — kalb jo busimasis kankinys, — kad
aš, besistengdamas išgelb ti š gyvenim , praras iau amži-
n j? Nustokite mane gund žodžiais ir ašaromis. Esu pasi-
ryž s mirti d l Kristaus. —

Net ir kankintojai buvo bepraded jo gail ti ir paklaus ,
ar jis neparodys ištikimumo j dievams. Ta iau, Antonijus

buvo nepalaužiamo nusistatymo. Jis buvo prikaltas prie kryžiaus ir pakeltas nuo žemės. Net ir kybodamas ant kryžiaus, jis pradėjo psalm ir prašė savuosius budelius — giedoti drauge su juo. Giedojo jį iki pabaigos, iki "Garb Dievui T vui...", o tada budeliai jietimi pervėjo jo širdį ir jo siela nuskriejo giedoti tos garbės giesmės prie paties Viešpaties kojė.

Atsiminimas Dangaus ir amžinybės — yra mums didelės stiprybės šaltinis. Net ir Vokietijos imperatorius Rudolfas II pasakojo, jausdamas mirtį artant:

— Mano draugai, kada jaunatvėje aš mokiausi Ispanijoje, mano motina pasiūdavo vežimį parvežti mane namo. Man buvo taip didelis džiaugsmas, kad negalėjau miegoti per visą naktį. Daug didesnis man džiaugsmas dabar, kada jaučiu, kad mano Dangišskasis Tavas šaukia mane Amžinąjį Tavną, kuri mums laimės Jo Dieviškasis Šūnus. —

Gyvenimas šioje žemėje, atmenant, kad yra dar kitas gyvenimas, žmogų visiškai kitaip nuteikia.

Šv. Kotrynos Sienietis gyvenime skaitome, kad kartą jai pasirodė Išganytojas ir laikydamas du vainiku rankoje — aukso ir erškėčio — kalbėjo:

— Pasirinkti vieną iš tų dviejų vainikų: jeigu šiam gyvenimui pasirinksi auksinį — kitam liks erškėčio, jei šiam pasiskirsi erškėčio, amžinybei liks auksinis. —

Šventoji pasirinko erškėčius gyvenimui žemėje. Ir mes — nebijokime, jei kartais dygės erškėčiai šiame gyvenime mums Apvaizdos parinkti. Tai reiškia, kad mums skirtas auksinis vainikas amžinybėje. Iš šios mes semkime sau stiprybę gyvenimo sunkumuose ir kovose.

Tik jimas, tai neišpasakyta jėga. Jis yra mūsų tvirtybės vidaus kovose, jis yra sustiprinimo gyvenimo nelaimėse. Net ir pačioje baisiausioje — mirties valandoje — tik jimas mums stengia suteikti tokį didelį sustiprinimą, kokio niekas kitas atnešti negali.

Kartą vienas riteris bėmėdžiodamas paklydo miško tankumyną. Toje vietoje, kurioje, rodos, niekas negalėjo gy-

venti, jis išgirdo staiga smagi giesm . Ar iau prijoj s jis pamat , kad linksmai gieda raupsuotasai. Anais laikais raupsuotiesiems ligonini nebuvo, o kadangi bijota, kad kit neužkr st , tai jiems buvo draudžiama su sveikaisiais gyventi. Taigi tas raupsuotasai buvo miško tankumynes pasišalin s. Raupsai jau buvo visai jo k n su d , jis buvo bemiršt s ir anas medžiotojas labai steb josi, kaip dar bemirštantis raupsuotasis gali taip smagiai giedoti.

— Klausyki, — aiškino raupsuotasis, — mano k nas yra vienintel siena, kuri mane skiria nuo Dievo. Dabar jis baigia gri ti. Art ja valanda, kurioje aš tur siu visišk laisv . Štai d l ko aš linksmas ir giesme garbinu Diev . Greit, tikiu, susitiksime su J zumi Danguje.

NE TUŠ IOMIS RANKOMIS AMŽINYB

Kart vienas kunigas buvo pakviestas prie ligon s. Sirgo mergait . Anks iau ji buvo vedusi laisv ir palaid gyvenim , bet dabar giliai susim st ir nutar pasukti nauju keliu. Atliko nuoširdži išpažint . Labai apgail jo savo nuod mes ir nusistat gyventi taip, kaip Dievas nori. Prisimindama savo praeities klystkeles, ji taip susigraudino, kad prad jo ašaroti ir j dvasin mis malon mis apr pinusiam kunigui pratar :

— T ve, kaip dabar man li dna, niekais gyvenim praleidus. Juk aš nueisiu pas Diev su tuš iomis rankomis. —

Kunigas nu m kryžel nuo sienos. d jo jos rankas ir pratar :

— Ne, ne tuš iomis rankomis. Tu nueisi laikydamasi Nukryžiuotojo nuopeln ...

Ir mes rankas imkime kasdienius kryželius, o savo suvargusias galvas glauskime prie Viešpaties kryžiaus. Jis mus sustiprins ir pad s, kad ne tuš iomis rankomis Amžinatv nueitume.

Didysis Indijos apaštalas vienu metu buvo pakviestas pakrikštyti sergant k dik . Šv. Pranciškus Ksaveras pasiskubino t atlikti. Neilgai trukus sužinojo, kad tasai k dikis mir . Šventasis valand l susim st , paskiau jo veidas džiaugsmu nušvito ir iš aki ištryško ašaros. Tai buvo džiaugsmo ašaros. Aplinkui esantieji, su nusisteb jimu, paklaus :

— Kaip gi. T ve, tas gali b ti, kad kai kiti skausmu perimti, Tu verki džiaugsmo ašaromis. —

— Matote, — kalb jo šventasis, — J s žinote, kiek daug aš tur jau pakelti savo kelion je Indij ir savo darbe šioje šalyje. Ta iau didžiausi atlyginim aš patyriau dabar. Jau iu, kad per Krikšt apvilkau to k dikio siel Dievo malon s r bu ir dar vien angel l nusiun iau garbinti Diev . —

Dangaus malon yra gražiausias papuošalas sielai. Turime bud ti, kad jos niekada neprarastume, priešingai — kad j praturtintume.

Prieš eil met gyveno turtingas žmogus. Susirgo jis mirtina liga ir gydytojas pasak , kad jau nebegal s ilgai gyventi. Buvo pašauktas advokatas padaryti testament . Mažyt to mirštan io vyro mergait , tetur jusi tik ketverius metus, pajuto, kad ia darosi kažkas nepaprasto. Ta iau ji negal jo suprasti — k reiškia mirti. Paklausta motina jai paaiškino, kad j t velis iškeliauja, persikelia gyventi kitur, toli, toli. Mergyt pri jo prie t velio lovos, paži r jo jo akis ir paklaus :

— T veli, ar tu turi namus kur gyventi toje žem je, kuri išeini?

Tas klausimas pataik giliai šird mirštan iam žmogui. Jis gyvendamas buvo sukaup s didelius turtus. Vis savo laik ir energij buvo paaukoj s j didinimui. ia jis tur jo didel nam ir daug kit g rybi , bet dabar visk reikia palikti, eiti t šal , kurioje sau buvein s jis nereng , kol buvo gyvas.

Daug yra visoki b d paruošti sau namus pomirtin je Karalyst je. Vienas pirm j yra nusimarinimas, sav s ap-

valdymas. Prie to skatindama, pavyzdžiui, Bažnyčia yra ir pasninkus vedusi. Apie juos gražiai savų laikų yra pasakęs dr. Vinet:

— Pasninkavimas, kuris yra kai kuri užmirštas ir paniekintas, yra geras ir naudingas dalykas. Pasninkas mums dvasiškai grįžina tai, ko jis paima nuo kūno, ir, iš dalies, palengvindamas sielai tikrai niškos mums soss našta, padeda jai kilti augštinę prie nematomojo pasaulio dalykų. Pagaliau, tuo savanorišku nuo valgio susilaikymu, kur mums uždeda, mums sužadina atjautimą tikrai taip daugelio mūsų brolių, kurie yra priversti laikytis nuolatinio pasninko. —

Antrą dieną pas ruošti sau beveik, statyti namus amžinatvę, yra išmalda, auka. Vienas neturtingas prieglaudodavėjas pasakoja gavęs auką, kuri atsiuntiant būvęs pridėtas tik labai trumpas laiškučiai:

— Pasninkaudamas atsisakiau nuo valgio, kad kitam pavalgymui parpinčiau. —

Kartą vienas New Yorko turtuolis davė ketvirtą milijoną dolerių, kad būtų pastatyta bažnyčia. Ir pastatę šventovę parapijai, kuri pati dėl savo neturtingumo nebūt stengusi pasistatyti. Šventovės garso žmonės dievotumu ir jėga klebono labdarininkumu. Praslinko keletas metų ir to turtuolio gyvenime vyko permaina: jis prarado visas savo santaupas, visą turtą, kaip kartais versle atsitinka. Sutiko tada jį vienas draugas ir tarė:

— Matai, jei dabar turėtumėte tuos pinigus, kuriuos atidavėte bažnyčiai statybai, visai sikabintumėte verslų.

— Brolau, — atsilieptas, — iš visų mano pinigų juk aš tik tuos dovanotuosius ir išsaugojau. Jeigu nebūčiau atidavęs, jie būtų pražuvę kaip ir kiti. Dabar gi jie man neša procentus, kurie baigsis tik pasaulio pabaigoje. Jie net amžinybėje mane pasieks, ir aš jausiu džiaugsmą, kad daugelis lenkiasi ir garbina Išganytoją prieš tiktai altorių, kuris pastatytas mano skirtais pinigais. —

Pagaliau — dideli nuopelnai amžinybei galima pelnyti kantrumu, kent jį didvyrišku pakilimu. Jie mums gali at-

nešti daug dvasin s naudos. Šv. Pranciškus Salezas sakydavo:

— Kaip geriausias, saldžiausias vynuog s išauga tarp akmen , taip ir Viešpaties meil geriausiai tarpsta tarp kent jim . —

Vaške antspaud tik tada galima išspausti, jeigu jis pirma ugnyje pakaitinamas. Taip ir kent jim ugnis paruošiam s siel Dievyb s antspaudui, lo paveikslui mumyse.

Gražiai rašytojas Pesch mus moko:

— Žem s darželyje rož s nuvysta ir pasilieka tik spygliai, krikš ionyb s gi darželyje — spygliai numiršta, nutrupa ir tik rož s pasilieka žyd ti amžinai.

APIE PAGUOD , MIRT IR MEIL

katalik tik jim atsivert s Edvardas Steinbroeck kart pareišk :

— M s katalikiškoje bendruomen je man taip gera, lyg aš b iau didel je gimini šeimoje. Vien tik pažvelgimas vaikut , kl pant prie altoriaus ir d stant rankute kryžiaus ženkl , mano šird pripildo giliu susijaudinimu. —

Ir jis n ra vienintelis, kuris taip jau ia. Milionai žmoni t pat pasakyt , ne tik t , kurie yra jau katalik Bažny ios nariai, bet ir daugelis nuošaliau stovin i j . D l to tai daugel katalikyb ir traukia prie sav s.

Štai, spaudoje skaitome, kad prieš kaikur laik katalikyb atsivert Japonijos generalinio štabo viršininkas Yoshijiro Umezu. Atsivert , kai jis gyd si amerikie i karo ligonin je. Sirgo jis nepagydoma v žio liga, bet bent prieš savo mirt jis atsivert . Jo paties dukt , kuri jau buvo katalik , ir kuri tarp Tokio miesto aristokratišk šeim buvo steigusi katalik pasaulie i s jung ir jai vadovavusi, savo t v išmok katalikyb s ties .

Jeigu priklausymas katalikybei daug džiaugsmo teikia žmogui gyvam esant, tai tuo labiau art jant m s kelionei amžinyb . Mums visada pasilieka nežinoma ana paskutiniai valanda. Antai, vien dien per Palese vietov , Italijoje, skrido civilinis l ktuvas. Iš jo iškrito gabalas geležies. Krisdamas jis pataik 70 met senut ir j keliu beeanan i mirtinai užmuš .

Užtai mes prisimename tuos reikšmingus Adalberto Stifterio žodžius:

— Žmogus yra laikinas, praeinantis, kaip medžio lapas; net dar daugiau, nes lapai krinta ruden , tuo tarpu žmogus gali negyvas kristi bet kuriuo laiku. —

Ži r kite, kas nutiko Abo mieste, Suomijoje: ten buvo simfoninis koncertas. Jame dalyvavo ir solist Doris Hovimaa. Dainavo ji jau paskutin programos numer ir staiga sukrito scenoje negyva.

Jeigu žmogaus gyvenimas netikras ir mirtis baisi, tai visgi tikin iam ir šioje tamsiausioje valandoje spindi vilties žibur lis. Teisingai Liudvikas Koloma yra pareišk s:

— Teisingajam mirtis t ra sapnas, o karstas lopšys naujo gyvenimo. —

Ne veltui ir kai 1948 m. rugs jo m n. mir garsusis ekoslovakijos vyras dr. Edvardas Benešas, kuris ekams, šalia Masaryko, yra brangus kaip mums Basanavi ius ir Kudirka, ant jo antkapio buvo pad tas parašas:

— Per mirties vartus amžin j gyvenim .

Tas tikrumas, kad su mirtimi žmogaus gyvenimas nesibaigia, ypatingai mums brangus šiais laikais, kurie galima pavadinti kankini amžiumi. Štai, Ryt Apeig kongregacija praneša apie vien naujai šventint kunig Rumunijoje: vos jisai susp jo atlaikyti savo pirm sias šv. mišias, kaip prie jo prisistat komunist policija. Jie buvo pamald metu sibrov bažny i , prasiverž prie altoriaus ir m reikalauti, kad tas primiciantas pasirašyt , jog jis laisvu noru prisideda prie rumun — stiatiki bažny ios, kuri paimta komunist kontrol m Jaunasai kunigas buvo nepalaužiamo tik jimo. To-

k dokument pasirašyti atsisak ir raudonieji j ia pat, prie jo pirm Miši altoriaus, nušov .

Kaip jam, taip ir mums šiais kraujo laikais belieka tik viena paguoda, kuri tegali teikti tik viena Katalik Bažnyia: gyvenimas su mirtimi nesibaigia, jis tik pasikei ia, gauda kitas, dar tobulesnes formas.

Ta iau, kad gyvendami gal tume pajusti piln krikš ionyb s džiaugsm , o mirdami, kad tur tume nepalaužiam mus stiprinan i vilt , reikia, kad m s gyvenimas b t nuopelningas, ir pagrindinis m s nuopelnas yra meil : meil Dievo, meil siel , meil artimo.

Vienas vokie i stalius iš Kaselio, Vokietijos, taip nor jo nuvykti Amerik , kad pareišk : jeigu jam amerikie iai duos teis važiuoti j šal , jis paskirs savo sveik ak aklam amerikie iui kariui.

Jeigu jis randa vertu tiek aukoti, kad patekt laisv s ir gerb vio šal žem je, kaip daug daugiau verta aukotis ir išsižad ti siekiant laisv s susiliejime su Dievybe ir laim s kuri bus amžina? To siekiant vis pirma reikia myl ti Diev . Šv. Bernardas sakydavo:

— Riba, iki kurios reikia myl ti Diev , yra J myl ti be ribos, be saiko. —

Šalia Dievo meil s turi b ti žmoguje gyva ir artimo meil , ypa jo sielos meil : P. Victricius primena:

— Kaip gi didel laim , jei tau pasisekt nors vien vienintel siel iš praž ties išgelb ti. —

Ypatingas d mesys turi b ti nukreiptas maž j sielas. Ne be reikalo prel. Moerzinger persp ja:

— Vargas, jei tu pav luoji gelb ti vaiko siel . —

Tikriausias gi kelias rasti kv pimo sieloms gelb ti, rasti akstino artimu r pintis yra artim myl ti. Ir tai ne visada lengva. Kaip didysis labdaros s j džio, šv. Vincento a Paulo draugij , k r jas Fridrikas Izanam kart yra pasak s:

— Pažinti žmones j silpnyb se ir visgi juos myl ti, štai kame artimo meil s virš n .

O šioje srityje turime nuostabi pavyzdži . Antai, ašaras ištraukianti istorija apie t kunig , pranciškon vienuol Maksimilion Kolb , kuris naci buvo kalinamas Aushwitzo koncentracijos stovykloje. Jis pamat , kad naciai mirtin pasmerk vien puskarinink , šeimos t v . Nor damas j vaikams ir žmonai išgelb ti, tas didvyris pranciškonas pasisi l naciams mirti už j . Naciai, kurie deg neapykanta katalik dvasiškiei, ši auk pri m . Vienuolis savo gyvast aukodamas išgelb jo savo tautiet nuo mirties. Buvo žini , kad anam vyrui v liau pasisek gyvam iš stovyklos išeiti. Jis susirado savo šeim ir visi atvyko JAV, gavo darb ir dabar laimingai gyvena.

Heroizmo, artimo meil s amžius n ra pasibaig s. Kaip tik m s laikais turime tiesiog artimo meil s stebukl . Šio karo pabaigoje net 33 vokie i kunigai pasisi l s jungininkams eiti belaisv , kad b t išleistas toks pat skai ius brit belaisv je laikom j id jos broli . Taipgi 25 kiti kunigai pasisi l eiti pranc z nelaisv , kad j vieton b t atleista iš nelaisv s toks pat skai ius vokie i klebon .

Tai vis konkret s artimo meil s pavyzdžiai. Tik krikš ionyb gali toki meil išugdyti, meil atskiriems žmon ms, m s artimiams, o, kaip sako Dehmel:

— Truputis širdies žmogaus parodomos sutinkamam žmogui yra daug vertingiau, kaip visa teoretin meil žmoniškai.

TAS, KURIS M S NIEKAD NEAPLEIS

Vienas dievotas žmogus, pasistat s nauj nam , ant jo pad jo užraš :

— Linquenda, — tai reiškia: "Tur siu palikti". Tuo jis nor jo pareikšti, kad net tikroji m s nuosavyb — n ra visiškai sava. Mes tur sime visa tai apleisti, palikti, kai reik s skirtis su šiuo pasauliu.

Vienas vokieis poetas, pavarde Kari Gerock, apie tave užrašė ant namo parašė šią mintį:

— Savininkai, parašykite šį žodį ant savo namo. Turtuoliai, išrašykite šį žodį ant savo bono, šeris ir pinigai. Jaunosios ponios — išrašykite jį ant savo brangių papuošalų. Verslininkai, atžymkite šį žodį ant savo krautuvių. Motina, dvasioje parašykite tai ant skruosto tavojo suaus. Vyre, matykite šį žodį ant galvos savo žmonos. Žmogau, matykite šį žodį išrašytą ant viso pasaulio, su visais gražiais ir gerais dalykais, kuriuos jis patiekia. Ir tada atsimink, kiek daug priežasčių mes turime už tai, kad dar labiau glaustumės prie To, kuris mūsų niekada neapleis ir nepames. —

Tas viskas mus skatina daugiau pasišvęsti dvasiniam gyvenimui ir Dievo tarnybai, uoliau būti ištikimais Viešpaties savo kasdien separeigose.

Kartą viena motina nuėjo į bažnyčią su savo maža dukrele. Per pamokslą juodvi girdėjo, kaip kunigas pasakojo, kad paklusnumas Dievui parodomas su atsidėjimu ir ištikimais pildant tas smulkias kasdienes pareigas. Jis priminė, kad daug tave nepaiso savo dvasinių pareigų namuose. Jie krinta į lovą nei nepasimeldę, jie keliais nepasiprašę Dievo palaimos. Mergaitė klausėsi apie tuos dalykus ir, grįžtelėjusi motinai, pratarė:

— Mamyte, ar kunigas kalba apie tave?

Tas paprastas vaikiškas klausimas smigo motinai į širdį. Ji nieko mergaitei nepasakė, tik jau tą vakar puolė ant kelių prieš eidama gulti, pasiryžusi ir toliau tęsti savo pareigas atlikti. Taigi, tuodu atsitikimai mums iškalbingai primena, kad, iš vienos pusės, neturime sudėti visų žemiškų dalykų ir juose paskęsti, nes vistiek mirdami juos turime sime apleisti, iš kitos pusės — turime savo mintį dažniau kelti Dievui būti Jam ištikimesni net ir smulkmenose.

Prie vieno turtuolio namo dažnai sėdėjo arabas elgeta, kuris kasdien gaudavo išmaldą ir tuo šiaip taip mitė. Kartą šeimininkas turėjo skubotai išsiųsti laiškus ir neturėdamas kito pasiųsti, paprašė ano elgetos nunešti. Šis grubiai atsakė:

— Aš renku išmald , o ne lakstau su patarnavimais...

Tai šlykš iai grubu. Mes piktinam s tokiu nežmonišku elgeta. Ta iau, jei pam stysime — kaip gi dažnai m s gyvenimas tai panašus. Mes daug kart meldžiame Diev ir šio, ir to, renkame iš Jo išmaldas, bet kai Dievas iš m s ko nori, mes nesiskubiname išpildyti. Mes norime palenkti, kad Dievas m s norus pildyt , bet mes labai nepasikarštiname Jo nor pildyti, ir tai yra m s praž tis.

Pasakoja keliautojai, kad Arizonoje yra up , vadinama Rio Puerco. Ji yra labai klastinga: jos dugnas — gyvas sm - lis. Galima gana saugiai jos dugnu bristi, bet viena s lyga — nesustoti, vis d ti p das tolyn. Jeigu kas sustoja, žmogaus k no svoris spaudžia ir visas žmogus ima klimpti vis gilyn ir gilyn, kol sm lis gal t ir vis žmog praryti bent tiek, kad savo j gomis nebeišsikapstytumei.

Lygiai ir žmogaus gyvenimas: tur damas prieš akis žemišk dalyk laikinum , mes privalome ryžtingai vis dvasi niame gyvenime veržtis pirmyn ir pirmyn. Jeigu to nebus, mes greit prad sime klimpti gyvenimo dumblus, iš kuri tik vienas Dievas mus tegal s ištraukti.

Panašus palyginimas gali b ti ir su l ktuvu: tie plieno paukš iai gali pasiekti labai dideles augštybes, ta iau turi nuolat skristi. L ktuvas ore nesilaikys, jei jis sustos vietoje. Jis kris žemyn, kaip akmuo... Lygiai ir m s gyvenime — tik pažang darantis žmogus gali kilti augštas erdvi m lynes. Kas sustos, kas užmirš, kad žemiškieji dalykai bus "linquenda", kad reik s juos apleisti, tas sikibs aukso ar kito žemiško dalyko ir jo svorio bus gramzdinamas žemyn.

NENUSK STI KASDIENYB JE

Vienu metu susmulkint angli pirklys stov jo ant platformos ir ži r jo didži angli mas pla iame taise, iš kurio pilama sunkvežimius. Kažkaip neatsargiai jisai d jo ko-

j ir krito. Anglys, kaip b gantis smelis, pradėjo skleistis po jo kojomis ir jisai palaiapsniui m klimpti gilyn ir gilyn. Jisai pradėjo šaukti, nebegalėdamas išsikapstyti, bet pirma negu spėjo atbėgti pagalba, jisai jau buvo visiškai trauktas anglimas, nei nebesimat. Tik atbėgęs sumanus vyras atidarė angą apačioje, anglys m smarkiai birtė ir kai didžioji dalis buvo išleista, buvo atrastas begulė ir tasai nelaimingasis pirklys be sėmės. Vos, vos jė pasisėk atgaivinti. Kad kaip — bė visiškai netekė gyvasties.

Tas vaizdas — simbolinis. Kaipgi daug verslininkų jė prekės, jė kasdieniai reikalai ir rėpesiai traukia gilyn ir gilyn juos visus, su kūnu ir siela, kol jie savo dvasioje jau pradeda dūsti ir dažnai net bėna pėrvėlu patiems išsigėlti. Nebėtinai, kad tai nutiktė su verslininkais. Tas pats gali vykti su kiekvienu žmogumi, kuris taipgi gali nuskėsti savo kasdieniuose rėpesiuose, užmirėdamas pat didžiausi savo rėpest — sielos reikalė, amžinybė.

Vienoje knygoje skaičiau aprašytė šitok atsitikimė: tėvas iš jo su savo mažu vaiku iė vien dienė laukus. Buvo karėštas metas ir tėvas išėsties pavėsyje po medžiū, o sėnelis lakstė aplinkui, rinkdamas gėles ir žoleles, jomis džiaugėsi ir pribėgdamas prie savo tėvelio jam tiesė, tardamas — kaip gražu.

Kaitros pėveiktas tėvas užsnėdo. Ilgėliau numigo. Kai jisai nubudo, vaikuio artėjo nebuvo. mėjieškoti ir šaukti, bet niekas neatsiliepė. O ta vietovė buvo kalnuose. Pažvelgė sėgilė pakriaušė, jisai pamatė sėnelė nelaimingai nukritus ir mirtinai užsimušus. Su plyėštanėia širdimi jisai nusiskubino patsai aplinkiniu taku žėmyn ir, ant rankėpa mės sužalotėmažiio lavonėlė, pėrėgyveno bėsius sopulius. Jis gėliai jautė, kad pėr jo neapdairumė žuvo bėrniukas.

Gėilus to tėvo skausmas, ta iė dar jam lieka paguoda, kad jo mažasis nekaltas kėdikis yra Dievo gėloboje, aname gyvenime laimingoje amžinybėje; ta iėu jeigu kas reikiamai nebudi dėl savo sielos ir leidžia jai mirtinai susižeisti nuodėmės prarajose, kaip gi daug skaudesnė dvasinė mirtis gali

nutikti, kuri gali būti nelaimingos amžinybės priežastimi, nes nevisada žmogui galima būti tikram, kad spės su Dievu susitaikinti.

Budinti dvasinį savo gyvenimą, tai reiškia patį išsivystyti, bet taip pat ir pasinaudoti Bažnyčios teikiama pagalba, per kurią gausiau mus pasiekia Dangaus malonės. Tiesa, kai kurie pasakys, kad ir pati Bažnyčia savo žemiškame apsimetime nėra be priekaištų.

Atsakant tai leiskite man papasakoti vieną atsitikimą: kartą kunigas pakvietė parapijiečius susirinkti kiek galint daugiau žmonių ir pažadėjo jiems atsakinti paklausimus ir priekaištus. Susirinko apie 1,200. Vienas tuojau pradėjo priekaištauti, kad ir tikintis gyvenimas nesėjau taip tobulas, gal net negeresnis kaip kitas. Antras suminėjo, kad ir dvasiškiai nebe klaid... Ir taip, priekaištai vienas po kito buvo keliami — iš viso jų buvo 27. Kunigas įkantriai klausė ir paskiau jiems maždaug taip pratarė:

— Išskirti jus priekaištų prieš eilinius tikintuosius, prieš dvasiškius, prieš tuos žmogiškus dalykus Bažnyčioje. Tačiau nei vienas nepasakė nei žodžio, nei mažiausio priekaišto prieš mūsų Mokytoją Viešpatį Jėzų. Taigi — tik kiti Jėzus ir sekite Jo nurodytu keliu... —

Ir tai buvo gilus žodis. Kur tik žmonės, ten vis pasitarkys ir žmogišką suklupimą ir silpnybę. Žmonės, ne angelai, o ir angelai yra kartą suklupę amžiai pradžioje. Bet mes turime didį, šviesų Kristaus pavyzdį, kurio negali aptemdyti jokios pasaulio rėkai ir kurio negali apgulti jokios žemės dulks. Jūs mes turime sekti, juo gyventi, ir Jis tada gyvens mūsų gyvenime, iki galutinai susijungsime amžinybėje.

Taigi, gyvenkime tik jimo dvasia. Gražiai vysk. K. Palta-rokas perspėja:

— Kaip varpas nustoja skardumo, jei tik jame atsiranda kokia nors šukė, taip ir tik jimas praranda savo vertę, jei kas atmeta nors vieną tiesą, nes nebetiki Dievui, kuris apreiškė visas tik jimo tiesas. —

Gyvenkime Dievo meil s dvasia. Gražiai dvasinio gyvenimo mokytojas Alcaniz persp ja tardamas:

— Pasek saul gr ž pavyzdžiu. Jos nuolat ži ri saul . Taip ir tavo darbai teb nie nuolat kreipiami J zaus širdies garbei.

KASDIENYB , ATŽYM TA AMŽINYB JE

WIESBADENE, Vokietijoje, mir pulk. Feliksas Vaitkus, tas dr suolis, kuris vienas perskrido Atlanto vandenyn , nors jam teko nut pti kažkur Airijoje, d l nepaprast tos rizikingosios kelion s sunkum . Tais jo laim jimo metais man teko gyventi gražiajame Pažaislio vienuolyne, netoli Kauno, teikiant dvasinius patarnavimus sesel ms. Vien dien , gerai t atsimenu, Feliksas Vaitkus atvyko Pažaisl . Pamaldžiai susitelk s jis jo bažny i . Prisiartino prie stebuklingojo paveikslo, to paties, kur pirmojo Pasaulinio karo metu rusai buvo išsivež , bet kuris v liau buvo gr žintas ir iškilmingai atneštas Pažaisl , net vyriausyb s nariams ir vyskupams dalyvaujant. Feliksas Vaitkus, kuris tada pagarbiai buvo Lietuvoje priimtas, kaip Atlanto dr sus nugal tojas, prisiartino prie to Marijos paveikslo, pasimeld ir kraštelyje paveikslo, šalia kit vot , pakabino mažyt sidabrin l ktuvo model , kaip ženkl ypatingo d kingumo Marijai, kad jam buvo leista pasiekti laim jimo ir išlikti gyvam. Mat si jo toks gražus religinis nusistatymas. Ir jeigu bolševikai nesunaikino, tas sidabrinis l ktuv lis tebekaba prie stebuklingojo Marijos paveikslo.

Panaš s nuošird s religiniai nusiteikimai daro sp d . Štai, šv. Jurgio bažny ios šventoriuje, Chicagoje, dažnai sutinku pagyvenus , tamsios spalvos vyr su jaunu savo s numi. Abudu portorikie iai. Vyresnysis — gausios šeimos t vas. Jieškodamas b d šviesesn gyvenim — atvyko ia Amerikon uždarbiauti. Vienas iš pirm j jo žygi buvo sueiti ryš

su katalik parapija. Jis tekalba ispaniškai, bet atsivež savo kunigo rašt , kad jisai katalikas, kad jisai su s numi — Šv. Vardo draugijos nariai. Jis pareišk nor susipažinti su tos draugijos nariais šioje jam artimiausioje lietuvi parapijoje. Nuvestas arbat l po bendros šv. Komunijos, jis buvo sutiktas su smagiais plojimais. Ir jis pats su organizacijos nariais art ja prie Dievo stalo.

Tai visd lto gražus pavyzdys. Kur mes bepakli tume — vienas pirm j uždavini susirasti katalik bažny i , sueiti ryš su katalik organizacijomis, pirmoje eil je — lietuvi , jeigu tokios yra.

Jau kelintas kartas m s bažny i ateina iš Triesto miesto neseniai atvykusi šeima: t vas, motina, paaug s s - nus ir dukt . Jie tekalba itališkai. Prisimin s Triesto mies- to ryš su Tito Jugoslavija, ty ia paklausiau vyro, ar jis nekomunistas... Vyras greitomis ištrauk iš kišeniaus savo sulankstom pinigin , iš jos iš m kelet švent paveiksl li ir m rodyti, sakydamas, kad komunistai tokiais dalykais nesiiinteresuoja. Tuo gi tarpu jo žmona ištar šiuos reikšimngus žodžius:

— M s partija, tai bažny ia ir šeima. Ir tai visiems mums.

Ta šeima nežus ir slidžiausiuose didmies iuose, kai jie taip nusistat . Žmogaus nuoširdus ryšys su bažny ia ir su savo šeima yra geriausias kelrodis gyvenime.

Kart išsikalb jau su viena lietuvaite sesele vienuole. Ji pasakojo, atsiminimus iš savo jaunyst s dien Lietuvoje. J namuose gausiai buvo švent paveiksl , o j mamyt buvo uoli ger papro i skiepytojo. Vaikams motina, b davo, sako:

— Šv. Bernardas nes sdavo prie stalo valgyti pirma neaplank s Šv . P. Marijos...

Ir ta sesel pasakoja dabar, kaip jiems, vaikams, tada savaiame kildavo didelis noras padaryti taip, kaip šventas Bernardas. Ir jie nueidavo pareikšti savo pagarb ir meil Marijai, kuri vaizdavo paveikslas j namuose; nueidavo pirma, negu s sdavo prie stalo.

J šeimose šventadieniai iš ryto buvo giedamas rožan-
ius, Šv. P. Marijos valandos, ir vakare diena užbaigiama
kokia nors giesme. Ta gili religin nuotaika pasiliko ir dabar.
Ir dabar ta sesel sekmadieniais klausydama šv. miši daž-
nai jas aukoja už tuos, kurie t dien pamaldas apleidžia.
Dažnai kaip tik ta intencija ir išklauso antras mišias; kuni-
gui keliant paten aukojimui su pašventinimui skirta duona,
mintyse ji ant tos patenos lyg deda tuos žmones, neat jusius
t šventadieni bažny i , jieškodama jiems permaldavimo.

Visi ia sumin tieji vykiai tokie, sakytume, kasdieniniai,
bet jie liudija, kad ir m s laikais yra žmoni , kurie yra nuo-
širdžiai gyvi tik jimo dvasia. Kiek tas viskas atneš paguo-
dos jiems patiems ir kiek neša g rio besiblaškant pasaul !
Tos kasdienyb s nežus n amžinyb je.

TILT AMŽINYB TIESIANT

Pasakojama, kad kitados Bostone buvo žmogus, kuris,
nors neb damas turtingas, kas rytas eidavo teismo sal ir
ten už užstat išimdavo tuos, kurie netur jo, kas juos išva-
duot . Ir tie nelaimingieji jam visada buvo taip nuoširdžiai
d kingi, kad nei vienas jo nenuskriaud , pasir pino, kad jis
pinigus atgaut . Mes visi turime asmen , kuris mumis r pina-
si, kuris mus laisvina ir vaduoja, tai Krist , kuris savo krau-
ju mus išperka, ir m s d kingumas Jam visada turi b ti di-
delis ir gyvas.

Deja, nekart mes gyvenime suklumpame, bet greit ir
v l turime atsitiesti. At nuose, senov s Graikijoje, prie vart

Parthenon šventov buvo vienas altorius. Joki auk prie
jo nebuvo atnašaujama, joki vot prie jo nebuvo kabinama,
tik susikrimt s, nusimin s maldininkas ia ateidavo savo r -
pes i ir varg apverkti. Šitaip mes turime sieloje apverkti
savo did j r pest — ned kingum gerajam Dievui, nukrypi-

m nuo Jo meilės. Ir atlaidusis Dievas bus mums maloningas. Gal mes kartais to ir nejausime, o Jis bus su mumis.

Vienas vokiečių pamokslininkas kartą pasakojo šitokį atsitikimą: viena ponija jam pasakė, kad ji nuo seniai ilgisi Šv. Dvasios sustiprinimo; ši Dievo dovana esanti jos ilgesys, ir vis nepasiekiamas. Pamokslininkas jai atsakė su tokiu paprastu prilyginimu: kartą jis pradėjo sieškoti kojinės. Ir niekur jos negalėjo rasti. Atidžiau apsidairęs ir patyręs, kad kojinę turima ant kojos. Ir pamokslininkas tada poniai pridėjo tokį pamokinimą: "Ponija — jūs turite tai, ko sieškote; tereikia tik nustoti toliau beieškoti, o jaustis laiminga tuo, ką gaunate." Tai kiek grubus palyginimas, bet vaizdus. Galime mes kartais nejausti Viešpaties artumo, o Jis yra su mumis, ir reikia Jam jausti dėkingumą, stengtis būti vertais Jo artumo ir dėliaugtis tuo, kad Jis su mumis.

Senovėje angliškose kasyklose kai užgesdavo šviesa, mirtino pavojaus akivaizdoje žmogus ne kartą pasiimdavo žvakę ir jos šviesoje žiūrėjo atžymėti ženklai, kurie pro pavojingas daubas, per painius kryžkelius vedė saulės šviesą. Lygiai ir mes gyvenimo klaidumoje turime tik jimo žvakelį. Budriai saugokime, kad ji visada degtų. Kaip anas požemių keleivis kad būtų saugodamas, kad jo žvakutė vėjas neužgesint ar nuo lubų varvėdamas vanduo neužgesint. Tai ir mūsų pestingai saugomas tik jimo žiburys turi mus išvesti Amžinąsias Šviesybes.

Danijos sostinėje Kopenhagoje vienoje bažnyčioje yra garsi skulptoriaus Thornwaldseno marmore iškalta statula. Ji vaizduoja Išganytoją, kviečiant visus:

— Eikite prie manęs visi, kurie vargstate ir esate apsunskinti, aš jus atgaivinsiu. —

Kartą atėjo stambus mokslininkas pažiūrėti statulos. Stebėjo jį kritiškai. Nepatenkino jį tai, ką jis regėjo. Pastebėjęs tai vaikutis, drąsiai jį tarė:

— Ateikite arčiau, pone. Jūs turite atsiklaupyti ir pažvelgti Kristaus veidui. —

Mokslininkas paklaus vaiku io patarimo. Atsiklaup . Tik dabar jis pamat nuostab statulos veid — Krist taip šveln , kad tai giliai jo šird pagavo. Taip ir mes Kristaus šird pamatysime, Juo sekti užsidegsime ne iš tolo b dami, o suklaup ant keli prieš J , su nuolankumu, su nusizeminimu, sutremdami savo puikyb ir savimeil .

TIK TAI SVARBU, KAS AMŽINA

Milano katedroje viršum dur yra trys užrašai: ant vie- nos arkos iškalta roži puokšt ir po ja parašas:

— Viskas, kas mums maloniai patinka, yra tik trumpo akimirksnio dalykas.

Ant kitos arkos iškaltas kryžius ir pad tas parašas:

— Visi kent jimai yra tik vienam momentui.

Ir ties didžiosiomis durimis, vedan iomis prie altoriaus — parašas:

— Tik tai svarbu, kas amžina.

Jeigu mes sigilinsime t trij užraš turin , išsisaugosi- me daug gyvenimo klystkeli ir savo žvilgsn nukreipsime tai, kas pastovu ir amžina.

Kart vienas kunigas nuoširdžiai sak pamoksl apie pragar . Keletas vyruk sekan i dien susitar t kunig traukti gin us. Vienas iš j neva dr suolis nu jo ir prad jo kalb ti:

— Aš manau, kad tarp m s nuomoni yra nesutari- mas, ir aš nutariau užėiti ir reikal išspr sti.

— Koks gi tas reikalas? — paklaus kunigas.

— J s sakote, kad blogieji žmon s eis amžin praž t , o aš netikiu, kad taip bus.

— O, jei toks nuomoni skirtumas, tai j s nuomon skiriasi ne su mano nuomone, o su Kristaus. J s tik atsivers- kite šv. Mato evangelijos XXV perskyrim ir pamatysite, kad

nuomoni skirtumas yra tarp J s ir Kristaus, ir aš Jums patariu tuojau pat savo nuomon suderinti su Jo...—

Daug kas gali mums kitaip atrodyti, bet jeigu tai yra Kristaus mokslas, mes žinome, kad tai yra iš Dievo ir mes tai nuoširdžiai priimame, ir žinome, kad tas kelias yra tikriausias ir saugiausias.

Tik jimas paskutinius dalykus ir dom jimas is amžinybe iš m s reikalauja ištikimumo smulkmenose. Štai keletas tuos dalykus nušvie ian i pavyzd li : kart pas vien kunig at jo jaunuolis, kuris buvo sunkokai žeistas. sikarš iav s jis pasakojo kunigui, jog tuojau pareikalaus i s, kad jo atsiprašyt . Kunigas j prabilo ramiu balsu:

— Mano brangus s nau, paklausyki mano patarimo. Esu jau daug gyvenime mat s. žeidimas — tai kaip mestas purvo gniužtas — lengviau bus j nupurtyti kai jis sudžius. Palauki valand l , kol jis ir J s atšalsite ir tada lengviau bus visk išlyginti. —

R pestingumas ir ištikimumas net ir mažuose dalykuose mums labai gali pad ti amžinuosiuose, nes kasdienis gyvenimas ir susideda daugiausiai iš smulkmen , o r pestingas tvarkymasis jose jau nebe smulkmena, o tobulyb , kuri yra raktas amžin j laim .

Pasakojama, kad svarbi kova ties Benningtonu buvo laim ta tik tod l, kad mažas, nesveikas berniukas sumojo ant pulkininko Warren arklio kojot pritvirtint bat . Arklys buvo silpn kanop ir ta apsauga bepradedan iai apšlubti kojai galino pulkinink laiku atvesti savo pulk , kuris nul m kovos eig , palenk gerojon pus n kautynes ties Saratoga, kurios buvo lemiamos laisv s kovose.

Kolumbo mažajo s nelio alkis atved j vien Andal zijos vienuolyn . Vienuolyno viršininkas buvo karalien s Izabel s nuod mklausis ir išgird s apie j rininko Kolumbo planus jis papasakojo karalienei, kuri sudar jam s lygas plaukti ir atrasti Amerik .

Prieš persekiojamas Robertas Bruce smuko nuošal urv . Voras šiuo sykiu itin greitai apzreg urvo ang tinklu

ir kai persekiotojai atsiskubino prie urvo, pamat voratinkl —
nutar , kad ia niekas nebus pra j s.

Taigi, maži dalykai kartais gali tur ti dideli padarini ,
o dvasiniame gyvenime maži dalykai visada paruošia keli
dideliam dalykui — amžinai laimei.

TURINYS

ŽANGOS ŽODIS	7
1. T VAI IR VAIKAI	9
Apie vedybas ir laim	11
Vedusiems	13
Namai — šeimos šventov	15
Šventoji šeima ir mes	17
Religinis aukl jimas šeimoj	19
Mylinti širdis ir drausminga ranka	21
Tiems, kurie myli vaikus	23
Leiskite mažut lius prie man s	25
K padarysit vienam iš t mažut li	26
Pr das, kur mesdavo nenorimus vaikus	29
Mergait klystkeliuose	31
Sava mokykla	34
Marija keliauja po namus	35
2. ŠIRDIES REMONTAS	39
Širdies remontas	41
Kur Viešpats tiltus yra nuties s	43
Žmogaus gyvenimo istorijos	45
Gyvenimo nuotyčiai ir tobulyb s kelias	47
Pasauly yra daug ger žmoni	49
M s uždavinys ir m s vadov	51
Siekti šventumo, bet neb ti "cipdavatke"	53
Išmokime pab ti su Dievu	56

Generolas, nusivylusi mergytė ir laikrašiai	118
Apaštalai tarp raudonųjų darbininkų	120
Vyras, kuris simylėjo vargšus	122
Lietuvių, Amerikietiški ir raupsuotieji	125
5. KENT JIM MOKYKLA	129
Jei užgula kentėjimais.....	131
Dygliai kasdienybės kelyje	132
Ligoniams ir kenčiantiesiems	134
Liga ir laimė	136
Jei kunigą šaukiame pas ligonį	138
Apie kryžius ir viltis	141
Skausmo konvulsijos ir sielos rojus	142
Ištvermės gyvenimo erškėtynuose	144
Kantrybės keliu parodyti Dievui meilę	146
Vaistai kritiškai valandai	148
Stiprybė kentėjime	150
Kentėjimo ir mirties gilesnė prasmė	152
6. ATGAILOS IR ATSITEISIMO DVASIA	155
Jis mirė, kad mes gyventume	157
Nuodami mus ir širdis.....	159
Magdalenos ir sėnaus palaidininkas.....	161
Ir patys pasižavėję, ir kitus laimėti.....	162
Kristus augščiau visko	164
Dieviškoji amnestija	166
Ar reikia, kad mus atsiklaupytumėte	168
Išgirsti balsą, ir tai dabar.....	170
Jo atleidimas.....	171
Išteskite bandymus valandose	173
Augštinė širdis	175
Gyvoji dvasia	177
Žydo žodis ir skulptoriaus patirtis	178

	Malda, kuri kalb jo raudonarmie iai.....	180
	Raudonas kryžius iš kraujo	183
7.	IŠTES T!	185
	Sielos gyvyb ir jos vert	187
	Susivaldyti ir ištes ti	189
	Kad Viešpaties neapviltume	191
	Atviromis akimis, ryžtinga širdimi	192
	Tvirtu žingsniu per gyvenim	194
	Ištverm s gyvenimo vieškeliiais	196
	Apie tuos, kurie žino k daro	198
	Didžioji m s stipryb	200
	Ryžtinga mergait ir tyrin tojas bedievis	201
	Didžioji j ga	203
	B ki tvirtas	205
	Pramatyti didži j pareig	207
	Nepalaužiamas pareigose	209
	Uolumo liepsnos	211
8.	MIRTIS IR AMŽINYB	215
	Vis tas pats laukia	217
	Nuo lopšio iki kapo	218
	Gyvenime ir mirtyje	220
	Mirtimi gyvenimas nesibaigia	221
	Atsiminki vien dalyk	223
	Atsiminti amžinuosius dalykus	225
	Ne tuš iomis rankomis amžinyb	227
	Apie paguod , mirt ir meil	230
	Tas, kuris m s niekad neapleis	233
	Nenusk sti kasdienyb je	235
	Kasdienyb , atžym ta amžinyb je	238
	Tilt amžinyb tiesiant	240
	Tik tai svarbu, kas amžina	242